

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 245

A detailed illustration of a cowboy with a mustache, wearing a brown hat, a white shirt, and a brown jacket. He is holding a revolver in his right hand, pointing it towards the viewer. He is standing in a Western town with wooden buildings. In the background, a building has a sign that says "ONE GOOD STORE".

GRAD KUKAVICA

J. T. EDSON

GRAD KUKAVICA

»Laso« Nova serija 1978.

J. T. Edson: GRAD KUKAVICA

Naslov originala: A TOWN CALLED YELLOWDOG

Copyright: Transworld Publishers Ltd.

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Prijevod: Marijan Krmpotić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISIP »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni i
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR No-
vinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Za-
greb Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1978.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 130 d, odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-333 42 »Vjesnik« s naznakom za LASO

Cijena za inozemstvo DM 1.80. ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US \$ 15.00.

Uplata na devizni račun 30101-620-37-7210-256 — Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik« Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6 — Cijena 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili US \$ 480.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7--1973. od 26. XI 1973.

I

»Dobro došli u miran i gostoljubiv grad Moondog i ugodan vam boravak«

Dojahavši do prvih kuća predgrada, Danny Fog se nasmijuljio kad je pročitao riječi dobrodošlice ispisane na četvrtastoj dasci zakucanoj na istočno stablo starog hrasta. Unatoč toplim riječima kojima su građani Moondoga, okrug San Augustino, Teksas, pozdravljali putnike namjernike, Danny se ipak pobojavao nije li pogriješio što je sâm došao u taj grad. Ima situacija koje jedan čovjek ne može sâm raščistiti, pa bio on i teksaški rendžer.

Na nesreću, prema obavijestima koje su primili, u Moondogu su vladale nepodnošljive prilike koje su zahtijevale neodgodivu istragu. Možda je prvo pismo koje su primili iz Moondoga bilo malčice i pretjerano, jer su ljudi bili skloni da uveličaju svoje nevolje kad bi tražili pomoć od teksaških rendžera. Međutim, pismo je ostavilo dubok dojam na Dannyjeva zapovjednika, kapetana Julesa Murata, pa je Murat poslao u Moondog dva prekaljena rendžera.

Tri tjedna kapetan Murat nije od njih čuo ni glasa. Rendžeri nisu običavali slati izvještaje dok su bili na zadatku, pa to nikoga u zapovjedništvu konjaničke čete G ne bi iznenadilo da tamo nije stiglo i drugo pismo, napisano istim čitkim rukopisom kao i prvo, ali koje je srditim riječima grdilo rendžere zašto nisu udovoljili prvom zahtjevu za pomoć.

Samo dva rendžera bila su u zapovjedništvu konjaničke čete G kad je sti-

glo pismo. Kapetan Murat je bio na zasluženom dopustu, a ostali su otišli na zadatke. Stoga je Danny Fog sâm morao donijeti presudnu odluku. Dva konjanika koje je kapetan Murat poslao u Moondog bili su iskusni rendžeri i u gradu se morala osjetiti njihova prisutnost, a ako nije, onda je netko morao poći onamo da vidi gdje su zaglavili.

Pošto je najprije poslao dug telefonski izvještaj kapetanu Muratu, Danny je izjahao iz zapovjedništva prema Moondogu. Ako su njegovi prijatelji još živi, i ako rade u tajnosti, njegova će im pomoć samo dobro doći.

Moondog je bio malen gradić, nalik na stotine drugih takvih gradića u Teksasu. Dannyju je, međutim, zapelo za oko da nitko od građana koje je vidio na ulici, jednoj i glavnoj, nije bio naoružan, što je bilo vrlo neobično za Teksas.

Cijelo vrijeme dok je jahao glavnom ulicom svi su ga prolaznici znatiželjno i začuđeno promatrali. Nije se bojao da će u njemu prepoznati teksaškog rendžera, jer nije nosio rendžerske zvijezde, a njegova se odjeća i obuća ni po čemu nisu razlikovale od odjeće koju su nosile tisuće mladih kaubojka. Crn šešir široka oboda pokrivaomu je svijetlu kosu i zasjenjivao lijevo, inteligentno i preplanulo lice. Doduše, rijetko je koji kauboj bio naoružan s dva kolta, noseći ih nisko za pasom, kako bi ih mogao hitro povući. U navlaci s lijeve strane sedla bila je vinčesterka, a iza sedla gunj za spavanje. Jahao je svijetlocrvena ridana bijele dlake na trbuhu, meksikanske pasmine, sa žigom koji nitko nije mogao prepoznati.

Premda je Danny pomno promotrio sve konje koji su bili uz privežišta ispred kuća uzduž ulice, nigdje nije vidio konje svojih prijatelja. Tik uz salun bila su širom otvorena vrata Bescabyjeve konjušnice. Ime vlasnika bilo je ispisano kićenim slovima iznad ulaza u staju. Kićena su slova u to vrijeme bila vrlo omiljena u Teksasu, a uz natpis iznad saluna »Plavi bik« bio je nacrtan i rogati bik plave boje osvojen na stražnje noge.

— Umjetnici doista imaju bujnu maštu — prošaptao je sam sebi Danny Fog.

Odrvao se napasti da prvo navrati u salun, pa je odjahao ravno u konjušnicu. Želio je da se što prije poveže s ostalom dvojicom rendžera, a konjušnica je bila pravo mjesto gdje se prvo morao za njih propitati. Konjušarnice, kao i brijačnice uostalom, bile su u to vrijeme mjestu gdje je čovjek mogao doznati što se u gradu zbiva i dobiti točne podatke o ljudima koji su došli u grad ili otišli iz grada.

Otvorila su se vrata saluna »Plavi bik« i na njima se javio neki mršavi mladić koji je zadivljenim očima promatrao Dannyjeva konja. Bio je odjeven ljepše od običnih kauboj. Mornarički koltovi srebrnih držaka visjeli su mu o bokovima i njegove su se ruke neprestance uz njih klatile. Njegovo ljepuskasto i mladenačko lice unakazivala su iskešena usta oko kojih su se urezale duboke bore okrutnosti. Na Zapadu je to značilo da takav čovjek može brzo povući revolver ili da ima moćnog zaštitnika. Pošto je Danny projahao pokraj saluna, mladić se okrenuo i obratio nekome u salunu, pa se opet zagledao za riđanom.

Kako nije bio svjestan zanimanja koje je pobudio njegov konj, Danny je bez zastajkivanja ujahao u staju i sjahao. Samo je nekoliko pregradaka bilo zauzeto i ni jedan konj u staji nije pripadao njegovim prijateljima. Međutim, morao je još zaviriti i u koral u dvorištu iza konjušnice čim smjesti riđana uz pune jaslje.

— Želite li kod mene ostaviti konja? — zapitao ga je nečiji glas iz dna staje dok je vodio riđana prema prvom praznom pregratku.

Okrenuo se i iza sebe ugledao prosjeda čovjeka srednjeg rasta.

— Da, svakako. Neko vrijeme.

— Samo izvolite. Radite negdje u blizini?

— Ne, ne radim. A znate li možda gdje bih mogao naći posla?

— Morate pitati gospođicu Howkins, vlasnicu ranča »Lazy H«.

— Zar nitko drugi u ovom kraju ne treba radnika?

Uto je opazio kako se lice konjušara malčice zgrčilo. Očito, čovjek je bio prestrašen i dobro je vagao svaku riječ prije nego što ju je izustio.

— Ona je vlasnica jedinog ranča u ovom kraju. Ali ja...

Zamuknuo je kad su tri dugačke sjene pale s vrata u konjušnicu. Danny se polagano okrenuo hineći da pregledava sedlo na riđanu. Opazio je kako se vlasnik konjušnice prenerazio. Strah mu je zgrčio lice dok je buljio u trojicu ljudi na vratima.

Danny se začudio zašto se konjušar toliko uplašio. Doduše, dvojica kaubojja uz bok mršavu i dugačku mladiću djelovala su kao grubijani, unajmljeni revolveraši koji prodaju snagu svojih mišića i spretnost u rukovanju revolverom onome tko najviše plati, ali na Dannyja nisu ostavili nikakvog naročitog dojma, kao ni revolveri srebrnih držaka o boku mršavog mladića. Kako je Danny odlično poznavao većinu brzih revolveraša u Teksasu, odmah je po mladićevu držanju vidio da mladac mora još mnogo štošta naučiti kako bi se mogao među njih uvrstiti.

I ne pogledavši pravo konjušara, mršavi mladić pride Dannyju i stade ogledavati riđana od glave do repa.

— Lijep konj, bogami. Koliko tražiš za njega?

— Ne prodajem ga — odgovori mu kratko Danny.

— Čini mi se da ti još ne znaš s kim govoriš, pa ti zato praštam. Kaži mi ti tko sam ja! — zasiktao je mladić na Bescabyja.

— On je brat Stelle Howkins — jedva je promućao konjušar.

Okrenuvši se hitro na peti kao zvrk, mladić udari konjušara šakom u trbuh. Konjušar posrne nekoliko koraka unatrag, uhvati se rukama za trbuh i prešavine u pasu od boli. Nije se uopće

ni pokušao braniti, što je začudilo Dannyja.

Howkins skoči za konjušarom, ščepa ga za ovratnik i uspravi. Držeći ruke na kundacima svojih revolvera, mladićevi su se pratioci zloбно kesili i pogledavali u Dannyja, rugajući mu se i izazivajući ga da im se suprotstavi. Premda ih se Danny nije bojao, ostao je mirno stajati. Koliko je mogao prosuditi, Bescaby je bio jači od Howkinsa i mogao se uspješno braniti, pa zato nije smatrao da bi mu trebalo pomoći.

— Znaš li sada tko sam ja? Kad te to pitam, ne smiješ spominjati da sam bilo čiji brat. Zapamti to dobro, Bescaby! — procijedio je kroza zube Howkins i dobro prodrmao konjušara.

— Zapamtio sam — prošaptao je Bescaby i obližao usne vrškom jezika.

— Što si zapamtio? Kaži!

— Zapamtio sam, gospodine Howkins.

— To je već bolje i nemoj to zaboraviti — zaprijetio mu je mladić i grubo ga odgurnuo od sebe.

Ne obazirući se više na konjušara kao i da ne postoji, Howkins se ponovo obratio Dannyju.

— Sada pošto si čuo tko sam ja, kaži koliko tražiš za tog konja — ponovio je mladić.

— Odgovor je uvijek isti.

Howkins je razrogačio oči kao da ne vjeruje svojim ušima. Zasihtao je, a lice mu je pomodrililo od srdžbe. Zakoraknuo je i zamahnuo rukom, ciljajući šakom u Dannyjevo lice. No, ovoga je puta Howkins podigao ruku na čovjeka koji je bio vičan šakanju i koji se znao braniti.

Danny hitro podigne desnu ruku i snažno ščepa Howkinsa za zglavak šake. Danny je znao nekoliko načina kako da svlada mladog napasnika, ali ga je morao tako zgrabiti da se njegovim tijelom zaštiti od njegove tjelesne straže.

Kad je shvatio da Danny neće dopustiti da ga pretuče, Howkinsovo se lice iskrivilo od straha, a njegovi su se tjelesni stražari skamenili od čuda. Izgubili su tako nekoliko dragocjenih trenutaka bilo je već prakasno da mu pomognu kad su se ponovo sabrali.

Danny je u trenu svinuo ruku mladiću iza leđa. Nadao se da će se mladić opirati, ali je Howkinsova ruka bila meka i slabašna. Howkins se ukočio, kriknuo od srdžbe i zastenjao od boli.

Dvojica revolveraša su zakoraknula u staju s rukama na revolverima. Danny je brže-bolje uhvatio zglavak Howkinsove izvrnute ruke ljevicom, a desnicom je izvukao kolt. Napao je otpornac i cijev kolta zabio Howkinsu pod bradu.

— Ni koraka dalje! — zaprijetio im je.

Danny je znao da ih samo tako može zaustaviti. Inače, Howkins je mogao odlučiti da žrtvuje život jednog od svojih pratilaca i narediti im da otvore vatru na Dannyja, ne bi li tako spasio vlastitu kožu. To bi mu zacijelo i uspjelo, jer Danny ne bi dospio ustrijeliti oba napadača istodobno.

Uz glasno pljeskanje s vrata staje javio se i ženski glas:

— Čestitam! Odlično si to izveo, kauboju! A sad ga pusti.

Dannyju nije bilo ni na kraj pameti da je poslušao. Bacio je brz pogled na dva čovjeka i ženu koji su stajali na vratima konjušnice i to mu je bilo dovoljno da shvati kako je mudro postupio kad je nije poslušao.

Uz ženu je stajao čovjek kojega je Danny poznavao kao vrlo brzog revolveraša, ne baš vrhunskog, ali dovoljno brzog da bi on skupo platio svaku pogrešnu kretnju. Visok, lijepo građen, otmjeno odjeven, naoružan s dva revolvera koja je nisko opasao, taj je čovjek bio poznat po zlu na cijelom Zapadu.

Dannyjevo se čelo malčice namrštilo kad je bolje pogledao njezina drugog pratioca. Unatoč lijepo potkresanoj smeđoj bradi, Danny ga je odmah prepoznao. Još prije nekoliko mjeseci Wally Greenwood služio je zajedno s Dannyjem u konjaničkoj četi G teksaških rendžera. Potom su se počele širiti neugodne glasine o rendžeru koji se poslužio svojom zvijezdom da bi iznuodio novaca od vlasnika saluna i bordela. Kapetan Murat je poveo istragu, ali ništa nije mogao sa sigurnošću utvrditi, što je Greenwoodu spasilo život. Premda nije mogao ništa doka-

zati protiv Greenwooda, kapetan Murat ga je ipak otprovodio kao nepodesnog za rendžersku službu. Po svemu sudeći, bivši se rendžer odlično snasao. Bio je odjeven u skupo odijelo i naoružan vojničkim koltom koji mu je visio nisko o boku kao svim brzim revolverašima. I Greenwood je njega odmah prepoznao i posprdan smiješak zalitao mu je oko usana.

Danny je potom svrnuo pogled na ženu i dobro je promotrio.

Bila je visoka oko metar i sedamdeset, vitka, ali zrela i obla tijela, što njezina skupa odjeća nije mogla sakriti od znatizeljnih očiju. Crn šešir široka oboda pokrivao joj je plavu kosu koja joj je visjela do ramena. Ne, nije mogao reći da je bila lijepa, ali njezino lice nije bilo ni ružno. Njezina nasilna hladnoća ubijala je u njoj svu žensku dražest kojom ju je obdaruila majčica priroda. Stajala je korak ispred svojih pratilaca i nestrpljivo se lupkala jahaćim kratkim bičem po nozi.

Howkins se nemoćno zavrpoljio u Dannyjevu naručju, ali se začas smirio kad mu je Danny zario cijev revolvera duboko u meko meso podbratka.

— Mislim, gospodo, da ćete se morati strpjeti — odvratio joj je Danny.

— Pomozite mi! Oslobodite me, Wigg, Greenwood — zavapio je u vrisku Howkins.

— Neka samo pokušaju, pa ćeš začas ležati ovdje ispružen na zemlji — podsjetio ga je Danny.

Danny je govorio istinu. Bilo kako da ti ljudi pokušaju da ga ustrijele. Howkins je svakako bio osuđen da s njime pogine.

U tom trenutku Danny dobaci pogled Bescabyju. Nikad još u svom životu nikoga nije vidio toliko prestrašena. Gotovo je mogao osjetiti miris straha dok je Bescaby blijed kao krpa zapanjeno buljio u prizor pred sobom. Ako obitelj Howkins istom snagom drži sve građane Moondoga u takvu bezumnu strahu, onda je po Dannyjevu sudu zaista bilo krajnje vrijeme da rendžeri što prije dojašu u grad i ponovo uvedu red i mir.

— Taj je kauboj zaskočio vašeg brata bez ikakva razloga, gospodice Howkins — povikao je jedan od revolveraša.

— Ne laži. Sve sam vidjela svojim očima. Tornjajte se odavde obadvojica, odmah!

Dvojica su se revolveraša okrenula i odvela iz staje kao dva išibina psa.

Howkins se ponovo uzvrpoljio pod Dannyjevim stiskom.

— Htio sam kupiti njegova konja, to je bilo sve, Stella — uzviknuo je mladić.

— Samo što ja ne volim da me pri tom udaraju šakom po zubima — nadovezao je Danny.

— Pustite mog brata — rekla mu je Stella

— A što ako me onda ubiju ona dva ljepotana što stoje iza vas?

— Oni neće ni prstom maknuti.

— I bolje im je. Dulje će živjeti — upozorio ih je Danny, pa odgurnuo od sebe svog zarobljenika.

Kolt je zadržao u desnoj ruci, što mu je bilo glavno jamstvo da se nitko neće usuditi da na njega povuče revolver. Posrćući kao da će pasti na nos, Howkins zareži kao bijesna zvijer. Kad se zaustavio, posegao je rukom za revolverom. Istoga trenu istupila je pred njega sestra, uhvatila ga za ruku i okrenula prema sebi.

— Ne pravi gluposti, Harry. Pričekaj me u salunu. Ja ću kupiti tog konja i poklonit ću ti ga — obećala je Stella Howkins svom bratu glasom koji je sličio na tiho režanje tigrice što čuva svoje mlade.

Promatrajući pažljivo lice Stelle Howkins, Danny je začas shvatio zašto je muškarci slušaju bez pogovora. Nikada još ni u jednoj ženi koju je poznavao nije vidio toliko nemilosrdne odlučnosti i sirove snage. Očito, Stellu Howkins je resila željezna volja i teško onom tko bi joj se usudio suprotstaviti i rasrditi je. Nimalo utješno za Dannyja koji će je još jače rasrditi budući da joj neće popustiti i odbit će da joj da nešto što je ona željela imati. Pošto je mrko odmjerio Dannyja, Howkins se okrenuo i podignutih ramena, vukući noge, otišao iz staje. Stella je gledala za njim, zabrinuto zavrtjela glavom i onda se okrenula prema Dannyju.

— Dobro, kauboju, koliko tražiš za toga svog tobožnjeg konja? — upitala ga je, gledajući ga u oči.

— Kao što sam već rekao, ne želim ga prodati.

Stella se namrštila, sakupila je obrve i ljutitim pogledom ošinula Dannyja.

— Dajem ti stotinu dolara i izaberi kojega god konja želiš iz remude na ranču »Lazy H«.

— Vrlo zavodljiva ponuda, no ja se ne želim rastati od svog konja — uporno će Danny.

Stella je bacila pogled na kolt koji je Danny još držao u ruci, a potom se okrenula svojim pratiocima. Svakog trena Stella je mogla dati mign svojim revolverašima da ga napadnu. U tom je nije mogao spriječiti ni Dannyjev kolt. No spriječio ju je Greenwood.

Sjena zabrinutosti prešla je preko lica bivšeg rendžera. Kako je služio u istoj četi s Dannyjem, Greenwood je vrlo dobro znao koliko je Danny vješt revolveru. Danny možda nije bio vrlo brz revolveraš, ali je bio izvrstan i nepogrešiv strijelac. Da Danny nije u ruci držao revolver, on i Wigg ustrijelili bi ga bez pola muke i ostali živi, ali s revolverom uperenim u njih Danny je bio u prednosti koja je za njih značila sigurnu smrt.

— Rendžeru je potreban dobar konj, gospođice — rekao je Wally Greenwood.

II

— Rendžer? Ti si teksaški rendžer? — upitala ga je zaprepašteno Stella i zabuljila se u Dannyja razrogačenih očiju.

— Od glave do pete. Zove se Danny Fog. To je momak koji je pohvatao kradljivce stoke u okružju Caspar — odgovorio joj je Wally Greenwood.

— Ah tako! — rekla je Stella i prišla mu korak bliže.

— On je mladi brat Dustyja Foga — dodao je Greenwood.

Danny se namrštitio. Premda se ponosio svojim starijim bratom, smetalo ga je što se o njemu uvijek govori kao o mlađem bratu Dustyja Foga. K tome, nije mu bilo odveć drago, premda se ni toga nije stidio, što je Greenwood svima obznanio da je teksaški ren-

džer, jer će mu to otežati izvršenje njegova zadatka u Moondogu.

— Svejedno, ne povlačim svoju ponudu i spremite već jednom taj kolt u korice, molim vas — rekla mu je mirnim glasom Stella.

Okrenuvši kolt oko kažiprsta, Danny ga spusti u korice, a onda naglo zamahne rukom i udari Greenwooda šakom pod bradu. Greenwood se dva puta okrenuo oko svoje osi i skljojao na pod staje.

Svi su ostali osupnuti kad su vidjeli što se dogodilo. Danny je iskoristio taj trenutak prednosti i ponovo izvukao kolt. Uperio ga je u Wigg. Wiggova se ruka ukočila na dršci revolvera, ali kako se nije usudio da ga povuče, zagledao se u Stellu da vidi što će mu ona narediti.

Stella je pogledala u ispruženog i smućenog Greenwooda, a potom se zagledala u Dannyja.

— Zašto ste ga udarili?

— Pitajte to radije njega — odgovorio joj je Danny ne skidajući pogleda s Wigg.

— A zna li to on?

— O da! Zna on predobro zašto sam ga udario.

— I ja bih željela da to znam.

— Greenwood je bio rendžer. On zna vrlo dobro zašto se mi ne šepriamo naokolo s našom zvijezdom na prsima.

— Razumijem.

— Ne budali, Wally! — povikao je Wigg kad je Greenwood sjeo, tresući glavom da mu se razbistri vid, te posegnuo za revolverom.

Glava mu se u međuvremenu dovoljno razbistrila i shvatio je kakvoj se pogibelji izlaže kad je vidio Dannyja s koltom u ruci, pa je brzo spustio ruku s drške revolvera.

— Greenwood vam je samo htio pomoći — istaknula je Stella.

— Kako se uzme — odgovorio je Danny.

— Što?

— Kome je on htio pomoći.

Stella se kiselo osmjehnula, ali su joj oči ostale ozbiljne. Odmjerila je Dannyja od glave do pete.

— Greenwoodu se to možda neće svidjeti — napomenula je izazovno.

— Onda neka ustane i neka mi to sam kaže.

— Dobro, vidjet ćemo kad ustane — rekla je Stella.

Greenwood se polagano i oprezno dignao na noge. Pogledao je u Wigga tražeći pomoć, ali je Danny opazio kako Stella daje Wiggu glavom znak da se u to ne miješa. Premda svjestan toga da ga Stella iskušava, Greenwood se ipak nije usudio da vrati udarac Dannyju.

— Cini mi se da je zadovoljan s onim što je dobio — napokon se ponovo javila Stella.

— I meni — složio se Danny.

Stella je namjerno zašutjela gledajući pozornost u Greenwooda u nadi da će ovaj možda ipak prihvatiti Dannyjev izazov. Namrštila se kad je vidjela da se Greenwood nije ni pomaknuo.

— Greenwood, dovedi mi konja — zapovjedila mu je s prezirom u glasu.

Stella bi obično pozvala konjušara da joj dovede konja. Greenwood je to dobro znao, pa ga je to još više ozlojeđilo. Pogledavši namrgođeno Dannyja, bivši se rendžer pokunjeno okrenuo i pokorno izišao iz konjušnice. Danny je znao da je stekao smrtnog neprijatelja. Greenwood mu neće oprostiti dok je živ zbog poniženja koje je pretrpio pred svojom gospodaricom. Čim mu se ukaže povoljna prilika, on će mu vratiti istom mjerom. Kako je Danny toga bio svjestan, odlučio je pomno paziti da Greenwoodu ne da priliku za osvetu.

— Zao mi je što vam ne mogu prodati konja, gospodo — ispričao se Danny kad je Greenwood izišao iz staje.

— Ja vas razumijem. Jeste li došli poslovno u Moondog? — upitala ga je Stella.

— Zar bih morao?

— Da vam pravdo kažem, ne vidim razloga. Moondog je miran i ugodan gradić i ovdje nema posla za rendžere, zar ne, Bescaby?

Konjušarevo se lice počelo trzati. Pogledavao je čas u Stellu, čas u Dannyja. Trenutak su mu oči zasjale nadom, ali je začas snuždio kad je vidio kako ga Stella strogo gleda i kako mu se Wigg posprudno podsmijehuje.

— O da, da, gospodice Howkins — potvrdio je poniznim glasom Bescaby.

— Doista ne vidim razloga zašto biste ovdje tratili dragocjeno vrijeme

dok vas drugdje možda nužno trebaju — dodala je ne obraćajući više pažnju na Bescabyja, kao da i ne postoji.

— Koliko je rendžera došlo ovamo u posljednje vrijeme? — upitao ju je Danny gledajući je ravno u oči.

Ako se nadao da će na njezinu licu išta opaziti, onda se grdno prevario. Nije ni okom trepnula kad je čula Dannyjevo pitanje. A ni Danny nije ničim pokazao da zna kako su prije njega u Moondog došla dva rendžera.

— Vi ste prvi koga vidim. A vi Bescaby, jeste li ih vi vidjeli? — obratila se ponovo konjušaru.

— Ne nisam, gospodice Howkins.

Promatrajući pažljivo Bescabyja, Danny nije mogao opaziti na njemu nikakva znaka da laže i posumnjao je da bi čovjek prestrašen kao Bescaby uopće mogao skrivati svoje osjećaje.

— Zar ste se nadali da ćete ovdje naći svoje prijatelje? — zajedljivo će Stella.

— Ne nisam — odgovorio joj je Danny, pazeći da se ne oda.

— Ostajete li dugo u našem gradu?

Danny je brzo razmišljao. Da ga Greenwood nije razotkrio, rekao bi joj da je nezaposlen kauboj koji je došao u Moondog da nađe neki posao. Ovako, morao je brzo smisliti neki drugi razlog.

— Ostat ću neko vrijeme. Javili su nam da jedna razbojnička družina pljačka banke po malenim gradovima i da su razbojnici krenuli prema Moondogu, pa me je kapetan Murat poslao da vam budem na pomoć ako zatreba.

Stella je hinila da mu vjeruje.

— Drago mi je što to čujem jer ja imam veliku ušteđevinu u banci, a Moondog ima samo jednog šerifa koji nije vičan borbi s pljačkašima bana-ka. Naša je općina siromašna i ne može unajmiti pomoćnike šerifa, za što doista i nema potrebe. Moji ljudi pak ne remete mir i red u gradu, zar ne, Bescaby?

— Ne — izlenuo je vlasnik konjušnice.

— Naravno, ja nemam kuću ovdje u gradu, ali možete me posjetiti na mom ranču kad god zaželite. No, ako kažete u hotelu da vas ja šaljem, sigurna sam da će vam dati lijepu sobu.

— Ivala, neću im to zaboraviti napomenuti.

— A ja se nadam da ćete mi javiti ako vam što zatreba.

— Svakako, gospodo. Čuo sam da imate najveći ranč u ovom kraju, pa vas molim obavijestite svoje ljude da me ne naganjaju po preriji kad pođem u izviđanja, misleći da sam kradljivac stoke.

— Ne brinite, upozorit ću ih.

Upravo kad se Stella Howkins okrenula da pođe, Danny je brzo dodao:

— Ti razbojnici obično pošalju dvatri čovjeka naprijed u izvidnicu tjeđan-dva prije pljačke. Niste li možda zapazili da se po gradu motaju neki stranci?

— Ne, nisam. A vi, Bescaby?

— Ne, nikoga ja nisam vidio, gospođice Howkins — spremno će vlasnik konjušnice.

Da ti ljudi nisu nešto skrivali, spomenuli bi dva rendžera koji su prije njega došli u Moondog. Ljudi s velikom ušteđevinom u banci obično upamte ako se neki sumnjivci motaju oko njihova novca. Premda se rendžeri nisu ljudima nametali, ipak bi ih se morao sjetiti barem konjušar, jer Moondog je bio malen gradić.

— Vi zacijelo uzalud traćite vrijeme, rendžeru — napomenuo je Wigg koji je dotada šutio.

— Možda, ali ostat ću ovdje dok me kapetan Murat ne pozove da se vratim.

— A mi ćemo se pobrinuti da vam ovdje ne bude dosadno. Hoćemo li, Bescaby? — dodala je Stella Howkins.

— Naravno, gospođice Howkins — složio se Bescaby.

Stella se okrenula, nasmiješena i zadovoljna, te izišla iz staje. Wigg je strogo pogledao u Bescabyja, a potom je otišao za svojom gospodaricom.

— Uvedite konja u ovaj pregradak, rendžeru. Ja ću donijeti sijena i zobi — rekao mu je Bescaby kad je Stella izišla, govoreći glasnije nego što je bilo potrebno.

Danny je uveo riđana u pregradak koji mu je pokazao vlasnik konjušnice i počeo ga rasedlavati. Razmišljao je o svom položaju i koliko mu je Stella vjerovala. Stella je bila lukava i bištra žena i teško ju je bilo obmanuti.

Činilo mu se da cijeli grad drži u svojim rukama, ili je barem ona mislila da ga drži, sudeći po njezinu držanju i vladanju.

Konjušari su obično obigravali oko svojih mušterija i s njima pričali, izmjenjujući vijesti i ogovoranjaja. Kad se vratio sa svitkom sijena na vilama i zobnicom punom zobi, Bescaby se trudio da što manje govori i da ga što prije ostavi samoga.

— Jeste li doista sigurni da niste vidjeli dva stranca u gradu; jednog visokog i crvenokosog, drugog niskog i plećatog.

Pošto je bacio hitar pogled prema vratima, Bescaby mu odgovori:

— Ne, nisam.

Danny je nagonski osjećao da konjušar laže, ali nije više htio biti nametljiv. Znao je da iz toga prestrašenog čovjeka ne može ništa izvući.

Čim ga je Bescaby ostavio samoga, Danny je otišao u dvorište iza konjušnice i pregledao sve konje u koralu. Ni u koralu nije našao konje svojih prijatelja i to ga je zabrinulo. Naravno, njegovi su prijatelji mogli izjahati u izviđanje, jer se nisu mogli zaposliti budući da je Stella Howkins bila vlasnica jedinog ranča u tom kraju. Odlučio je stoga da ih potraži što prije. Pogledao je u nebo i ustanovio da će uskoro sunce zaći i spustiti se noć. Opazio je da ga Bescaby promatra iza odškrinutih vrata, ali nije hito da s njim ponovo započne razgovor.

Kad je izišao iz konjušnice, zastao je i pogledao niz glavnu ulicu. Nigdje nije vidio Stellu i njezine pratiće. Nadao se da mu više neće praviti neugodnosti dok ne ustanove da je u Moondog došao da vidi što se dogodilo s njegovim prijateljima. Ugledao je ured agencije »Wells Fargo« i stupove s telegrafskim žicama. Odahnuo je s olakšanjem. Mogao je zatražiti pomoć od svog zapovjedništva ako se nađe u nevolji. Čak ako je i telegrafist Stellin čovjek, u što je Danny bio više nego siguran, on je sâm znao kako valja otkucati poruku Morseovim znakovima.

Na putu od konjušnice do hotela Danny se uvjerio da Stella Howkins drži cijeli grad u svojoj šaci. Ljudi su prelazili na suprotnu stranu ulice

samo da se ne moraju s njim sresti, a trgovci su se zatvarali iza vrata svojih dućana. Dvije skitnice koje su sjedile na trijemu ispred saluna brže-bolje su ustale i nestale iza ugla kuće.

Danny je bacio pogled u salun kad je prolazio kraj vrata i vidio Wigga naslonjenog na šank.

Danny Fog nije bio glup čovjek. Dok je bio u konjušnici, gradom se jamačno proćuo glas o njegovu dolasku. Svi su se bojali da ih netko od Stellinginih ljudi ne vidi kako razgovaraju s rendžerom, pa su mu se micali s puta bez riječi.

— Da imam imalo soli u glavi, zaja-hao bih konja i odjahao što brže mogu iz ovog grada — rekao je sam sebi prije nego što je ušao u predvorje hotela.

Najprije mu je u oči upao kauboj gruba izgleda iz Howkinsove pratnje. Stajao je naslonjen laktima na pult recepcije i držao se kao da je on vlasnik hotela. Na recepciji ga je dočekala mlada djevojka srednjeg rasta i smeđe kose začešljane u pundžu na potiljku, što joj nije nimalo uljepšalo lice. Bila je odjevena u crnu zatvorenu haljinu koja je skrivala skladno tijelo. Djevojka bi bila mnogo ljepša da se zna dotjerati i nasmejati, pomislio je Danny.

Prišao je recepciji kao da uopće ne vidi Stellinginog kauboja.

— Dobar dan. Imate li, molim vas, jednu slobodnu sobu za mene? — obratio se Danny djevojci.

— Connie, to je rendžer kojega je preporučila gospođica Howkins — opomenuo ju je kauboj.

— Što se vi javljate kad vas nitko ništa ne pita? — grubo ga je upitao Danny.

— Bez uvrede, molim. Stella Howkins mi je naredila da vam pomognem da se što udobnije smjestite.

— Kako vidite, ja se znam i sâm udobno smjestiti i bez vaše pomoći, pa sad možete slobodno ići svojim poslom. I kad vidite Stellu Howkins, kažite joj da sam ja odrastao čovjek i da da mi ne treba skrbnik.

— Reći ću joj, ali neće joj biti drago kad to čuje.

— Onda neka mi to sama kaže, a može se potužiti i mom zapovjedniku kapetanu Muratu, ako joj je po volji —

odbrusio mu je Danny svjestan toga da djevojka guta svaku njegovu riječ širom otvorenih očiju.

Kauboj se smrknuo, pogledao djevojku, okrenuo se i bez riječi izišao iz predvorja na ulicu.

— Zašto ste tako neuljudni prema gospođici Howkins? — upitala ga je znatiželjno djevojka.

— Stella Howkins možda plaća porez i tako pridonosi svoj dio i mojoj plaći, ali to ne znači da sam ja njezino vlasništvo — odvratila joj Danny i nasmeješi se.

Djevojka ga je neko vrijeme promatrala svojim lijepim smeđim očima. Osjećao se nelagodno što je ispao neodgojen prostak prema Stelli Howkins, ali je znao da je u tom trenutku to bilo nužno. Htio joj je pokazati da se ne boji Stelle Howkins.

— Imate li ili nemate slobodnu sobu? — prekinuo je napokon mučnu tišinu.

— Imamo. Kako se zovete? — upitala ga je djevojka pošto je otvorila knjigu gostiju da u nju upiše ime.

— Fog. Daniel James Fog. A vi?

— Zar je to važno? — upitala ga je djevojka, a obrazi su joj se zažarili.

Kako ću vas pozvati ako mi, recimo, zatreba čist ručnik?

— Zovite Pedra.

— A tko je Pedro?

— Pedro je hotelski sluga. On će vam donijeti u sobu sve što želite.

— Ali ja bih radije želio znati vaše ime.

Djevojka je čedno spustila pogled i gotovo ispod glasa rekla, gledajući u knjigu gostiju:

— Zovem se Connie Hooper. Izvolite ključ. Soba broj dvanaest s pogledom na dvorište.

— Ali ja bih želio sobu s pogledom na glavnu ulicu.

— Sve su zauzete.

Laž, pomislio je Danny. Hotel je sigurno poluprazan jer u njemu su obično noćivali samo jednu noć putnici koji bi stigli poštanskom kočijom i odmah sutradan nastavljali putovanje.

— Zar ih je Stella Howkins sve unajmila za sebe? — Ja vam ne bih...

Prije nego što je Connie dospjela završiti rečenicu Danny je zgrabio

knjigu gostiju, okrenuo je prema sebi i zatvorio zalupivši koricama.

No prije nego što ju je zatvorio, Danny je opazio da je iz knjige istrgnuta jedna stranica. Prepoznao je i rukopis. Osoba koja je upisivala imena gostiju u hotelsku knjigu napisala je i anonimna pisma kapetanu Muratu.

III

— Gostima je zabranjeno pregledavati hotelsku knjigu, gospodine Fog! — odbrusila mu je strogo Connie i pozvonila.

— Ja imam na to pravo. Ja sam renđer. Došao sam ovamo jer smo obaviješteni da se sprema pljačka banke.

— A ja sam pomislila da ... — zastala je naglo čim su se otvorila pokrajna vrata.

Kad mu je Connie rekla da je Pedro hotelski sluga, Danny je zamislio kao meksičkog momčića. A kad tamo, Pedro je bio kauboj grubih crta lica, visok metar i osamdeset, naoružan bodežom i koltom.

— Zvali ste me, senjorita? — progundao je mrzovoljno.

— Vi ste Pedro, zar ne? — upita ga Danny.

— Da, ja sam Pedro.

— Odnosite moje sedlo u jednu od soba s pogledom na glavnu ulicu.

— Mislio sam... — zaustio je Meksikanac.

— Nemojte mnogo misliti, prijatelju. To vam može škoditi zdravlju. Radije se više i brže krećite.

— Nisam znao da ste liječnik koji daje besplatne savjete — posprdno mu odvrati Pedro i namršti čelo.

— Stoga vam je još bolje da poslušate moj savjet.

— Ali senjorita Howkins je rekla... — počeo je ponovo Pedro.

— Vi i mnogo pričate, hombre. Odnosite već jednom te moje stvari gore u sobu — upao mu je u riječ Danny.

Pedro se trenutak kolebao što da učini, a potom je bez riječi podigao Dannyjevo sedlo i prebacio ga preko ramena. Njemu je bilo naređeno da rendžera drži na oku, a ne da se s njime i potuče.

— Odnеси stvari u sobu s pogledom na glavnu ulicu — naredila mu je Connie, naglasivši posljednje riječi.

Bude li joj Stella Howkins ista prigovorila, reći će joj da ju je Danny natjerao da mu da sobu s pogledom na glavnu ulicu i da je Pedro propustio da ga u tome spriječi.

Crven u licu kao rak, Pedro je, pokupivši sedlo, pošao prema stubama gdje je zastao da čuje što će Connie i Danny razgovarati.

— A što ste vi mislili zašto sam ja došao u Moondog? — izazovno ju je upitao Danny.

— Pa rekli ste mi. Došli ste da spriječite pljačku banke, zar ne? — brzo se snašla Connie.

— Vidite, razbojnici obično pošalju nekoliko ljudi u izvidnicu. Jesu li možda u hotelu odsjela dva stranca, jedan visok i crvenokos, a drugi nizak i plećat s crnim brčinama.

— Oprostite, ne sjećam se. Jučer sam prolila bočicu tinte po cijeloj stranici knjige, pa sam je morala istrgnuti, a ne znam napamet imena koja su bila na njoj zapisana. Pedro — pozvala je glasno kauboja — sjećaš li se ti te dvojice?

Pedro je spustio sedlo podno stuba i vratio se k recepciji.

— Koje dvojice?

— Čuli ste vi veoma dobro što sam pitao — rekao mu je Danny.

— Ta dvojica nikad nisu bila u Moondogu. Vjerojatno su otišli u neki drugi grad. Zašto ih tamo ne potražite?

— Možda i hoću čim mi to naredi kapetan Murat. No, čini mi se da ću ipak morati sam odnijeti svoje stvari u sobu. Molim vas ključ, gospođice — rekao je Danny.

Pošto se naklonio i stavio šešir na glavu, Danny je podigao sedlo na rame i popeo se uza stube. Kad je stigao na vrh stuba, okrenuo se i iskosa vidio Pedra kako pažljivo motri svaki njegov korak. Čim je zamakao iza ugla, tiho je spustio sedlo na pod i vratio se do vrha stuba da čuje što će Connie i Pedro govoriti.

— Senjorita Howkins će se ljutiti što nije u sobi koju mu je ona odredila — napomenuo je Pedro.

— Zašto ga nisi zaustavio? Zato su te i poslali ovamo da ljude prisiliš da rade ono što želi Stella Howkins.

— Ne znam ja što ti to trabunjaš. Kad malo bolje promislim... — počeo je gundavim glasom Pedro.

— Prestani već jednom razmišljati i odmah javi gospodici Howkins da zna što se ovdje dogodilo — ubacila mu se u riječ Connie.

Pedro je nešto gadno prokleo ispod glasa i njoj i Dannyju, pa izišao iz predvorja. Danny se na prstima odslužljao natrag do sobe. Ono što je čuo uvjerilo ga je da se Connie ne boji Pedra. U gradu je zacijelo bilo još takvih srećanih ljudi koji se nisu bojali Stellinih nasilnika.

Soba je bila svijetla i čista. Osim brave, na vratima su bila još dva sigurnosna zasuna, pa se Danny nadao da ga neće uznemiravati nepozvani gosti. Najprije je provjerio je li krevet stoji pod takvim kutom da ga nitko ne može ustrijeliti s krova susjedne kuće. Na prozoru su bili zastori, a pod prozorom balkon. Kako je imao lagan san, Danny je bio siguran da se nitko neće moći ušuljati kroz prozor, a da ga on ne bi čuo.

Pogledao je kroz prozor. Po svom položaju, veličini i izgledu, Moondog se nije mnogo razlikovao od većine građića u Teksasu. No nešto neobično ipak mu je upalo u oči. Ljudi su prolazili ulicom kao nijeme sjene. Nitko se nije smijao čak ni smiješio, a kamoli glasno govorio. Čak kad bi zastali da se pozdrave i kažu koju riječ, plaho su se osvrćali oko sebe kao da se boje da će ih netko vidjeti i zbog toga kazniti.

Otišao je od prozora. Skinuo je opasač, sjeo na krevet i latio se čišćenja koštova. Slutio je da bi mu uskoro mogli zatrebati, a kad taj čas kucne, zataje li, kucnuo je i njemu posljednji čas njegova života.

Kad se smrklo, izišao je iz hotela da porazgovara s građanima Moondoga i da njegova pojava u njihovoj sredini pobudi u njima povjerenje u rendžere, a i u njih same.

Gurnuo je odrešito krilna vrata, ušao u salun i ogledao se oko sebe. Premda je salun bio pun ljudi, nitko nije preglasno govorio ili bućio. Opačio je trojicu Howkinsovih kauboj,

ali mladi Harry Howkins nije bio s njima.

Za šankom je posluživao visok, bljedolik, mršav mladić inteligentna lica. Svi su zašutjeli kad je Danny ušao. Prišao je šanku i stao uz grupu građana.

— Pivo, molim! Popijte i vi jedno na moj račun — ponudio je mladića za šankom.

— Hvala. Ja nikada ne pijem dok radim — odgovorio je mladić.

— Čestitam. No, ako netko od ostalih građana želi nešto popiti, ja ću ga rado počastiti pićem — rekao je Danny glasno da su ga svi mogli čuti.

Ljudi su se zaprepašteno pogledali, bacajući istodobno krađom poglede u trojicu kauboj s ranča »Lazy H«.

— Pa on nije tako opasan kako vi pričate — rekao je jedan od trojice kauboj koga Danny nije vidio u konjušnici tog poslijepodneva.

— Idi pa se uvjeri, Furst — promrm-ljao je neki njegov prijatelj.

Furst je snažno odgurnuo stolicu, ustao i njišući se u hodu prišao šanku.

— Natoči mi čašu starog viskija, Harvey. Rendžeri rijetko kada časte pićem. Oni obično traže da besplatno piju na tuđ račun — rekao je Furst. cereći se.

— Ja nisam rekao da častim propalice i klipane — dobacio mu je Danny.

Nitko u Moondogu nikada se nije usudio prkstiti Furstu. Furst se zablenuo iznenađeno u Dannyja. Svi su ustali i napeto očekivali što će se dogoditi.

Furst je naglo trgnuo ruku i posegnuo za revolverom. No na njegovu nesreću Danny Fog je bio brži. Gurnuo je Fursta od sebe, udarivši ga dlanom u desno rame. Furst ispusti revolver, a Danny ga ščepa za ramena, uhvati čvrsto za ruke, okrene ga i postavi ispred sebe. U tren oka izvukao je svoj košt i udario Fursta koštom po glavi. I dok je Furst padao na pod, Danny je već upeorio košt u njegove prijatelje.

— Ni makac! — naredio im je.

Ukipili su se, prestrašeni, s rukama podalje od revolvera.

— Što vam je učinio? Zašto ste ga tako udarili? — upitao ga je ogorčeno Furstov prijatelj.

— Žalite se gradonačelniku i nosite ga odavde! — dobacio im je Danny.

Dvojica kauboja s ranča »Lazy H« pokupila su svog prijatelja i, držeći ga između sebe, povelili su ga prema vratima.

— Hej, uzmite i njegov revolver. Može mu zatrebati ako se preplaši mačke u mraku — posprdno im je doviknuo Danny i gurnuo nogom Furstov revolver koji se odsklizao po podu saluna prema vratima.

Furstov prijatelj, koji je podigao revolver, pomislio je da zapuca na Dannyja, ali se brzo predomislio. Danny ih je neprestance držao na nišanu.

— Furst grđno krvari. Moramo ga odnijeti liječniku — rekao je kauboj koji je podigao Furstov revolver.

— Požurite da vam ne izdahne na rukama i idući put dobro promislite prije nego što povučete revolver na mene — opomenuo ih je glasno Danny, pa im je okrenuo leđa i nalaktio se na šank.

— Natočite piće svima, Harvey, ja plaćam — naredio je konobaru.

Danny se nadao da će se ljudi opustiti kad iz saluna iziđu kaubojski s ranča »Lazy H«, ali se razočarao. Opazio je, da ljudi oprezno pogledavaju u trojicu otmjeno odjevenih ljudi koji su sjedili za stolom do šanka.

— Gospodo, hajde da popijemo nešto s našim novim prijateljem Harvey, meni natoči čašu viskija — rekao je najviši među njima i prišao Dannyju.

I ostala dvojica ustala su od stola i prišla šanku. Bljedolik mršav čovjek i krupan grubijan koji je izgledao neprikladan za odijelo koje je bio obukao, kiselo su se nasmiješili Dannyju. Očito su obojica bila začuđena vladanjem svog prijatelja, no ipak su pošli za njim do šanka i naručili piće.

— Nadam se da će mi kapetan Murat priznati ovaj izdatak u putne troškove — napomenuo je Danny u šali kad je vidio koliko je ljudi prišlo šanku da mu nazdravi.

— Ja sam Tuttle, gradonačelnik Moondoga i predsjednik Upravnog odbora banke. Dopustite da vas upoznam sa svojim prijateljima. Ovo

je doktor Drager — progovorio je visoki čovjek koji je prvi prišao šanku, pa nastavio: — A ovo ovdje je Sterling Kimble, vlasnik trgovine mješovitom robom, upravitelj pošte i mjesni sudac. Uz njega je John Weaver, naš novi kovač i potkivač.

Danny je odmah po odjedi pogodio što bi moglo biti Weaverovo zanimanje i učinilo mu se da se kovač osjeća nelagodno u društvu otmjenih i bogatih građana Moondoga.

— Dovest ću vam svoga konja da mu pregledate potkove — rekao mu je Danny i prijateljski mu se nasmiješio, ali kovač nije bio baš oduševljen kad je to čuo.

— Vi jamačno već poznajete Bescabyja, vlasnika konjušnice — nastavio je neumorno Tuttle i pokazao mu rukom konjušara, pa dodao: — Hajde, predstavljajte se sada sami rendžeru, da ja ne gubim vrijeme. Ja ću dotle naručiti još jednu rundu pića.

Danny se zagledao u Bescabyja. Nad lijevim okom bijelio mu se ožiljak, desno mu je uho bilo rasječeno, a nos slomljen. Možda su ga tako unakazili kaubojski s ranča »Lazy H«, ali Danny bi se kladio da su mu to uspomene iz rane mladosti. Čovjek s takvim licem nije smio dopustiti da ga balavi Howkins udara po miloj volji.

— Sviđa li vam se naš grad, rendžeru? — upitao je Tuttle Dannyja i prekinuo njegovo razmišljanje o konjušaru.

— O, da. Vrlo lijep gradić, samo nešto me ipak smeta.

— A što vas to smeta, molim vas?

— Odviše ste blagi prema ološu koji se mota po gradu i ponaša kao da se nikoga ne boji — otvoreno mu je prigovorio Danny u brk.

Danny je opazio kako mu je Tuttle dobacio smrknut pogled Kimbleu. Upravitelj pošte se okrenuo prema Harveyju i brže-bolje naručio još jednu rundu pića, što je sve oko šanka ugodno iznenadilo jer je Kimble bio poznat u gradu kao velik škrtac.

Dannyju je tek tada sinulo da trojica uglednih građana nastoje razveseliti društvo da bi svi što prije zaboravili neugodan sukob rendžera s kauboji-

ma, pa je po tome zaključio da iz saluna još nije izbacio sve Howkinsove ljude.

IV

— Ne volim čuvare zakona koji iz pukog hira napadaju mirne građane — prigovorio je Kimble ljutitim glasom Dannyju.

Čovjek nije morao biti veliki mudrac, pa da se odmah dosjeti da su gradonačelnik, doktor i upravitelj pošte potplaćeni od Stelle Howkins, zato se Danny prema njima tako počeo i odnositi.

— Nitko od vas i ne traži da ih volite — skresao mu je u lice Danny.

Kimble se zajapurio od srdžbe, ali mu je razbor ipak nadvladao čuvstva. Ako Furst i njegovi prijatelji nisu uspjeli smlaviti rendžera, tada ga se ni on nije usudio otvoreno izazvati.

— Kao mjesni sudac... — počeo je Kimble.

— Hajde, Sterling, prestani već jednom gnjaviti — utekao mu je u riječ Tuttle.

— Ali čuvar zakona ne smije se nikad zaboraviti — hrzovoljno je dodao Kimble.

— Ja sam ovdje naučio da strah pobuđuje poštovanje. Taj je dripac uvrijedio rendžere, a time i mene. Kako takvi ljudi mogu poštivati zakon ako im dopustimo da nekažnjeno vrijeđaju njegove čuvare?

— Mudro ste to rekli, rendžeru. Doktore — pozvao je Tuttle Danglera — sad je na tebi red da platiš pice.

— Hvala, meni je dosta — najavio im je Danny, pa dodao: — Ja sad moram ići. Moram se javiti kapetanu Muratu.

— Zar je kapetan u Moondogu? — zaprepašteno ga je upitao Tuttle.

— Ne, još nije. Kapetan je u Carringtonu — odgovorio mu je uz smiješak Danny.

— Kako ćete mu se onda javiti? — začudio se Tuttle.

— To je zapravo vojna tajna, ali nadam se da je vama mogu odati — rekao je tihim glasom Danny.

Danny je znao da mu od Stelle Howkins i njezinih ljudi prijeti smrtna

opasnost, pa se iz nje nastojao izvući na prevaru i po svaku cijenu. Doduše, znao se obraniti ako bi ga tko napao, ali nije mogao čuvati i leđa dvadeset i četiri sata na dan. Stoga je odlučio da se posluži smicalicom. Dok Stella Howkins dozna da ju je prevario, možda mu uspije otkriti što se dogodilo s njegova dva prijatelja.

— Podimo za onaj stol u kutu. Tamo nas nitko neće čuti — predložio mu je Tuttle.

— Kako kapetan Murat nije siguran na koji će grad razbojnici udariti — počeo je Danny svoju priču kad su sjeli za stol u kutu — poslao je izvidnice u nekoliko gradića, a on s konjaničkim odredom G čeka u Carringtonu. Budući da razbojnici obično napadaju između šest i osam uvečer, on odmah kreće sa svojim rendžerima u onaj grad odakle mu se izvidnica nije javila jer pretpostavlja da se tamo nešto dogodilo što je onemogućilo njegova čovjeka da mu se javi.

— A tako — izletjelo je Tuttleu.

— Lozinka se mijenja svake večeri a šaljem je šerifu u Carrington.

— Pa kažite je meni, mogu ja...

— Ni govora. O njoj ovisi moj život.

— Naravno Vraški dobro smišljeno. Naš telegrafist sigurno je još u svom uredu. Ako hoćete, mogu vas otpratiti.

— Ni govora. Zar mislite da sam ne mogu naći put do telegrafskog ureda? — odbio ga je Danny.

Unatoč Dannyjevu odbijanju da ga Tuttle prati, bankar je ipak zajedno s njim izašao iz saluna.

— Idem udahnuti malo svježeg zraka prije... hej, pazite, slijeva! — kriknuo je zaprepašteno Tuttle.

U tren oka Danny se kao zvrk okrenuo na peti, bacio na zemlji i povukao revolver. Plamen iz puške suknuo je na njega iza lijevog ugla kuće. Zrno mu je prozviždalo pokraj glave. Iz ležećeg je položaja ispalio tri uzastopna hica u napadača. Tamna sjena izvalila se iza ugla kuće, posrnula i skljkala na zemlju.

Polegao i oprezno Danny je ustao na noge. Prišao je počeošnom čovjeku, držeći neprestance revolver u ruci. Ljudi su počeli izlaziti iz saluna. Pitanja su pljuštala sa svih strana. Svi su odmah htjeli sve znati. Kad su se

malo smirili, prošli su za Tuttleom prema mjestu gdje je stajao Danny.

— Tko je to? — upitao ga je Tuttle.

— Upalite šibicu da vidimo — odgovorio mu je Danny.

Tuttle je kresnuo šibicu i svi su se nagnuli prema naprijed da vide koga je to ustrijelio rendžer.

— Furst! Zaboga, Tuttle! — prigovorio je oštro Kimble koji se progurao u prvi red znatiželjnika, svojem prijatelju bankaru, kad je vidio mrtvog kauboja s ranča »Lazy H«.

Premda su građani najvjerojatnije mislili da Kimble pita Tuttlea kako se okršaj zbio, Danny je znao da su to riječi prijekora. Kimble je prekoravao Tuttlea što je upozorio Dannyja na opasnost.

— A zašto ga je htio ubiti? — začuđeno je netko upitao Kimblea.

— Pograbili su se u salunu, pa mu se Furst sigurno htio osvetiti — objasnio mu je Kimble.

— Pođite i pošaljite svoju poruku kapetanu Muratu — podsjetio je Tuttle Dannyja.

— A što ćemo s njim?

— Mi ćemo se već pobrinuti za njega. Vas nitko ni za što ne krivi. Drago mi je što sam ga na vrijeme spazio i upozorio vas.

— I meni, vjerujte mi — odgovorio mu je uz kiseo smijehak Danny, okrenuo se i pošao prema telegrafskom uredu.

Pošto su ljudi podigli mrtvog Fursta i odnijeli ga Kimble je čvrsto stisnuo Tuttleovu nadlakticu.

— Slušaj, Tutt...

— Ne ovdje, budalo. Možda nas promatra kroz prozor iz telegrafskog ureda. Pođimo dolje niz puteljak iza kuće — procijedio je kroz zube Tuttle.

Čim su zašli u mrak, Kimble je zatražio od Tuttlea da im objasni zašto je upozorio rendžera na opasnost.

— Da je Furst ubio toga rendžera, sutra bi nam kapetan Murat bio za vratom — odgovori mu Tuttle i ispriča priču koju je čuo od Dannyja.

— Dobro je onda, bogami, da si ga na vrijeme upozorio. S jednim ćemo već nekako izići na kraj, ali dođe li Murat sa svojim odredom izgubit ćemo vlast u gradu — napomenuo je Drager.

— A što ako dozna za onu dvojicu? — upita Matic.

— Nitko mu se neće usuditi reći ni riječi — odgovorio mu je Tuttle.

— Pa mi nismo ni znali da su to rendžeri dok ih... — počeo je Kimble.

— Ali on je došao da vidi što se s njima dogodilo — upao mu je u riječ Drager.

— Možda, premda ne vjerujem da bi Murat poslao samo jednog čovjeka u potragu za dvojicom rendžera. Fog je najvjerojatnije došao da sprječiti pljačku banke, kako mi je on sam rekao. Kako bilo da bilo, vas dvojica odmah otidite na ranč »Lazy H« i o svemu obavijestite Stellu Howkins.

U telegrafskom uredu agencije »Wells Fargo« Danny je ispisao poruku na službeni obrazac i pružio ga debelom telegrafistu za šalterom. Kad je pročitao poruku, telegrafist je podigao glavu i zagledao se u rendžera svojim sitnim očicama.

— Gradonačelnik mi je rekao da vam kažem da to odmah otkucate. Ako nećete, onda ću morati ja sam — rekao mu je Danny.

— Zar vi znate kucati Morseove znakove?

— Svakako. Čovjek nikada ne zna kad mu to može zatrebati.

Pošto je telegrafist otkucao poruku, Danny je izišao iz ureda agencije »Wells Fargo«. Šerif u Carringtonnu već je dugo surađivao s rendžerima i znao je što Dannyjeva poruka znači.

Još dok je bio u telegrafskom uredu, Danny je bacio pogled kroz prozor i vidio petoricu uglednih građana Moondoga kako odlaze niz mračan puteljak, pa se zadovoljno nasmiješio. Uskoro će Stella Howkins doznati sve o njemu i što se dogodilo te večeri u Moondogu. Ni jedan tren nije posumnjao da će Stella Howkins ostati sjediti prekrštenih ruku. Odmah će jamačno poslati svog čovjeka u Carrington da provjeri govori li Danny istinu. No, dok se on vrati iz Carringtonna i ona dozna istinu, proći će nekoliko dana, a dotle će mu možda kapetan Murat poslati nekoga u pomoć.

Kad se vratio u salun, vidio je da su se poslije pucnjave ljudi uglavnom razišli kućama. Bojali su se zacijelo da ne upadnu u neugodnosti. Ali Dan-

ny je ipak postigao ono što je želio. Pokazao im je da nisu prepušteni sami sebi.

Pošto je popio još jedno pivo s Tuttleom i rekao gradonačelniku da je Muratu poslao poruku, Danny se vratio u hotel. Predsoblje je bilo prazno, ali su zato vrata Pedrove sobe bila širom otvorena. Hitro se popeo stubama na vršcima prstiju, ušao u svoju sobu i zaključao vrata. Ogledao se po sobi kad je upalio svjetiljku. Sve je bilo na svom mjestu.

Upravo kad je otkopčao opasač, netko je pokucao na vrata. Izvukao je kolt.

— Tko je?

— Ja sam, Pedro. Otvorite, senjor.

— Što hoćete?

— Donio sam vam vođu i ručnike.

Otvorio je vrata i pustio Pedra u sobu. Pedro mu je doista donio krčag vode i nekoliko čistih ručnika.

— Brinete li se vi tako za sve hotelske goste? — upitao ga je Danny zajedljivo.

— Senjorita je vrlo stroga. Hoćete li da vam otvorim prozor?

— Ne, hvala.

— Želite li još štogod, senjor? — upitao ga je Pedro.

— Ne, hvala.

Pedro se zagledao u Teksašanina bez riječi, a potom je uzdahnio, okrenuo se i izišao iz sobe.

— Laku noć, senjor — rekao mu je Pedro prije nego što je zatvorio vrata za sobom.

— Laku noć — odvratio mu je Danny i okrenuo ključ u bravi.

Zanosno se nasmiješio kad je pogledao na krevet i počeo se svlačiti. Znao je da Pedрова posjeta nema veze s udobnošću hotelskih gostiju. Meksikanac je došao vidjeti nije li on možda doveo k sebi u sobu nekoga iz grada, jer u sobi je mogao s njime mirno i nesmetano razgovarati.

Svukao se i izvalio na krevet. Opasač s koltom stavio je pod jastuk gdje ga je mogao lako dohvatiti. Ugasio je svjetiljku i okrenuo se na bok. Bio je umoran i začas je zaspao.

U gluho doba noći probudio ga je neki šum. Desnom je rukom posegnuo za revolverom. Nekoliko je trenutaka ležao nepomično, načulivši uši da čuje

što ga je to probudilo iza sna. Ogledao se oprezno po sobi. Polagano je počeo razabirati sjene posoblja. Pogled mu se napokon zaustavio na sivoj četvornici prozora. Vidio je kako netko rukom tiho kucka po staklu prozora.

S revolverom u ruci i u dugim gaćama izvukao se iz kreveta i priljubio uza zid do prozora. Ponovo je vidio ruku i čuo kucanje po staklu.

Ispružio je ruku, podigao prozorski zasun i lagano gurnuo prozor da se malo otvori.

— Tko je? — upitao je ispod glasa.

— Pustite me unutra — zamolio ga je tanki ženski glasić.

— Izidite na svjetlo da vas vidim.

Tamna sjena stala je ispod prozora. Kukuljica ogrtača skrivala joj je lice.

— Pustite me već jednom unutra — oglasila se ponovo, ali taj put nešto nervoznije.

— Odmah, samo pazite što radite jer ja sam naoružan i ako niste sami ustrijelit ću vas i vašeg pratioca — opomenuo ju je Danny.

Otvorio je prozor. Pozorno je promatrao svaku kretnju tajanstvene posjetiteljice dok se penjala kroz prozor u sobu. Zaboravio je na kavalirštinu i lijepo vladanje prema nježnom spolu i nije joj pružio ruku da joj pomogne da prekorači preko prozora.

— Nemojte još zapaliti svjetiljku — zamolila ga je.

Danny se odjednom sjetio da je samo u gaćama.

— Ne bojte se, neću dok se ne obučem — odgovorio joj je Danny.

Još joj nije vidio lice. Opazio je, međutim da se djevojka služila samo jednom rukom dok se prebacivala kroz prozor. Drugu je neprestance držala pod ogrtačem.

— Sad možete upaliti svjetiljku — rekla je pošto je navukla zastore na prozoru.

— Ne, još ne smijem — odgovorio joj je Danny, pipajući put natrag do kreveta.

— A zašto ne?

— Nemojte je ni vi zapaliti, molim vas — zamolio ju je Danny.

Stavio je kolt na krevet i pograbbio objema rukama traperice. Obukao je košulju i hlače što je brže mogao, a potom je kresnuo šibicu i zapalio svje-

tiljku. Kad je svjetlost rastjerala tamu, zagledao se u svog zagonetnog posjetioca.

Dok se penjala preko prozora, kukuljica joj je kliznula s glave. Bila je mnogo ljepša sa spuštеном kosom, naročito su mu se sviđale njezine velike smeđe oči. Izgledala mu je kao iz priče u svojoj čipkastoј noćnoj košulji koja je isticala njezine zavodljive obline ispod raskopčana ogrtača. Na nogama je imala indijanske mokasine, a košulja joj je sezala samo do gležnjeva. Čovjek bi gotovo poželio da ga svake noći iza sna budi takva ljepotica, ali je ona u ruci držala revolver uperen ravno u Dannyjev trbuh.

Kako je kolt ostavio na krevetu, Danny se skamenio i zaprepašteno zabuljio u djevojku. Čak da nikad prije u životu nije u ruci držala revolver, na tom razmaku nije ga mogla promašiti.

— Ne znam što ste naumili, ali ... — počeo je Danny.

— Začas ću s vama završiti ako ste mi lagali da ste rendžer — prošaptala je tiho djevojka.

V

— A zar vam moja riječ ništa ne vrijedi? — upitao je Danny pomalo uvrijeđeno i kiselo se nasmiješi.

— Zašto da vam vjerujem? — uzvratila mu je razložno djevojka.

— Connie, hoćete li da vam pokažem svoju rendžersku zvijezdu?

— I Greenwood ima rendžersku zvijezdu, a nije više rendžer.

— Kako? Svojim sam očima vidio kad mu ju je kapetan Murat oduzeo — zaprepastio se Danny.

— A ja sam svojim očima vidjela kad ju je pokazao Pedru — odvratila mu je djevojka.

— Kada?

— Prije tjedan dana. Ali vi mi niste još ničim dokazali da ste doista rendžer.

— Onda poslušajte ovo: »Premda je Moondog malen gradić, njegovi stanovnici plaćaju porez vladi. Sjedinjenih Država i stoga imaju pravo da i njih rendžeri zaštite od nevolja i samovolje nesavjesnih ljudi, kao što štite i

velike gradove« — ponovio joj je glasno i jasno riječi iz pisma koje je stiglo u zapovjedništvo tekstačkih rendžera iz Moondoga.

— Zaboga, to sam ja od riječi do riječi napisala u svom drugom pismu kapetanu Muratu — zaprepastila se djevojka i spustila je ruku s revolverom.

— Pismo je bilo predano na poštu u Carringtonu. Ja sam otvorio pismo, jer je kapetan Murat bio na dopustu.

— I sami ste došli u Moondog.

— I sâm sam došao u Moondog, jer su ostali rendžeri već bili odjahali na svoje zadatke. Trebalo je hitno nešto učiniti jer su rendžeri koje je kapetan Murat poslao u Moondog poslije vašeg prvog pisma na neobjašnjiv način nestali.

— Mislite, ona dvojica za koje ste se raspitivali?

— Točno. Sjednite, molim vas, moramo na miru porazgovarati i spremite već jednom taj revolver, mogli biste se još raniti.

— Sigurno mislite da sam svojeglava, ali morala sam napisati i drugo pismo.

— Dapače, mislim da ste vrlo razumno postupili. Kažite mi najprije kako ste došli ovamo.

— Preko balkona iz susjedne sobe.

— A gdje je Pedro?

— Ostavila sam mu na stolu bocu viskija. Spava kao zaklan.

— I zašto ste došli ovamo?

— Da se uvjerim govorite li istinu.

— I da me ubijete ako lažem.

— Da. A zašto ne? Rekla bih svima da ste me pozvali da vam nešto donesem u sobu. No ja sam iz opreza uzela i revolver. Napali ste me i ja sam pucala.

— Čemu sve to?

— Vladali ste se kao pravi rendžer, a ja neću da Stella Howkins vidi kakvi su zapravo rendžeri. Dok ih ne upozna, neće im se moći ni uspješno suprotstaviti.

— Imate pravo, ali ja još ne znam zašto Stella Howkins drži ovaj grad u pokornosti.

— Zbog novca, naravno. Preko banke drži sve poslove u svojim rukama. Kad sam vratila zajam koji sam dobi-

la od banke i platila kamate, ostala sam bez prebijenog centa.

— Pa ipak to joj ne može dostajati ni da plati svoje revolveraše. Koliko ih ima, što mislite?

— Četrdesetak — odgovorila mu je Connie.

— Kažite mi, molim vas, sve što znate o njoj.

— Prije dvije godine kupila je velik ranč »Rocking V«. Bilo je to iste godine kad je ovaj kraj opustošila strašna studena oluja, pa su ljudi u besćenje prodavali i zemlju i stoku.

S procvatom stočarstva na Zapadu ljudi su kao pomamni počeli kupovati rančeve. No poslije te studene oluje, koja je poharala velik dio Teksasa, većina je rančera pala pod stečaj, pa su se zemlja i stoka prodavale na bučanj.

— A ona je taj ranč kupila poslije te nepogode?

— Ne! Studena je oluja udarila istog dana kad je Stella Howkins kupila ranč »Rockig V«.

— Ohoho! Kladim se da je izgubila tri petine svoje stoke.

— Izgubila je gotovo sve, pa da bi nadoknadila gubitke, počela je raditi na tome da cijeli grad dobije u svoje ruke.

— I kako joj je to uspjelo?

— Vrlo jednostavno. Oluja je gotovo uništila cijeli Moondog. Tuttle je stigao upravo u času kad su ljudi mislili da se odele iz grada i započnu nov život negdje drugdje. Obznanio je svima da otvara banku u gradu i da će davati povoljne kredite za obnovu grada. Onda smo odjednom ustanovili da smo zaduženi do grla. Jedna je obitelj pokušala pobjeći i tako se spasiti od dugova. Njihova smo tijela našli u jarku pokraj ceste izvan grada. Nikad se nije pronašlo tko ih je ubio. Otada nam je svakim danom bivalo sve gore i gore. Kimble je došao zajedno s Tuttleom i preuzeo je poštu u svoje ruke. Stigao je i doktor Drager. Naš stari gradski liječnik poginuo je za vrijeme oluje. A Drager je liječio samo one koji su bili pokorni Stelli Howkins.

— Ali u gradu ima barem stotinjak ljudi sposobnih za vojnu službu koji se mogu oduprijeti strahovladi Stelle

Howkins i njezinih plaćenika — napomenuo je Danny.

— Moondog je grad kukavica, gospodine Fog — odgovorila mu je Connie. — Vidite, ni danas u Moondogu nema ni deset pušaka. A da ih više i ima, zar bismo se mogli suprotstaviti Stelli Howkins i njezinim unajmljenim revolverašima. K tome, ona bi nam odmah zaplijenila našu imovinu, pokretnu i nepokretnu, jer smo svi prezaduženi u njezinoj banci, a prema ugovorima koje smo morali potpisati, Tuttle ima pravo da zatraži vraćanje zajmova u roku od dvadeset i četiri sata.

— I vi ste to potpisali? — začudio se Danny.

— Oh, lako je vama pričati. Trebalo je da vidite kako je Moondog izgledao poslije oluje i da čujete slatkorječivoga Tuttlea. Obećavao nam je brda i doline dok nas nije naveo da potpišemo ugovore. Govorio nam je da dugove možemo otplatiti na dug rok, a istodobno je u njih unosio klauzule koje su nas obvezivale da ih otplatimo u roku od dvadeset i četiri sata ako to od nas zatraži uprava banke.

— Nemojte sada zbog toga očajavati. I mene je obmanuo.

— Vi ste vrlo drag čovjek, gospodine Fog — rekla je Connie iskreno.

— Zašto me ne zovete Danny?

— Stoga što volim Harveyja Stackpola. On radi za šankom u salunu »Plavi bik«.

— Blago njemu. Baš sam loše sreće. Svejedno, zovite me Danny inače ću se osjećati starcem — odvratio joj je Danny uz smiješak.

— A koliko ti je godina, Danny?

— Dovoljno da budem rendžer.

Njezin ženski instinkt upozorio ju je da je Dannyja dirnula u najslabiju točku. Danny Fog je godinama živio u sjeni svog starijeg i glasovitog brata Dustyja Foga i stoga mu je bilo neugodno da govori o svojim godinama.

— Zašto nisi zatražila pomoć od šerifa?

— Gale Gavin se nikada ne bi usudio istupiti protiv Stelle Howkins bez neoborivih dokaza o njezinoj krivnji. Uostalom, njegovi pomoćnici prljaju mito od Howkinsonovih. Bila bi to ludost ravna smrtnoj osudi.

— A tko je tvoja pisma nosio na poštu u Carringtonu?

— Kočijaš poštanske kočije.

— I što te je ponukalo da nam pišeš?

Djevojka je neko vrijeme šutjela, a zatim je slegnula ramenima.

— Na mene nikad nitko neće posumnjati.

— Ne znam kako da ti pomognem. Nemam nikakvih dokaza protiv Stelle Howkins, a da i imam, sumnjam da bi ih itko u Moondogu potvrdio pred sudom. Mogao bih prijaviti njezina brata zbog uvrede, ali Bescaby jamačno neće htjeti potpisati prijavu.

— Život ti je u opasnosti, Danny. Harry Howkins ti nikada neće oprostiti što si ga osramotio pred njegovim kaubojima. Čula sam kad je to Pedro kazao Cheemu — rekla mu je Connie i uozbiljila se.

— Zašto nosiš crninu?

— Ne bih željela da se Harry Howkins zagleda u mene. Stathern, sedlar, imao je lijepu kćer. Howkins ju je vidio na plesu i rekao joj da pođe s njim na jahanje idućeg dana. Nije došla. Dva dana nakon toga djevojka je nestala. Našli su je mrtvu...

— Mogu zamisliti što joj se dogodilo — prekinuo ju je Danny.

— Wigg, u pratnji dvojice kauboj a ranča »Lazy H«, posjetio je njezina oca dan nakon tog nemilog događaja i upozorio ga da će nastradati bude li zbog umorstva i silovanja djevojke optužio Harryja Howkinsa. Zatim je jedina pjevačica iz saluna ostala u drugom stanju i pohvalila se svojim prijateljicama da je otac njezina djeteta Harry Howkins. Idućeg dana Wigg ju je optužio da mu je ukrala lisnicu. Wigg i njegovi prijatelji uhvatili su je, namazali katranom, uvalili u perje i protjerali голу kroz grad. Elliot, vlasnik saluna, opomenut je da je ne smije više primiti u službu.

— Ti se bojiš da Howkins i na tebe ne baci oko?

— Ne bih mu htjela dati povoda.

— Ako se to dogodi, ja ću ga pozvati na dvoboj.

— Ali on nije nikakav revolveraš. Wigg će zacijelo nastojati da ga zaštiti.

— Wigg je brz revolveraš, no ako budem mogao, ja ću se s njim ipak ogledati.

Connie se prestrašila da bi Danny mogao zbog nje poginuti.

— Stella Howkins neće nikada dopustiti da njezine ljude javno izlažeš poniženju i sramoti. Ali je znam zašto ti to činiš.

— Mislio sam da me smatraš čuvarom zakona koji uživa tjerati ljude u red.

— Ti tako i djeluješ na sve koji te poznaju. Ali ja znam da ti to činiš stoga što želiš svima pokazati kako se ne bojiš Stelle Howkins i njezinih revolveraša. No, sve ti je to uzalud. Ona drži ovaj grad u svojoj vlasti. Mogla te je već dati ubiti...

— Moram se još malo strpjeti — prekinuo ju je Danny i otkrio joj svoju prevaru.

— I ti misliš da će ti ona vjerovati?

— Tuttle je već žrtvovao jednog Stellingovog čovjeka zbog toga. Nekog momka koji se zvao Furst, a nije mi mogao oprostiti što sam ga pretukao. Tuttle me je na njega upozorio kad smo izašli iz saluna i ja sam ga u samoobrani ustrijelio.

— Taj je Furst namazao onu pjevačicu katranom.

— Taj nikad više nikoga neće premazati katranom. Molim te, gdje je sada tvoj otac.

— Poginuo je za vrijeme oluje.

— Oprosti, žao mi je.

— Bilo, pa prošlo. Nego, radije ti meni kaži dokle ćeš biti siguran od Howkinsovih ljudi?

— Dok Stella ne dozna da sam joj lagao da je kapetan Murat u Carringtonu, a ja se nadam da će mi dotad Murat već nekoga poslati u pomoć.

— A ako ne pošalje?

— Neću na to ni misliti. Kaži mi što znaš o onoj dvojici rendžera, mojih prijatelja, koji su prije nekog vremena došli u Moondog.

— Odsjeli su u hotelu. Večer ili dvije poslije toga Pedro mi je rekao da su otišli iz grada, pa o njima više nisam razmišljala. Zar su i oni bili rendžeri?

— Da. Mick Salmon i Pinky Pugh bili su moji dobri prijatelji.

— Zar vam se uopće nisu javili iz Moondoga?

— Ni riječi nismo od njih primili. Rendžeri ne običavaju slati pismene izvještaje zapovjedništvu.

— I ti misliš... — počela je Connie.

— Ja ništa ne mislim. Kaži mi što znaš o njima.

— Malo, gotovo ništa. Dojahali su jednog dana. Izgledali su kao kauboji koji traže posla. Naišli su slučajno na Stellu Howkins i zapitali je ima li posla za njih. Kad ih je odbila, obznanili su svima da će ostati u gradu nekoliko dana dok ne potroše ono malo novaca što su ga imali.

— I što su radili?

— Ništa. Spavali su do podneva, sjedili dokono na trijemu dok se ne bi spustio sumrak, a zatim bi popili koju čašicu u salunu i kartali. Nekoliko su puta izjahali iz grada da prošetaju konje, kako bi rekli, ali ja ne znam kamo su išli.

— Vjerojatno su promatrali što se događa na ranču »Lazy H«. Kaži mi otkad je Greenwood u gradu?

— Stigao je prije tri mjeseca. Vidjela sam ga nekoliko puta u društvu s Wiggom, a potom je nestao. Barem ga ja nisam vidjela u gradu.

Djevojka je zamukla i zapiljila se u Dannyja.

— Što je? — zapitao ju je Danny začuđeno.

— Kad sam ga ponovo vidjela pokazao je Pedru rendžersku zvijezdu. A to je bilo onoga jutra kad su tvoji prijatelji odjahali iz grada.

— Jesi li siguran da je to bilo baš tog dana?

— Da, sigurna sam. Ponijeli su sa sobom svoje stvari i platili hotelski račun. Nisam više na njih mislila. Nitko nije nikada u njih posumnjao da bi mogli biti rendžeri.

Danny je šutio.

Samo je Greenwood u cijelom gradu znao da su Mick Salmon i Pinky Pugh bili teksaški rendžeri.

VI

Prozor Tuttleova ureda u banci gledao je na glavnu ulicu. Idućeg dana poslije dolaska Dannyja Foga u Moon-

dog bankar je sjedio u svojem uredu za pisaćim stolom i zamišljeno se zagledao kroz prozor na ulicu. Zamislio se.

Promatrajući ljude na ulici, Tuttlea je odjednom obuzeo strah od smrti koji je i njih morio.

Uspravo se na stolici kad je opazio Dannyja koji je upravo u taj trenutak izašao iz hotela sa sedlom prebačenim preko ramena, sišao s trijema i zaputio se prema konjušnici. Tuttle je brže-bolje ustao sa stolice, otvorio ladiću pisaćeg stola, stavio u džep kutiju skupih cigara i požurio se na ulicu.

Ne obazirući se na znatiželjne poglede prolaznika, Danny je žurnim korakom išao ulicom. Prošle je noći dugo razgovarao s Connie, ali od nje nije mogao doznati zašto je Stella Howkins držala grad u svojoj vlasti. Djevojka mu nije znala objasniti ni nestanak njegovih prijatelja, Salmona i Puga. Connie je samo znala da je Stella Howkins naredila svojim ljudima da o tome ne govore i da su Stellini kauboji obišli grad odmah poslije njegova dolaska i svim građanima zabranili da s njim razgovaraju.

U sitne jutarnje sate, kad je Danny ispratio djevojku do predvorja hotela, Pedro je ležao mrtav pijan na podu u svojoj sobi i hrcao.

Sutradan ujutro, dok je Danny doručkovao u blagovaonici hotela, mrzovoljan i mamuran Pedro sjedio je za stolom u kutu i promatrao Connie kako poslužuje goste i donosi im zajutrak. Dok je posluživala Dannyja, Connie mu je veselo namignula. Jedva se svladavala da ne prasne u glasan smijeh kad god bi pogledala u Pedra koji je jedva držao otvorene oči.

Pošto se najeo, Danny je odlučio poći u izviđanje. Želio je da što prije upozna okolicu Moondoga. Donio je pušku i sedlo iz sobe i izašao iz hotela. Dok je hodao nogostupom, opazio je da ga se ljudi klone kao da se boje da bi ih mogao osloviti ili im zaželjeti dobro jutro.

Tuttle je znao da mora nešto poduzeti kako bi spriječio utjecaj rendžera na građane dok ne bude prekasno. Čim je spremio kutiju cigara u džep, istrčao je na ulicu, presreo rendžera,

nasmiješio mu se ljubazno i pristupio mu.

— Dobro jutro, rendžeru — pozdravio ga je bankar i posegnuo rukom u džep. — Hoćete li zapaliti jednu? — ponudio je Dannyja cigarama.

— Prejake su za mene. Hvala, neću.

— Idete li na jahanje?

— Da, idem.

— Baš mi je drago. Cijenim čuvare zakona koji se trude da zarade svoju plaću — nastavio je Tuttle praveći se da nije osjetio nesrdačnost u Dannyjevu glasu.

— Ja se uvijek trudim da zaradim svoju plaću.

— I volite svoj posao, zar ne? — upitao ga je Tuttle i pogledao ispod oka.

— Netko i to mora raditi.

— Pa vi možete dati ostavku kad god to zaželite, zar ne?

— Onda bih morao naći neki drugi posao.

— Možda bih vam ja mogao pomoći da ga nađete — predložio mu je Tuttle.

— Kako?

— Kao gradonačelnik mogu vam ponuditi mjesto gradskog šerifa. Plaća je dobra.

— Ja i sada imam dobru plaću.

— Mi vam možemo dati stotinu i dvadeset dolara na mjesec.

— To je prevelika plaća za gradskog šerifa — napomenuo je Danny.

— Vi biste je jamačno zaradili do posljednjeg centa. Moram vam priznati, naš sadašnji šerif ne vrijedi ni pišljiva boba — povjerio mu je tihim glasom Tuttle.

— Ja ga još nisam ni vidio.

— I nećete. Taj ili pije ili je mrtav pijan i ne može hodati, pa spava na podu u svom uredu. Našem bi gradu dobro došao mlad, neustrašiv i sposoban čovjek kakav ste vi.

— Za stotinu i dvadeset dolara na mjesec?

— Možda i više — odgovori mu Tuttle i u tom mu trenutku na um pade još jedna pomisao.

Ako uspije nagovoriti Dannyja da prihvati mjesto gradskog šerifa, mogao bi izigrati Stellu Howkins i zauzeti njezino mjesto. Ponadao se da bi s pouzdanim šerifom, čovjekom koji je pokazao da se ne boji iskesiti zube

nasilnicima s ranča »Lazy H«, mogao ukloniti Stellu Howkins i zavladatai gradom.

— Koliko više? — zanimao se Danny, želeći čuti koliko vrijedi.

— Pedesetak dolara. To je mnogo više nego što dobivate sada — rekao mu je Tuttle, jedva čekajući da čuje što će mu odgovoriti rendžer.

— O, da, mnogo više — priznao je Danny.

Premda je rendžerska služba bila vrlo opasna, rendžer nije primao više od osamdeset do stotinu dolara na mjesec. A i najbrži i najvještiji revolveraši zarađivali su najviše stotinu i pedeset dolara na mjesec.

Začuvši bankarevu ponudu, Danny je znao da je ostavio dubok dojam na građane Moondoga. Bankar ga je htio potkupiti za sebe, ali naravno, jednom kad da ostavku na rendžersku službu, morat će se pokoravati zapovijedima Stelle Howkins ili će inače završiti u jarku pokraj ceste.

Dannyju nije bilo ni na kraj pameti da prihvati Tuttleovu ponudu. Nudili su njemu već mnogo puta dobre zarade otkada je u rendžerima, premda ni jedna nije bila tako zavodljiva kao Tuttleova.

— Što ste onda odlučili? — nestrpljivo ga upita Tuttle.

— Rendžerska mi služba pruža veće zadovoljstvo nego što bi mi mogao pružiti novac koji mi vi nudite — odgovorio mu je glasno i jasno Danny.

— O, da, možda imate pravo. Neodređeno radno vrijeme, nebrojeni sati u sedlu, nesređen život bez doma i obitelji, a ovdje biste prelagodno živjeli, svoj na svome, uz dobru plaću — posprdno mu je spočitnuo Tuttle.

— Kako to lijepo zvuči iz vaših usta — priznao mu je Danny.

I tako su u razgovoru stigli i do konjušnice i ušli u staju kroz širom otvorena vrata. Kad je vidio Bescabyja kako čisti pregratke, Tuttle je htio da čuje što je rendžer odlučio.

— Znači, vi prihvaćate moju ponudu da nam budete gradski šerif? — glasno ga je upitao Tuttle, tako da je Bescaby mogao razgovijetno čuti svaku njegovu riječ.

Danny je opazio kako se Bescaby trgnuo kad je čuo Tuttleovo pitanje.

Tuga i zdvojnost očitovali su se na konjušarevu licu. Dobacio je brz, prijekoran pogled rendžeru i odmah se potom prihvatio svog posla.

— Ja to nikada nisam rekao — glasno mu je odgovorio Danny.

Bescaby mu je ponovo dobacio brz pogled, a oči su mu bljesnule.

Tuttle se jedva svladao da rendžera ne obaspe pogrđnim riječima. Želio je da ubije svaku nadu u Bescabyju i da mu pokaže da je čak rendžer prišao Stelli Howkins.

— Varate se ako mislite da ćete igdje drugdje bolje zaraditi — spočitnuo mu je bankar.

— Sigurno neću, ali ja to i ne želim. Sada imam samo jednog gospodara i ne moram paziti kome ću se zamjeriti.

— Razumijem — procijedio je kroz zube bankar, smiješeći se na silu.

I kako mu se u prvi mah učinilo da mladi rendžer razmišlja ozbiljno o njegovoj ponudi, tako mu je sada sinulo da se Danny zapravo s njim cijelo vrijeme izrugiva. Međutim, Danny mu nije dao prilike da ga time dalje gnjavi. Ušao je u pregradak i pravio se da više ne vidi Tuttlea. No bankar je bio tvrdoglav čovjek i nije se dao samo tako otarasiti. Namrštio se ljutito i pošao za Dannyjem. Čim je otvorio vrata pregradka, ridan je gromoglasno zanjštao, okrenuo glavu prema uljezu i na njega iskesio zube, a usji spustio uz glavu kao da mu prijeti izravna opasnost.

Bankar je ustuknuo korak natrag i zaprepašteno povikao:

— Pazite na toga konja!

— Ne brinite. Meni on neće ništa — podrugljivo mu je odgovorio Danny.

Srdžba je još jednom obuzela Tuttlea. Okrenuo se prema Bescabyju koji je mirno promatrao što se zbiva.

— Osedlaj mi konja. Doći ću po njega za dvadesetak minuta.

— Razumijem, gospodine Tuttle — odgovorio mu je pokorno Bescaby.

— Onda, pitam vas još jedan put, prihvaćate li moju ponudu? — obratio se Tuttle ponovo Dannyju.

— Ni govora. Ja sam i ovako sretan da sretniji ne mogu biti.

Bez riječi prigovora Tuttle se okrenuo i žustrim korakom izašao iz staje.

U staji konjušnice Danny se spremio da pođe na jahanje. Htio je pregledati okolicu i vidjeti što se zbiva na ranču »Lazy H«. Naravno, u jednom danu neće moći prejahati cijelo imanje Stelle Howkins, ali će barem obići kraj oko Steline kuće. Bescaby je dobro namirio ridana i istimario ga, što je bilo važno, jer mu je o konju mogao ovisiti život.

Dok je Danny spremao ridana za jahanje, Bescaby je čisto susjedni pregradak zamišljena lica i s vilama u rukama. Ovda-onda bacio bi hitar pogled prema ulazu u staju i Dannyju se učinilo da mu Bescaby želi nešto reći, ali se nikako ne može odvažiti da otvori usta. Napokon je obližao vrškom jezika gornju usnu i šapnuo:

— Znam ona dva momka, rendžeru, za koja se propitujete — prošaptao je Bescaby, pogledavajući neprestance u vrata.

— Što znadete? Zar su bili ovdje? — šaptom ga je upitao Danny, ne okrenuvši uopće glavu prema svom sugovorniku.

— Nekoliko dana. Jedan je jahao sivu kobilu, a drugi tamnosmeđeg ždrijepca bijelih nogu.

Danny je već prije zapazio da razni ljudi na razne načine opisuju ono što su vidjeli. Dok je Connie zapamtila crte lica njegovih prijatelja, Bescabyju su upali u oči njihovi konji.

— Točno. To su bili moji prijatelji.

— Dojahali su prije dva-tri tjedna. Ostavili su konje ovdje u konjušnici nekoliko dana, a onda odjahali iz grada.

— Jeste li ih vidjeli prije odlaska?

Prije nego što mu je Bescaby dospio odgovoriti duga je sjena pala preko praga u staju. Istog trena Bescaby je počeo hitro skupljati vilama balegu u pregradku. Međutim, sjena se nije zadržavala pred stajom. Bila je to neka žena koja se nekamo žurila, pa nije čak ni pogledala u staju. A da je i pogledala, ne bi vidjela ništa sumnjivo.

Bescaby se osokolio kad je savladao prvi strah, pa mu se jezik razvezao.

— Ne, nisam ih vidio prije odlaska. Odjahali su rano ujutro, ali su ovdje ostavili bisage. Te je večeri u grad dojahao Wigg u pratnji nekoliko kau-

boja s ranča »Lazy H«. Došli su ovamo. Rekli su mi da su ih momci poslali po stvari. Dao sam im bisage. Wigg mi je platio što su mi ti momci ostali dužni za čuvanje konja i bisaga. To me je začudilo, jer kauboji s ranča »Lazy H« obično nikome ništa ne plaćaju.

— I vi ih više nikada niste vidjeli?

— Ne, nisam. Wigg mi je zabranio da ih spominjem. Kažite, jesu li to bili vaši prijatelji ili ih tražite jer su prekršili zakon.

— Ti su momci bili moji prijatelji i randžeri kao ja.

— Ali rekli ste da...

— Bila je to obična varka.

— Ali oni nisu nikada ni jednom riječi... — počeo je Bescaby.

— Tako je bilo dogovoreno. Da Greenwood nije otkrio Stelli Howkins da sam i ja rendžer, ja to nikada nikome ne bih rekao — utekao mu je u riječ Danny.

— Napokon su i k nama stigli rendžeri — prošaptao je Bescaby kao da razgovara sam sa sobom, pa nastavio glasnije: — Kad Connie nije dobila odgovor na svoje prvo pismo, mislili smo da je Stella Howkins uspjela sve urediti tako da nam rendžeri ne pritegnu u pomoć.

— Nitko ne može potkupiti rendžere, pa ni Stella Howkins — strogim ga je glasom prekorio Danny.

— Bez uvrede, molim. Znaite, njoj je sve do sada polazilo za rukom kako je bila zamislila, pa smo mislili da je uspjela da i to uredi u svoju korist — ispričao se Bescaby.

— Moj ujak Devil Hardin ima dva put veći ranč nego Stella Howkins i dobar je prijatelj guvernera Howarda, kapetana Murata, McDonalda i Beldona, ali čak ni ujak Devil ne bi mogao spriječiti jednog rendžera u vršenju njegove dužnosti.

— Oprostite, ja to nisam znao. I što ćete sada?

— Njuškati ću naokolo i izazivati kauboj s ranča »Lazy H« da građani vide kako te protuhe nisu tako strašne kako se prave i čekat ću.

— Čekat ćete? — ponovio je Bescaby sa sumnjom i negodovanjem u glasu.

— Da, čekat ću. Ja ih se, doduše, ne bojim, ali nisam ni lud. Izazivati ih

pojedinačno to je jedno, a suprotstaviti se u jedan mah četrdesetoricu naboranih grubijana nešto je sasvim drugo. Teško da bih izvukao živu glavu kad bih se s njima našao oči u oči.

— Mi smo miroljubivi građani i nismo vični revolvertaskim dvobojima i okršajima — ogradio se Bescaby, premda Danny nije tražio da mu pomogne.

— Vidio sam, ali uskoro će vam rendžeri priskočiti u pomoć. Dvojim da će se i Stella Howkins usuditi ogleđati s odredom rendžera.

— A možemo li vam ipak nekako pomoći — upitao ga je plašno Bescaby.

— Možete, kako ne!

— Kako?

— Vladajte se kao i do sada, kako kauboji s ranča »Lazy H«, ne bi u vas posumnjali.

— Javit ću to svojim prijateljima.

Dok je razgovarao s Bescabyjem, Danny je osedlao riđana i izveo ga iz staje. Upravo u trenutku kad ga je htio zajahati, okrenuo se i pogledao u Bescabyja, jer mu je na um pala jedna pomisao.

— Što mislite kamo će odjahati Tuttle kad dođe po konja?

— Na ranč »Lazy H«, naravno.

— I ja sam to mislio. Kažite mi, molim vas, kako da najbrže stignem do ranča »Lazy H«.

— Tri milje odavde na cesti prema sjeveru naići ćete na odvojak prema ranču »Lazy H«.

— Ali ja bih htio tamo doći, a da me nitko ne vidi.

— Onda podite prečacem preko polja dok ne stignete do potoka, pa nastavite uz potom dok ne stignete do kuće Stelle Howkins.

— Hvala — reče Danny — poći ću tim putem.

Vinuo se u sedlo i odjahao niz ulicu. Ako je bilo suditi po Bescabyjevu držanju, Dannyjev plan da pobudi povjerenje i hrabrost u građanima Moondoga počeo je donositi plodove.

VII

Tjerajući riđana odmjerenim kasom, Danny Fog je jahao preko polja prema malenu gaju koji mu se činio naj-

pogodnijim mjestom za odmor umorne stoke i goniča. Osim sočne trave u njemu je bilo i dovoljno hlada. Oprezno mu se približavao, bacajući hitre poglede lijevo-desno i osvrćući se ovda-onda za sobom. Otkad je ujahao na područje ranča »Lazy H«, držao se što je više mogao udoljica i pazio da se odveć ne izlaže znatiželjnim pogledima jašući po sljemenima brežuljaka.

Još prije nego što je pristupio rendžerima Danny je naučio kako se valja kretati po opasnu području, a da ga nitko od neprijatelja ne vidi. Njegov učitelj, Ysabel Kid, naučio je tu vještinu od svog djeda Indijanca iz plemena Komanča.

Jašući preko zemljišta koje je pripadalo ranču »Lazy H«, Danny je uočio da na njemu nema mnoge stoke unatoč sočnoj travi i prirodnim napajalištima. Naišao je jedino na tragove sivog i krvoločnog teksaškog medvjeda i čopora vukova, čak pume.

Brojni kosturi goveda koja su uginula za vrijeme oluje objašnjavali su zašto toliko divljih i krvoločnih zvijeri luta po ranču »Lazy H«. Zvijeri su najvjerojatnije došle u lov na slasne zalogaje koje je oluja ostavila za sobom. Uz ostale brige Stella Howkins je morala dizati hajke na divlje zvijeri, jer onoga dana kad medvjedi, vukovi i pume oglođu sve kosti uginulih goveda, počet će klati živu stoku.

Danny je stao razmišljati o brigama Stelle Howkins i kako će Stella nabaviti novu stoku koju je izgubila za vrijeme oluje.

Iz iskustva koje je stekao još kao momčić na ranču »OD Connected« Danny je znao gdje se obično okuplja stoka. Naišao je na nekoliko manjih stada sa žigom ranča »Lazy H«. Većina goveda bila je prežigosana. Žig ranča »Lazy H« bio je utisnut preko žiga njihovih prijašnjih vlasnika. Takvo prežigosanje bilo je zakonito ako je novi vlasnik imao kupoprodajni ugovor.

Još je nešto upalo u oči Dannyju. Stella Howkins popunjavala je svoje stado odraslim govedima koja su bila otpornija nego nejaka junad, ali stoga i mnogo skuplja. A većina rančera prodavala je svoja stada u Kansasu gdje su bile utovarne željezničke posta-

je za rogatu stoku, pa su i teksaški rendžeri radije gonili svoja stada na sjever nego da ih prodaju u Teksasu. Stella se stoga morala, najvjerojatnije, poslužiti svojom neodoljivom ljupkošću i šarmom da bi privoljela teksaške rančere da radije njoj prodaju svoja stada nego da ih gone na sjever. Zapravo, rančeri su radije prodavali svoja stada kupcima u Teksasu jer se tako nisu morali izlagati poslovnom riziku.

Dok je jahao prema gaju, začuo je glasove s druge strane uzvisine. Topot papaka tutnjio je zemljom, a krave su glasno mukale. Okrenuo je konja i pojahao u pravcu odakle su se čuli glasovi i mukanje. Projahao je najmanje kilometar i pol prije nego što je ugledao maleno stado. Skutrio se u zaklonu provirujući preko vrha uzvisine. S druge strane padine ugledao je petoricu jahača oko stada od stotinjak grla.

Dobro je iz zaklona promotrio stado. Goveda su bila dobro uhranjena, krave, junice i mladi bikovi. Jahači su bili više nalik na razbojnike nego na goniče stoke. Svi su bili dobro naoružani. Predvodio ih je mršav bradonja koji se Dannyju učinio poznat. Svi su izgledali umorni i iscrpljeni.

Danny je svu pažnju usredotočio na goveda. Želio je vidjeti žigove na njihovim bokovima. Okrenuo je konja, ne izlazeći iz zaklona, te zaobišao stado jer su žigovi bili na desnom boku goveda. No čim se pomaknuo, zapazilo ga je oštro oko jednog goniča.

— Packey! Pazi gore! — povikao je.

Bradonja je odmah okrenuo konja prema kosini i posegnuo za revolverom. No nitko se nije usudio zapucati, jer bi se goveda mogla uplašiti od pucnjave i dati u stampedo.

Kad je čuo i vidio da je opažen, Danny je odlučio da obmani goniče. Stella je sigurno upozorila svoje ljude da ne pucaju u njega dok ne provjeri njegovu priču o rendžerima u Carringtonu. Stoga je mislio da bez straha može sjahati niz padinu i izbliza pogledati žigove na govedima, a pri tome će ispitati goniče koga su sve sreli putem.

Packey je dojahao do Dannyja s revolverom u ruci. Ostala četvorica goni-

ča ostala su uz stado, premda su usporila korak. Svi su napeto gledali u svog vođu i Dannyja.

— Spremite taj revolver u korice. Gospođica Howkins nikada vam ne bi oprostila da me slučajno ustrijelite — naredio mu je Danny i pogledao u njegov revolver.

Na Dannyjevo veliko iznenađenje Packey mu se srdačno nasmiješio i spremio revolver u korice.

— Zašto nam niste odmah rekli da ste s ranča »Lazy H«? Prestrašili ste nas. Ne volimo kad se netko šulja oko nas.

Znači, ti ljudi nisu radili na ranču »Lazy H«, a nisu ni krali stoku na ranču »Lazy H«, jer da jesu, susret ne bi bio tako srdačan. Očito, Packey je mislio da Danny radi za Stellu Howkins. Danny je odlučio da se posluži tom prilikom da iz bradonje izvuče što više obavijesti.

— Nisam se ja šuljao za vama. Ja obilazim ranč — odlučnim mu je glasom odvratio Danny.

Packey je odmjerio Dannyja od glave do pete.

— Ja sam vas već negdje vidio, zar ne? — zapitao ga je bradonja.

— Najvjerojatnije. Ja sam bio tamo.

— Gdje? — začuđeno će Packey.

— Negdje.

— Gdje negdje? — progundao je Packey kroz bradu.

— Svagdje. Ja sam mnogo putovao i ne volim da me se ispituje.

Packey se namršio kad je vidio kako mu se Danny zlobno cereka u lice. No Packey se ipak nije usudio dignuti ruku na njega.

— Gdje je ranč? — procijedio je Packey kroz zube.

— Samo ravno naprijed i kad stignete do potoka, pođite uzvodno obalom i doći ćete do gospodarskih zgrada.

— Mislio sam da ćete nam pokazati put.

— Mislite vi što hoćete, ali ja vam to nikada nisam rekao. Nije vrag da vas moram uzeti za ručicu i povesti do ranča.

Packey se kiselo nasmiješio. Proučavao je trenutak ljepušasto lice Dannyja Foga. Taj je ljepotan sigurno gazdaričin miljenik kad se pravi važan, pomislio je.

— Je li zgodna ta vaša gazdarica? — upitao je Dannyja pošto je mahnuo svojim ljudima da pognaju stado.

— Prava krasotica. No ako ne želite da vam njezini kauboji promijene izgled lica, obraćajte joj se uvijek s mnogo štovanja.

— Goropadna je, a?

— Goropadna i pomalo krvoločna.

Dok su jahali pokraj stada, Dannyjevu oku nije izmahnulo da su goveda prežigosana žigom ranča »Lazy H«.

— Prvorazredna grla — napomenuo je da bi Packeyja naveo na razgovor.

— Predobra za gladne Indijance.

Danny je šutio jer je dobro znao o čemu Packey govori. Zemaljsko starateljstvo kupovalo je stoku za indijanske rezervate kad joj je cijena bila najniža. Državni bi nakupci pokupovali velika stada, prežigosali ih i držali na državnim pašnjacima dok ne bi trebalo nahraniti gladna indijanska usta. Nekoliko goveda imalo je državni žig preko kojeg je bio utisnut žig ranča »Lazy H«. Danny je znao da su ta goveda bila površno žigosana, tako da im je užareno željezo samo spalilo dlaku, a nije sažgalo i kožu, pa su zimi, kad goveda promijene dlaku, na njima ostali samo jedva vidljivi tragovi prvog žiga, preko kojega je poslije utisnut užareni žig ranča »Lazy H«.

— Grdno smo se namučili dok smo ih prežigosali. Ne znam zašto to nismo smjeli napraviti ovdje — potužio se Packey kao da je pročitao Dannyjeve misli.

— Sve će vam biti dobro plaćeno — odgovorio mu je Danny hladnim glasom.

Premda Packey to nije znao. Danny je nagađao zašto je Stella Howkins tražila da se goveda prežigošu prije nego što stado stigne na njezin ranč. Kako je indijanski rezervat u kojem su bili zatvoreni Indijanci iz plemena Kiowa graničio s njezinim rančom, najbliži državni pašnjaci prostirali su se sa zapadne strane rezervata. Packey i njegovi goniči nikada se ne bi usudili da stado gone s državnih pašnjaka preko rezervata, jer bi ukrade na goveda s nejasnim žigom pobudila svačiju pažnju. Pošto su goveda prežigosali žigom ranča »Lazy H«, goniči su imali spreman odgovor na svako

pitanje koje bi im mogao bilo tko postaviti. Stado je pripadalo Stelli Howkins koja ga je kupila da nadoknadi nedavne gubitke i tako popuni prorijeđeno stado ranča »Lazy H«.

Stella Howkins je bila mudra i lukava poslovna žena. Nitko joj nije mogao dokazati da kupuje ukradenu stoku.

— O da, sve će nam biti plaćeno — ponovio je Packey.

— I više nego što zaslužujete — dodao je Danny.

— Dvadeset dolara za grlo — priznao je naivno Packey.

Dok je hvatao stokokradice u okružju Caspar, Danny se dobro upoznao s tim protuzakonitim poslom. Znao je da se za ukradenu stoku plaća vrlo niska cijena. Kad bi kradljivci dobili i deset dolara za ukradenu kravu, smatrali su to dobrom zaradom. Kupujući jeftino ukradenu stoku, Stella Howkins je mogla zaraditi cijelo bogatstvo.

— Vi se doista nemate na što potužiti — rekao mu je Danny.

— Ja se i ne tužim! Greenwood mi je rekao da neću požaliti što s njom surađujem. Ta je žena sigurno izvanredno nadarena kad za nju rade i rendžeri.

Kad je to čuo, Danny se jedva svladao da mu ne istrese istinu u lice. No nije mu smio reći da je Greenwood podla izdajica, a da sebe time ne dovede u bezizlaznu nevolju.

Napokon, Danny je ipak saznao kako se Stella Howkins opskrbljuje govedima. Greenwood koji je dobro poznao sve stokoradice u tom kraju, nagovorio ih je da rade za Stellu Howkins. Dannyja je obuzeo bijes, premda se svladavao koliko je mogao. Zakleo se da će ubiti Greenwooda. Taj je čovjek uprljao čast rendžera i zaslužio je smrt. Zamrzio ga je iz sveg srca kad je spoznao da je Greenwood ubio svoje nekadašnje drugove.

Zatimljujući svoje osjećaje, Danny je odgovorio Packeyju:

— Imate pravo, Stella Howkins je žena i pol.

— Mi sad moramo požuriti, dosta smo pričali. Hoćete li s nama?

— Ne. Moram poći u izviđanje uz među rezervata.

— Onda ste zalutali.

— Možda, ali neka vas to ne brine. I nemojte joj spomenuti da ste me vidjeli. Ne bi joj bilo drago što čuje da sam s vama čavrljao.

Packey se samozadovoljno nacerio. Taj je kauboj vrlo svojeglav, pomislio je.

— A ja sam mislio da vam je gazdarica vrlo sklona.

— Kako kada. Ako joj kažete da smo se sreli ja ću joj reći da lažete i pljunut ću vam u lice.

Kad bi u Teksasu netko nekoga nazvao lažljivcem, uvreda se mogla oprati samo revolveraškim dvobojem, a pljuvanje u lice bila je smrtna uvreda. Packey je shvatio da je mladi kauboj spreman braniti svoj život po svaku cijenu ako Stella Howkins čuje da se nije pokoravao njezinim zapovijedima. Otkad se bavio opasnim poslom stokokradice, Packey se klonio takvih neugodnosti.

— Ne brinite, prijatelju. Ja nisam tužibaba. Nadam se da je vaša djevojka u gradu ljepša od nje. No, prije nego što se rastanemo, kažite mi, molim vas, što Stella Howkins ima protiv Kiowa.

— Što? — iznenadio se Danny koji je upravo okrenuo konja.

— Greenwood mi je rekao da će nas bogato nagraditi za svaki njihov skalp.

— Ne voli Indijance, to je sve — brzo se snašao Danny koji je želio da ih se što prije oslobodi.

— Idem k stadi. Pozdravite svoju djevojku u gradu — dobacio mu je Packey na rastanku.

— Hvala — odgovorio mu je Danny i odjahao u galopu.

Packey je dugo gledao za Dannyjem, a potom se nacerio i vratio k svojim ljudima.

— Poznaješ li ga otprije Alf? — upitao je jednog gonika.

— Ne, ne poznajem, premda mi se u prvi mah učinilo da sam ga već negdje vidio. Neki mlad revolveraš koji baš ne voli raditi.

— I meni se tako čini.

— Ali kako čujem, Stella Howkins baš takve voli. A kamo ide? — upitao je Alf Packeyja.

— U grad djevojci.

— Sramota, umjesto da radi na...

— Drži jezik za zubima i da nikome nisi ni zucnuo da smo ga vidjeli — naredio mu je Packey, a potom je obišao sve svoje goniče i upozorio ih da je šutnja zlato.

Zaključivši da je dovoljno doznao za jedan dan, Danny je usmjerio konja prema Moondogu. Ako se budem morao boriti za svoj život, milije mi je da to bude u gradu, gdje bi mi netko od građana mogao pomoći, pomislio je Danny Fog.

VIII

Premda je oluja nanijela znatnu štetu kućama u Moondogu, lađanjsku kuću na ranču »Lazy H« u kojoj je stanovala Stella Howkins nije ni najmanje oštetila. Sagrađena u vrijeme španjolsko-meksičke vladavine Teksasom, kuća je mogla odoljeti najljućem nevremenu i najsnažnijoj opsadi. Stajala je u sredini valovite prostrane doline, okružena živicom i visokim topolama.

Stella Howkins je izašla na trijem i zagledala se u Tuttlea koji je prilazio njezinoj kući. Toga je dana, kao i uvijek kad bi izašla na ranč izvan kuće, osjećala da je netko promatra. Ne obazirući se mnogo na Tuttlea, osvrnula se polagano oko sebe i ostrim okom promotrila šumovite brežuljke oko kuće u nadi da će negdje jednom ipak nekoga ugledati. Nekoliko je puta naredila svojim ljudima da pretraže okolicu, ali nikad nikoga nisu našli ni vidjeli. Naravno, ona je nagađala tko bi mogao biti njezin tajanstveni promatrač i zašto je neprestano drži na oku. Stoga nikada nije ostajala sama u kući.

Upravo kad je završila bezuspješno pregledavanje brežuljaka, Tuttle je dojahao pred kuću i skočio s konja.

— Dobar dan, gospođice Howkins — pozdravio ju je Tuttle.

— Dobar dan, Tuttle. Što ćete vi ovdje?

Do tog mu se trenutka Stella Howkins nikada nije učinila nepodnošljivo bahatom, premda mu se nikada nije obraćala kao sebi ravnom. Otkad ga je postavila za direktora banke u

Moondogu, morao je bez prigovora slušati i činiti sve što mu naređuje. Znao je on vrlo dobro da Stelli nije nužna njegova pomoć. Ona ga je držala kao psa na uzici jer je znala njegove stare grijehe koji bi ga odveli ravno na tešku robiju. Dvojio je da će ga Stella ikada prijaviti vlastima, ali ga je ucjenjivala i držala zbog toga u pokornosti. Zamjeri li joj se, čekao ga je metak, a ne tamnica, jer je Stella bila čvrsto uvjerena da samo mrtva usta šute.

— Došao sam jer sam mislio da će vas zanimati što se dogodilo u gradu — rekao je poniznim glasom.

— Onda udite da mi kažete.

Ušli su u Stellinu radnu sobu. Pošto je pokazala bankaru rukom stolicu, Stella je prišla prozoru i zagledala se u strme obronke.

— Jeste li čuli što se sinoć dogodilo? — prvi se javio Tuttle.

— Čula sam.

— Pokušao sam spasiti što se spasiti dalo.

— Čula sam — promrsila je tihim glasom Stella.

Njezini suhoparni odgovori išli su na živce Tuttleu jer nije znao je li mu povlađuje ili ga prekorava.

— Morao sam opomenuti rendžera na opasnost.

— Čula sam.

— Nisam imao vremena da zaustavim Fursta.

— Čula sam. Furst je bio glupan i stoga je glupo i poginuo.

— Osuđuju li me ostali kauboji zbog njegove smrti?

— A zašto bi vas osuđivali? Podijelila sam im Furstove stvari i ušteđevinu i objasnila im zašto ste morali upozoriti rendžera na opasnost. Jeste li ga vidjeli danas?

— Jesam. Izjahao je iz grada. Ja bih bio pošao za njim, ali...

— Držite se banke, a rendžera prepustite nekom drugom tko je sposobniji od vas za taj posao. Uostalom, dođe li, ništa sumnjivo neće ovdje naći.

— Nadam se da neće.

— Ja znam da neće! — odbrusila mu je Stella i kapitala ga: — O čemu ste razgovarali?

— Ja... ja sam mu nešto ponudio.

— A što ste mu vi mogli ponuditi? — željela je znati Stella.

— Predložio sam mu da dade ostavku na rendžersku službu i ponudio mu mjesto gradskog šerifa u Moondogu.

— I on je odbio vašu ponudu — rekla je Stella i podmuklo zahihotala.

— Ponudio sam mu stotinu i pedeset dolara na mjesec.

— Mogli ste mu ponuditi cijeli moj ulog u svojoj banci i on bi vas opet odbio — rekla je Stella.

— Ali svatko ima svoju cijenu — napomenuo je Tuttle.

— Tako ste rasuđivali i kad ste htjeli potplatiti glavnog računovođu moga ujaka.

— Ne morate me na to podsjećati — prigovorio joj je Tuttle.

— Moram, Tuttle, inače bi vam mogla na um pasti neka svinjarija. Eto, zar niste htjeli potkupiti Dannyja Foga bez moga znanja? No grdno ste se prevarili. Za njega novac nema nikakve vrijednosti ako nije čestito zarađen. Poslije vaše ponude Danny će zacijelo posumnjati da je nešto trulo u gradu.

— Vjerujete li da je istina ono što je rekao o Muratu i pljački banke?

— Vjerujem i ne vjerujem. No dvojim da bi Murat poslao samo jednog rendžera u Moondog ako mu ne bi odmah mogao priskočiti u pomoć.

— A što misli Greenwood?

— Isto što i ja. Gdje ste bili dosada? Zašto mi niste odmah javili da je Danny izjahao iz grada?

— Bescaby mi je podvalio konja s lošom potkovom, pa sam se morao pješice vratiti u grad s pola puta. Kako u konjušnici nije bilo ni jednog jedinog konja jer ih je Bescaby sve odveo na pašu, morao sam navratiti do kovačnice, ali je Weaver bio u salunu.

— Cijela hrpa nezgoda u jedno priepodne — zajedljivo je napomenula Stella.

— Ako su to uopće bile nezgode — istaknuo je Tuttle.

— Zašto vi uvijek morate naglašavati ono što je očito. Moj je ujak neprestance ponavljao da nikada u životu nije sreo glupljeg čovjeka od vas.

— Vaš je ujak... — počeo je srdito Tuttle.

— Pustite vi moga ujaka na miru, a nezgode se događaju čak pametnim ljudima, pa zašto ne bi i glupanima.

— Ali zašto upravo danas ujutro kad je rendžer izjahao iz grada u izviđanje? Mi bismo morali...

— Tko to »mi«? Što vi sebi sve ne dopuštate! — upala mu je ponovo u riječ Stella Howkins.

— Mislim da poslije svega što sam za vas učinio zavređujem malo više obzira i štovanja — počitnuo joj je Tuttle.

— Vi me pokorno slušate jer vas ja na to prisiljavam. Ja vas držim samo zbog glupih predrasuda muškaraca da žena ne može upravljati bankom i da je njezino mjesto u kuhinji, u zapećku. Vi ste samo moj sluga i nemojte to nikada zaboraviti. Ako vam to ne odgovara, recite mi.

Upravo u trenutku kad joj je htio odgovoriti, u sobu je upao Stellin brat, iskešena lica na kojem se očitovalo da je prisluškiavao razgovor između Stelle i njezina bankara.

— Natočite mi piće — naredio je Tuttleu i uperio u njega kažiprst.

Tuttle je trenutak oklijevao. Zagledao se u Stellu. Umjesto da prekori brata, Stella je Tuttleu okrenula leđa i ponovo se zagledala kroz prozor u daleke brežuljke. Tuttle je nevoljko ustao i natočio piće Harryju Howkinsu.

— Izlij to u kamin, Harry! Ne dopuštam ti da piješ prije ručka! — stroгим ga je glasom prekorela Stella.

Srdžba je bljesnula u mladićevim očima, ali je ipak pokorno poslušao svoju stariju sestru.

— Još mi nisi kupila rendžerova riđana! — prigovorio joj je žučljivo.

— Kupit ću ti ga. Strpi se, zaboga! A sada idi u svoju sobu. Nemam vremena za tebe, zauzeta sam važnijim poslovima — otpavila je Stella svoj brata.

Izjurio je iz sobe i zalupio vratim da se sva kuća stresla. Zastao je u hodniku. Oko usana mu je zatitrao podrugljiv osmijeh. Otrčao je u svoju sobu. Iz ormara je izvadio bocu viskija i željezni bokser. Bocu je sakrio pod kaput, a bokser spustio u džep hlaća.

Istrčao je iz kuće na dvorišni ulaz i otrčao u spavaonicu za kauboje gdje su spavali i lješkarili njegovi prijatelji.

— Matic, Cheem, dižite se! Idemo na jahanje.

Ostali kauboji nisu u tom vidjeli ništa neobično. Stella Howkins im je naredila da njezin brat ne smije bez pratnje izjahati iz dvorišta. Matic i Cheem bili su Harryjevi najbolji prijatelji.

— Kamo ćemo, gazda? — upitao ga je laskavim glasom Matic.

— Idemo u grad. Uz put ćemo popiti koju za dušu našeg starog Fursta.

Ne znajući što je naumio njezin brat, jer bi ga inače spriječila da odjaše u grad, Stella je prionula na posao. provjeravala je knjige i račune koje je sa sobom donio Tuttle. Bila je upućena u poslovanje banke do posljednjeg centa.

— Promet je bio nešto manji ovaj tjedan — ispričavao se Tuttle.

— Ja vam ništa ne prigovaram. Ja znam kako vas moram nadzirati i nikada vam neće uspjeti da me prevarite i opijčkate kao moga siroto i naivnog ujaka.

— Šteta što me i vaš ujak nije tako nadzirao — ogorčeno joj je prigovorio Tuttle, pomislivši da bi mu robija možda bila ugodnija od poniženja kojima ga je izlagala Stella Howkins.

— Ja sam mu htjela pomoći, a on bi mi se svaki put nacerio posprdno u lice i rekao mi da idem na ples sa svojim prijateljicama.

Tuttle je shvatio da posljednje riječi uopće nisu bile njemu upućene. Stella je slijepo buljila kroz prozor. Prvi put ju je vidio bez njezine svakodnevnice maske i spoznao kako su uvrede i poniženja koje je pretrpjela ta ljupka žena učinile od nje bezosjećajnu častohlepicu.

Dok je Tuttle razmišljao kako da se okoristi tom spoznajom, u sobu je banuo Wigg.

— Stiglo je novo stado, gazdarice — rekao je Wig bez pozdrava i kucanja.

Pogledala je u Wiga, svoga nadzorinika. Kad je progovorila, ponovo je bila mirna.

— Stado? — ponovila je tiho.

— Stigao je Packey Pawson, moj stari znanac. Došao je prije nego što sam mu se nadao i dotjerao stado prvorazrednih grla.

— S koje strane dolaze?

— S jugozapada.

— Idemo ga pozdraviti. Dovedi mog konja — zapovijedila mu je Stella.

Packey Pawson je očima šibao dvojicu kauboj koji su pratili Stellu. Kako je Packey bio ženoljubac, počeo je Stellu zamišljati u sedlu bez odjeće, ali čim ga je oštro pogledala, zaboravio je na sve njezine ženske čari. Zacijelo je veoma zloćudna, kako mu je rekao onaj svijetlokosi kauboju, pomislilo je.

— Dobar dan, gospodo. Dotjerali smo vam stotinjak prvorazrednih i prežigosanih grla.

— Greenwood vam je rekao koliko ću vam platiti i ne želim se s vama cjenkati — odbrusila mu je odmah Stella.

Znajući što bi sve izgubio da se počne s njom nagađati i da se više ne može izvući iz nevolje u koju se bio uvalio, Packey je samo potvrdno kimnuo. Kad bi pokušao odagnati stado koje je već bilo žigosano žigom ranča »Lazy H«, Stella bi ga tužila i nema tog suda u Teksasu koji ga ne bi osudio na smrt vješanjem zbog krađe stoke.

Pošto je pregledala i izbrojila stado, Stella je upitala Packeyja:

— Jeste li koga sreli na putu ovamo?

— Ne, nismo — lagao je Packey

— Dodite u kuću da vas isplatim. A pođete li u grad da se zabavite i potrošite novac, pazite što radite i govorite kad se napijete. Znam što vam je rekao Greenwood, ali u gradu je u međuvremenu stigao rendžer po imenu Danny Fog.

— Rendžer! — progutao je slinu Packey jer mu je Greenwood zajamčio da im u Moondogu ne prijeti baš nikakva opasnost od čuvara zakona.

— Visok, plavokos mladić, pristale vanjštine. Odjeven je kao kauboju i naoružan s dva kolta.

— Ali on nam je rekao... — izlanuo je Packey.

— Što vam je rekao? — povikala je Stella prije nego što je Packey završio rečenicu.

— Sreli smo ga na putu ovamo — priznao joj je Packey.

— A maloprije ste mi rekli da vas nitko nije vidio — zarežala je Stella.

— Rekao mi je da radi za vas i da ide u grad djevojci, ali vi to ne smijete znati. Nisam znao da je rendžer.

Stellu je obuzela bjesomučna srdžba i gotovo je naredila svojim ljudima da odmah ubiju Packeyja i njegove goniče, ali se začas sabrala. Ubije li Packeyja i njegove goniče, pronijet će se glas o njezinoj okrutnosti, pa će svi posumnjati da ih je dala ubiti zato da im ne bi morala platiti i stokokradice joj više neće htjeti dogoniti ukradenu i prežigosanu stoku, pa se neće moći na lak način obogatiti.

— Je li vas ispitivao i je li pregledavao žigove?

— Cavrljali smo o svemu i svačemu. Vidio je žigove, ali nam je Greenwood rekao da imate krivotvorene kupoprodajne ugovore.

— Ne brinite. Imam ih. Kažite vašim goničima da utjeraju stado u dvorište, a vi dođite u moju radnu sobu da vam platim.

— Odmah, gospođo — odgovorio joj je s olakšanjem Packey.

— A što ćemo s Fogom? — upitao ju je Greenwood kad je Packey odjahao.

— Morat ćemo ga ubiti. Čuo je i vidio previše, kao i ona dvojica prije njega — dometnuo je Wigg.

— Ali ne dok ne doznamo da li kaptan Murat čeka u Carringtowntnu na njegovu poruku — upozorila ih je Stella.

— A Packey? Hoćemo li i njega... — upitao ju je Greenwood.

— Ne, njega nećemo. Potreban nam je da razglasi kako Stella Howkins drži svoju riječ. To će privući i ostale stokokradice. Jeste li gdje vidjeli mog brata Harryja?

— Odjahao je u grad s Maticom i Cheemom. Htio sam ih zaustaviti, ali me nisu slušali — odvratio joj Wigg.

— Zašto si ih htio zaustaviti? — zanimalo je Stellu.

— Zato što su bili pripiti — odgovorio joj je Wigg.

— Wigg, Greenwood, odjašite odmah u Moondog i dovedite Harryja natrag kući prije nego što učini neku glupost — zapovjedila im je Stella strogim glasom koji nije trpio prigovora.

IX

Dok je jahao glavnom ulicom Moondoga, Danny je opazio Kimblea kako za njim viri kroz prozor poštanskog ureda.

Bescaby je istrčao pred njega čim ga je spazio. No još prije nego što mu je mogao ispričati kako je Tuttleu podvalio konja s lošom potkovom, čuli su užurbane korake i začas se Kimble stvorio u staji.

— Živjeli, rendžeru. Jeste li našli ona dva momka koje neprekidno tražite? — upitao ga je upravitelj pošte.

— Ne, još nisam.

— Ti su razbojnici sigurno pošli u neki drugi grad — napomenuo je Kimble.

— Možda ih ja tražim na krivom mjestu. Kažite mi gdje bih ih mogao naći.

— Zacijelo nisu pošli prema sjeveru.

— Slušajte, ta su dvojica uvijek tamo gdje moraju biti — naglasio je Danny svaku riječ koju je bio rekao.

— Ja mislim da su se utaborili negdje uz rezervat odakle mogu lako pobjeći na indijansko područje.

Kako je Kimble ustrajao na tome da momci nisu otišli na sjever, Danny je odlučio da ih tamo potraži čim bude mogao.

— Čini mi se da odlično poznajete ove krajeve. Odjahat ću do rezervata — reče Danny.

— Kada? Moram znati gdje vas mogu naći ako dođe pošta za vas — upitao ga je odmah upravitelj pošte.

— Baš ste ljubazni.

— Javite mi se prije nego što odjašete iz grada.

— Hoću javiti ću vam se svakako — obećao mu je Danny.

Kimble je ostao u staji. Kad je Danny rasedlao riđana, zabacio sedlo preko ramena i izišao iz staje, Kimble ga je stao slijediti u stopu.

— Zar ste zaboravili da ste došli da vidite Bescabyja? — zajedljivo će Danny kad je zakoraknuo preko praga.

Preko Kimbleova lica trepnuo je izraz iznenađenja i na trenutak je zanimio. Očito, Danny ga je zaskočio svojim pitanjem i Kimble u tom trenutku nije mogao smisliti nikakav valjan odgovor, a nije mu smio priznati da ga je uhodio.

Napokon se snašao.

— Bescaby — povikao je u staju — još mi nisi predao narudžbenicu za krmivo.

— Donijet ću vam je u poštanski ured — odgovorio mu je Bescaby.

— Neki su ljudi doista zaboravljivi — napomenuo je Kimble Dannyju.

— Njihova sreća što ste baš vi upravitelj pošte u Moondogu — posprdno mu je odgovorio Danny upravo u času kad im je pristupio vlasnik željeznarije.

— Molim vas, javite gospodici Howkins da je stigao dinamit koji je bila naručila — rekao je željeznar Kimbleu.

Dannyju nije izmakao ljutit pogled kojim je Kimble ošinuo željeznara i začudio se što će Stelli Howkins dinamit. Doduše, rančeri su dinamitom krčili panjeve u posječenoj šumi, otvarali vodoprolaze i dizali u zrak kamele, stijene, ali Kimbleov ljutit pogled otkrio je Dannyju da je Stella Howkins naručila dinamit u druge, mnogo zloslutnije svrhe.

— Javit ću joj, ne brinite — odgovorio je Kimble i ispod oka pogledao Dannyja, razmišljajući istodobno što da mu kaže zašto je Stelli potreban dinamit.

Na Kimbleovu sreću, Danny ga nije ništa upitao. Danny se naslušao dosta laži za jedan dan.

Kad je ušao u predvorje hotela, Connie mu je pružila ključ njegove sobe, a on je po izrazu njezina lica zaključio da Connie želi s njim razgovarati. No prije nego što je mogla izustiti i riječ, Pedro se pojavio na vratima svoje sobe, pa ga je Connie samo glasno upitala je li se ugodno zabavio na jahanju.

Premda su vrata njegove hotelske sobe bila zaključana, Danny je našao svoje stvari razbacane po krevetu. Izi-

šao je na hodnik i povikao s vrha stuba:

— Gospodice Hooper, možete li doći na trenutak, molim vas.

Pedro je dotrčao za djevojkom. Kad je Connie vidjela nered u Dannyjevoj sobi, okrenula se i prijekornim pogledom ošinuła Meksikanca.

— Tko je bio u mojoj sobi? — upitao je Danny Meksikanca strogim glasom prije nego što je Connie mogla otvoriti usta i lanuti nešto neugodno što bi je uvalilo u neprilike.

— Možda onaj momak koji je došao danas poslije podne dok ste vi bili u gradu, senjorita — rekao je Pedro.

— Koji momak? — strogo ga je upitao Danny.

— Neki kauboj, senjor, visok i mlad. Sišao je s kata i izišao iz hotela. Nisam vidio kamo je otišao.

— Zašto ga nisi zaustavio? — spočitnula mu je Connie.

— Nisam, senjorita. Mislio sam da je to naš novi gost. Je li što ukrao?

— Čini mi se da nije — odgovorio mu je Danny.

— Pozvat ćemo šerifa — predložila je Connie.

— Mislite li da nam on može pomoći? — začuđeno će Danny.

— Mogao bi uhvatiti tog kauboja — rekla je Connie.

— Pa valjda vi poznajete našeg šerifa, senjorita. Taj neće ni prstom pomaknuti — javio se Pedro.

Connie se htjela po svaku cijenu osloboditi Pedra da bi mogla u četiri oka razgovarati s Dannyjem i reći mu da je u Bescabyju i Weaveru zapalio iskrú otpora.

— Kažite, taj je kauboj-bio moje vinsine i stasa, tamnokos i s ožiljkom preko desnog obraza, a za pasom je nosio dva vojnička kolta s drškama od slonove kosti? — obratio se Danny Pedru.

— Da, senjor. Poznajete li ga?

— Taj momak obično provaljuje u hotelske sobe. Jednom sam ga vidio, možda bih ga prepoznao da ga ponovo vidim.

— A traži li ga zakon? — upitao ga je Pedro.

— Ima ljudi koji bi ga radije vidjeli mrtvog nego živog — odvratí mu iskren-

no Danny koji je Pedru opisao svog zapovjednika kapetana Murata.

— Oprostite, rendžeru, žao mi je što su vam provalili u sobu — rekla je Connie koja je napokon prozrela Dannyjevu namjeru.

— Hvala vam, gospodice. Nadam se da mi ništa nije ukrao — rekao je Danny i ispratio ih do vrata.

Danny je znao zašto mu je Pedro pretresao cijelu sobu. Stella ga je poslala da nađe popis lozinki o kojima je on sinoć govorio Tuttleu, a to je značilo da Stella Howkins još nije dobila vijesti iz Carringtona. No čim Stella dozna istinu, to jest da ga u Carringtonu ne čeka kapetan Murat, a to može biti svaki čas, njegov će život visjeti o koncu.

Možda bi najbolje bilo da odmah odgalopiram u Carrington i brzojavno pozovem Murata u pomoć, pomislio je Danny, ali se odmah predomislio jer nije htio ostaviti na cjedilu građane Moondoga. Pobjegne li, ti će ljudi posvema klonuti i prepustiti se bezvoljnoj zloj kobi koju im je namijenila Stella Howkins.

Danny je stoga odlučio da stavi život na kocku i da ne popusti ni pedlja pred nasrtajem Stele Howkins, nadajući se da će izdržati dok mu Murat ne stigne u pomoć. Što će s njim biti, stigne li Murat prekasno, o tom Danny nije htio razmišljati. No odlučio je da prije nego što ga ubiju ostavi rendžerima poruku u koju će zabilježiti sve što je dotad otkrio i sakrit će je na takvo mjesto gdje će je rendžeri zasigurno naći, tako da što prije skrsne strahovladu Stelle Howkins u Moondogu.

Pošto je pospremio svoje razbacane stvari, Danny je sjeo na krevet, uzeo bilježnicu i olovku te počeo pisati izvještaj. Potanko je opisao što je bio doživio, čuo i vidio od svog dolaska u Moondog, naglasivši potištenost i bezvoljnost građana. Ništa nije ispustio. Čak im je spomenuo Greenwoodovo obećanje Packeyju da će ga Stella Howkins bogato nagraditi za svaki indijanski skalp i da je Stella naručila u željeznariji veću količinu dinamita za ranč »Lazy H«.

Dugo je razmišljao gdje da sakrije svoju bilježnicu s porukom za randže-

re. Ako ga ubiju, znao je da će Stella Howkins dati pretražiti svaki kutić u njegovoj sobi, a on je želio da mu trud ne bude uzaludan.

Prišao je prozoru. Polagano ga je otvorio. Grad je već bio utonuo u tamu. Nagnuo se preko prozora da se uvjeri da ga nitko ne vidi. Bacio je bilježnicu na balkon, ali pod prozor susjedne sobe i tiho zatvorio prozor.

Okrenuo se, uzeo opasac s naslona stolice i opasao se. Dakako, prije toga je provjerio jesu li koltovi napunjeni. Stavio je šešir na glavu i sišao u hotelsku blagovaonicu. Kako tog dana nije bilo poštanske kočije, Danny je bio jedini gost u hotelu.

— Napisao sam izvještaj za rendžere i sakrio ga. Tvoje ime nisam spomenuo — šapnuo je Connie kad je prišla njegovu stolu da ga upita što želi za večeru.

— Želite li da vam odmah donesem večeru? — upitala ga je glasno Connie, tako da ju je mogao čuti i Pedro koji je došao za njom i naslonio se na vratnice blagovaonice.

— Molim vas. Oprostite, zakasnio sam. Malo sam bio prilegao i zaspao — odgovorio joj je Danny da rasprši eventualne Pedrove sumnje zašto se predugo zadržao u sobi.

Izišavši poslije večere iz hotela, Danny je zastao časak na trijemu i ogledao se oko sebe. Iz saluna se čula svirka glasovira.

Pošao je prema salunu. Ako ga Tuttle, Kimble ili Drager podsjetu da mora poslati poruku u Carrington kapetanu Muratu, znat će da Stella još nije prozrela njegovu prevaru.

Napali su ga iznenada, podmuklo, potpuno neočekivano, tako da se nije dospio obraniti.

Oštra bol pomutila mu je svijest i zamaglila vid kad su dvije sjene iskočile iza ugla kuće i kad je osjetio tupi udarac željeznog boksera. Posrnuo je i pao, a napadači su ga počeli udarati nogama.

— Ubijte ga! Zgazite ga! — bjesomučno je urlao mršavi vođa napadača.

Kroz mutan vrtlog polusvijesti Danny je u jednom trenutku prepoznao glas Harryja Howkinsa. Udarci čizama pljuštali su po njegovoj glavi, re-

brima i trbuhu, ali on više ništa nije osjećao.

Privučeni divljačkim krikovima i tupim udarcima, gosti su istrčali iz saluna. Okupili su se oko napadača. Svi su predmnijevali što se događa. Bescaby je promuklo zarežao i stisnuo prste u šake. U tom ga je trenu Drager uhvatio za nadlakticu i snažno stisnuo.

— Ne zaboravi da imaš bolesnu ženu — opomenuo ga je liječnik.

— Razlaz! Natrag u salun svi odreda! Čujete li me? — vikao je Kimble na znatiželjnike.

Prestrašeni i nemoćni, ljudi su se pokorno i šuteći vratili u salun. Posljednji je otišao s poprišta vlasnik konjušnice Bescaby. Bijes se razjario u njegovu srcu i došlo mu je da naslijepo nasrne na podle nasilnike i ubojice. A onda ga je Drager podsjetio na njegovu bolesnu ženu kojoj je bila potrebna redovita liječnička njega. Poniknute glave i posrćući, obuzet crnim očajem, vratio se i on u salun.

U salunu su svi šutjeli kao zaliveni. Nije se čulo ni glasa. Svi su kao zastravljeni buljili u krilna vrata. Napokon su u salun nahrupili kauboji s ranča »Lazy H«; Matic i Cheem, a za njima Harry Howkins. Otvorili su širom vrata i u salun unijeli zakrvavljeno i unakaženo tijelo Dannyja Foga. Bacili su ga na pod kao vreću, pred noge građanima Moondoga.

— Evo vam vašega rendžera koji se usuđio prkositi meni i mojoj sestri! — povikao je Harry Howkins zadihano.

S ulice je zatutnjio topot konjskih kopita. Svi su zanijemili kad su ga čuli. Konji su se zaustavili ispred saluna i dva kauboja nahrupila su u salun.

— Prokleta budalo! Tornjaj se odmah odavde! — izderao se Wigg na mladog Howkinsa čim je ugledao nepomičnog Dannyja na podu saluna.

— Kako se usuđuješ sa mnom tako razgovarati? — povikao je Howkins na Wigg, a ruka mu se trgla prema revolveru.

— Uzmi rendžerova ridana iz konjušnice i kupi se kući — snizio je Wigg glas jer je dobro znao da mu Stella nikada ne bi oprostila da slučajno digne ruku na njezina brata.

— Dobro Wigg. Odmah idem po nje. A? Što kažeš? Dobro smo ga udesili, zar ne? — upitao ga je Harry.

— Bogami, jeste. Doktore, hoće li preživjeti? — upitao je Wigg Dragera.

— Neće, Wigg. Mrtav je.

— Ubili smo ga! — veselo je povikao Harry Howkins.

— Idi po konja i da te više ne vidim ovdje — izderao se na njega Wigg u kome je zakipio bijes na tog mladog blesana.

Harry se prestrašio Wiggova pogleda i povukao se bez riječi prosvjeda. Wigg se više nije mogao svladavati. Poželio je da Harryja uhvati za vrat i naglavačke izbaci na ulicu. Howkins se okrenuo i brzim korakom izišao iz saluna. Odjednom se otrijeznio i shvatio što je učinio. Cheem i Matic, njegovi prijatelji, prestrašeno su se pogledali i pošli za njim bez riječi.

Kad je Harry izišao iz saluna, Wigg se obratio svima nazočnima:

— Dobro me poslušajte i zapamtite što ću vam reći. To što ste večeras vidjeli nikada se nije dogodilo. Ovaj rendžer nikada nije bio u našem gradu. Ako netko misli da jest, onda neka čuva svoju djecu i ženu, jer mi nikome ne praštamo!

X

Visok, vitak, tamnokos muškarac u kaubojskoj odjeći gackao je po blatu i bacio laso oko rogova krave upale u glib. Vratio se do mjesta gdje je ostavio konja i obrisao rukom kapljice blata s lica. Ožiljak preko desnog obraza više je uljepšavao nego unakažavao njegovo muškaračko lice. Odjeća mu je bila uprljana blatom i znojem.

Uzjahao je konja i potjerao ga polaganim korakom uz obronak sve dok se konop lasa nije napeo. Pažljivo je izvukao kravu na tvrdo tlo. Zatim je skočio sa sedla, pritrčao do krave, pa joj skinuo laso s rogova. Kad je ponovo uzjahao i potjerao konja, krava ga je iz zahvalnosti neko vrijeme slijedila dok se nije umorila. Zamukala je i tužno za njim gledala.

Tako je kapetan Murat uživao u svom dopustu, prvom u posljednje četiri godine.

Jahanje po močvarnom tlu i blatu te izvlačenje goveda koja bi u nj zaglibila bio je naporan i opasan posao, pa su ga obično obavljala dva kauboja.

Stoga je kapetanu Julesu Muratu uz bok jahao čovjek čije je ime bilo poznato po cijelom Teksasu. Kad je navršio devetnaest godina, bio mu je povjeren vrlo važan zadatak u Meksiku. Znalo se da je sâm svladao razbojničku družinu u jednom gradiću gdje su prije toga trojica rendžera poubijana. Ljudi su ga poznavali kao nadzornika najvećeg ranča u Teksasu, kao najboljeg vođu goniča stada i kao najbržeg revolveraša.

No unatoč svemu tome taj je čovjek izgledao vrlo miran i skroman.

Dusty Fog je bio niska rasta. Izrastao je jedva jedvice stotinu i šezdeset centimetara. No u borbi njegovi su ga se protivnici plašili kao da je div. Bio je lijepo odjeven, premda nemarno. Svoje je koltove nosio nisko za pasom i s drškama okrenutim prema naprijed, jer ih je izvlačio unakriž. Sva je njegova oprema bila prvorazredna i skupocjena. Ukratko rečeno, taj je mladić niska rasta plavo pepeljaste kose i umiljata lica bio lisac s Rio Honda i živa legenda u tim krajevima Teksasa.

— Sve smo ih izvukli. Ja sam mislio da ste me ovamo doveli u lov na pume i prerijske vukove, a ne da izvlaćim krave iz blata.

— Niste to smjeli spomenuti Stantonu Howardu dok je u gostima imao skupinu političara s Istoka — prigovorio mu je Dusty.

Murat je samo kimnuo. Kad je čuo da u porječju Rio Honda ima dovoljno puma, guverner Teksasa prihvatio je poziv da posjeti svog starog prijatelja Olea, Devila Hardina. Koliko je na tu guvernerovu odluku utjecao posjet političara s Istoka, nitko nije znao, ali su Dusty i Murat mislili da je Howard prihvatio poziv samo zato da se što prije oslobodi samozvanih gostiju.

Drugi dan nakon dolaska u lov na pume prošlo se da je nekoliko krava paslo uz Kickokove bare i da su zaglibile u blatu. Kako su se svi kauboји već bili razišli poslom po imanju, Dusty i Murat izjahali su da spasavaju goveda iz blata.

— U mene je predug jezik, čini mi se — zaključio je Murat, zašutio trenutak, pa dodao: — Gle tko dolazi!

— Moj bratić Vic — prepoznao je Dusty jahača koji im je prilazio u galopu.

— Zar u porječju Rio Honda žive samo Fogovi? — upitao je uz smijeh kapetan Murat.

— Ostali su samo još oni najuporniji koje nismo uspjeli otjerati. Vicov otac radi u agenciji »Wells Fargo«. Baš me zanima što se dogodilo.

Dusty se iznenadio kad je vidio da se momčić zaustavio uz bok kapetana Murata i predao mu zapečaćenu oмотnicu.

— Za vas, kapetane. Šalje vam moj otac. Bratić Red mi je rekao gdje vas mogu naći.

— Oh, do vraga! — povišenim će glasom Murat.

— Loše vijesti?

— Od Dannyja, vašeg brata. Brzojavio mi je iz Moondoga neka ne šaljem tamo rendžere u pomoć građanima, a ja sam već poslao dvojicu.

— I? — ponukao ga je Dusty jer je znao da se kapetan ne bi uznemirio samo zbog toga.

— Danny je sâm otišao u Moondog. Sve ću vam ispričati putem — odgovorio mu je Murat.

Kad je momčić odjahao natrag k ocu, Dusty i Murat su okrenuli konje i pošli brzo natrag prema ranču »OD Connected«.

— Čuo sam najprije nepouz dane glasine — počeo je Murat — da se u Moondogu nešto čudno događa. Nekoliko sam puta poslao rendžere da projašu kroz grad, ali ništa sumnjivo nisu vidjeli, a ni čuli. Nitko se ni na koga i ni na što nije potužio. Zatim sam dobio nepotpisano pismo iz Moondoga.

— Sigurno je u njemu bilo nešto važno kad ste se odazvali pozivu za pomoć — napomenuo je Dusty.

— Da. Poslao sam Pinkyja Pugha i Micka Salmona u Moondog.

— Poznajem ih. Dobri su to momci.

— Kako sam znao da se neće vratiti barem dva tjedna — nastavio je kapetan Murat — popustio sam upornom nagovaranju Stantonu i otišao na dopust. Ostavio sam Dannyja u zapovjedništvu i došao ovamo. Tada mi je Dan-

ny javio da je stiglo još jedno pismo iz Moondoga iz kojega se vidi da Pinky i Mick nisu nikada stigli u Moondog.

— Nije vrag da su se na sav glas derali da su rendžeri.

— Ne, naravno da nisu. No ako ih nitko u Moondogu dosad nije čuo ni vidio, onda su negdje zaglavili, pa je Danny sam samcat odjahao u Moondog da vidi što se tamo događa i kamo su nestali njegovi prijatelji. Dusty. Danny nosi glavu u torbi.

— Danny je iskusan i prekaljen rendžer.

— Danny je rendžer i pol, ali što mu to vrijedi kad je sâm. Odmah idem...

— Ako mislite da je vrag odnio šalu, prepustite to meni. Odjahat ću ja još večeras u Moondog zajedno s Markom i Lonom. Vi se vratite u zapovjedništvo i skupite momke te nam priskočite u pomoć ako treba — upao mu je u riječ Dusty Fog.

Pošto je o svemu dobro promislio, Murat je prihvatio Dustyjeve prijedlog.

Tako su u pomoć Dannyju još istog dana krenula trojica rendžera, ali trojica najboljih koje je imao kapetan Murat na raspolaganju.

— — —

Zaručnički prsten zasvjetlucao je na djevojčinoj ruci pod svjetiljkom u staji kad je svog udvarača zagrlila oko vrata i privukla ga k sebi te poljubila strastvenim žarom.

Mark Counter je bio prava muškarčina, visok, plećat, uska struka, dugih nogu, inteligentna i preplanula lica klasične ljepote, a krasila ga je i prirodno kovrčava plava kosa. Pod njegovom skupocjenom svilenom košuljom djevojka je osjećala snažne mišiće njegovih ruku i sva je treptala od uzbuđenja dok ga je nježno grlila.

I dok je cjelivala tog visokog, plavokosog muškarca, uspoređivala ga je sa svojim zaručnikom. Njezin je zaručnik imao pred sobom sjajnu budućnost kao mlad političar, ali kao ljubavnik nije bio vrijedan spomena.

Prema onome što je pak čula od svojih prijateljica, Mark Counter je bio ljubavnik bez premca. Nije ju smetalo što je Mark nekada, dok je služio u konjaništvu, bio poznat kao Gizdavi Mark; a i sad su se po njemu odijeva-

li mladi teksaški kauboji. Bila je svjesna snage njegovih mišića jer se govorkalo da je Mark najjači čovjek na Zapadu, ali ništa nije znala o njegovim bančenjima po salunima, ni da je bolji stočar od svoga prijatelja Dustuja Foga. Premda je živio u sjeni lišca s Rio Honda, Mark je ipak bio brz i vrstan revolveraš, samo za dlaku slabiji i sporiji od svog prijatelja.

— — —

Lonova je majka bila podrijetlom Indijanka iz plemena Komanča, a otac Irac iz Kentuckyja, čovjek nemirna duha i nagle naravi. Od oca je naslijedio osjećaj neovisnosti, ljubav za slobodu i oko sokolovo kad je pucao iz puške. Od majke i njezina oca naučio je kako valja loviti divlje zvijeri, čitati tragove, nečujno se šuljati za plijenom i boriti nožem. Nož i vinčesterka bili su njegovo omiljeno oružje premda je za pasom nosio i kolt s drškom od orahovine. Indijanska krv koja je tekla u njegovim žilama činila je Lona vjernim i dobrim prijateljem i strašnim neprijateljem.

Gumby to nije znao. On je pred sobom vidio samo mršavog, mladolikog kaubojka koji je umislio da zna dobro igrati biljar. Popuštajući Linu, Gumby ga je naveo da poveća ulog na trideset dolara. Pogledavši još jednom na stol, Gumby potvrdno kimne.

— Četrdeset — rekao je.

U tom je trenutku Mark Counter provirio u sobu za biljar.

— Lon, za jedan sat polazimo!

Kad je to čuo, Lon je odlučio završiti igru.

— Doći ću, ne brini — rekao je i nagnuo se preko stola.

Položivši biljarski štap na most prstiju lijeve ruke, Lon pomno nacijla kuglu. Dva je puta potegnuo štap naprijed-natrag, a potom je udario kuglu. Razrogačivši oči, Gumby je promatrao kako kugla juri po stolu. Najprije je udarila u Gumbyjevu kuglu i poslala je u srednju rupu. Odatle se odbila i vratila, vrteći se oko svoje osi, ukoso preko stola i pogodila crvenu kuglu, te je poslala u rupu u desnom kutu stola. Zatim se bijela kugla odbila od ruba stola i poslušno upala u rupu u lijevom kutu stola.

— Sve sam ih pogodio. To vrijedi četrdeset dolara, zar ne? — rekao je slavodobitno Lon.

— Ali... vi... — zamucao je Gumbly.

— Stara indijanska poslovice kaže da se kartaški dugovi odmah naplaćuju, a to vrijedi i za biljar, zar ne?

Na Gumbyjevu nesreću, Lon je igrao biljar s istom točnošću kojom je gađao iz vinčesterke.

XI

Idućeg jutra poslije smrti Dannyja Foga Stella je osjetila potrebu za samošću, da smiri prenapete živce, pa je sama izjahala u preriju.

Od onog trenutka kad se Harry vratio kući pun sebe i ponosan što je ubio rendžera koji je bio živa prepreka ostvarenju njezinih zamisli, Stella je imala pune ruke posla.

Dannyja su pokopali uz njegova dva druga i prijatelja na skritom mjestu koje je sama Stella izabrala. Naredila je Wiggu da dobro pretraži Dannyjevu sobu i donese sve njegove stvari na ranč »Lazy H« kako bi bila sigurna da nije ostavio nikakve poruke za kapetana Murata, a Pedro joj se pak kleo da Connie nije ostavljao ni trenutka nasamo s rendžerom.

Wigg je htio poslati nekoliko kaubojaa u grad, ali je Stella željela da svi ostanu na ranču kako bi goniči ukradenih stada vidjeli da s njom nema šale i da će ih skupo stajati svaki pokušaj da je prevare.

Stella se konj najednom naglo zastavio na sljemeni brežuljka, zabacio glavu i zaništao, što ju je prekinulo u razmišljanju. Pogledala je niz padinu brežuljka. U podnožju padine ležao je zaklan bik. Kako joj se konj nije više htio pomaknuti s mjesta, Stella je skočila sa sedla i potrčala niz kosu padinu brežuljka.

Prišla je oprezno zaklanom biku, svjesna toga da se oko nje nešto čudno događa. Kad se sagнула da bolje pogleda rane na bikovu vratu, sinulo joj je tko ga je ubio.

Začula je mumljanje i šuškanje u šipražju nekoliko koraka dalje od mjesta na kojem je stajala. Konj je pono-

vo zaništao, propeo se i pobjegao kao mahnit kad se iz šipražja, lomeći pod sobom granje, podigao strašan medvjed i zarezao iskešenih zubi.

Kako joj je vinčesterka ostala u navlaci na sedlu, Stella je stajala goloruka ispred krvoločne zvijeri. Prvi put u životu obuzeo ju je smrtni strah koji joj je oduzeo svu snagu. Pala je na koljena, onemoćala i skamenjena te se zabuljila razrogačenim očima u golemu dlakavu zvijer koja joj se približavala.

Kriknula je iz svega grla očajnim glasom žene u smrtnoj opasnosti i to joj je spasilo život.

Na suprotnom obronku brežuljka u galopu su tutnjala kopita ždrijepca na kojemu je jahao Dusty Fog. Čim je čuo krik strave i užasa, izvukao je vinčesterku iz navlake na sedlu i izjahao na sljeme brežuljka.

Premda Stella nije njega opazila, Dusty ju je vidio kad je skočila sa sedla i potrčala niz padinu. Htio ju je upozoriti na opasnost, ali je već bilo prekasno. Teksaški sivi medvjed uvijek spava uz svoju žrtvu kako mu neka druga zvijer ne bi proždrla njegove slasne zalogaje.

Znao je da je vinčesterka nepogodno oružje za lov na medvjede, a ni konj kojega je jahao nije još bio naviknut na svog jahača. Naime, snažni šarac koji je zbacio sa sedla njegova ujaka Olea Devila, pa ga je nakon toga Dusty uzeo za sebe, izgubio je potkovu i ozlijedio kopito. Stoga je Dusty morao skrenuti sa ceste, ostaviti šarca na ranču jednog prijatelja i posuditi konja iz njegova korala. Kako je zbog toga zaostao za Markom i Lonom, koji su jahali cestom u Moondog, Dusty je udario prečacem preko doline da ih što prije stigne.

Znajući da ne smije promašiti, a kako nije bio odveć siguran u konja, skočio je sa sedla i potrčao niz brežuljak.

Medvjed se propeo i zastao ispred svoje nepomične žrtve. Dotrčavši dovoljno blizu medvjedu, Dusty je doviknuo Stelli neka se ne miče. Medvjed je okrenuo glavu prema Dustyju i, vidjevši spodobu koja se miče, pojurio je prema njemu. Dusty je zapucao. Metak za metkom zabijao se u medveđe

krzno, a zvijer se nije ni zaustavila, a kamoli srušila. Dusty je znao da neće imati dovoljno vremena da ponovo napuni pušku, pa je stoga pažljivo naciljao medvjedu u glavu.

Pogoden s nekoliko metaka među oči, medvjed je stao, učinio još jedan korak, zaljuljao se kao da je pijan i izvalio gotovo pred noge Dustyju.

Spustio je pušku i obrisao znoj s čela. Premda je bio strastven lovac, Dusty još nikada nije ubio teksaškog sivog medvjeda iz vinčesterke, malokalibarske puške.

Kad se malo smirio, prišao je djevojci kojoj je spasio život. Uhvatio ju je ispod pazuha i podigao na noge. Cijelo joj je tijelo drhtalo od straha i počela je histerično hihotati. Dusty ju je uhvatio lijevom rukom za rame, a desnom joj je udario nekoliko zaušnica. Stella je odmah zašutjela i klonula u njegov naručaj. Prvi put u životu zaželjela je da je čuva i brani snažna muška ruka.

— Vodi me oдавде, molim te! — promrmljala mu je u uho.

Podigao ju je na ruke i ponio uz kosinu brežuljka. Kad ju je spustio na zemlju, naglo ga je zagrlila i povukla k sebi, cjelivajući ga vrućim, strastvenim poljupcima. Kako su joj živi naglo popustili poslije potresnih događaja u kojima je za dlaku izmaknula smrti, iz nje je provalila, kao užarena lava vulkana, dugo godina sputavana strast, urođena želja žene da voli i bude voljena. Dusty joj je uzvraćao poljupce jer je bio preslab da se suprotstavi zakonima prirode. Čak da je i znao tko je ona, on ne bi u tom času mogao odoljeti njezinim čarima.

— Uzmi me! Molim te, uzmi me! — zavapila je Stella između dva poljupca.

Nakon sat vremena Stella i Dusty uzjahali su zajedno na Dustyjeva ždrijepca i pošli u potragu za Stelinim konjem.

Kad ju je prošao prvi ljubavni zanos, Stella je pažljivije promotrila svog spasioca. Nagonski je oćutjela da je našla muškarca koji je može ukrotiti, muškarca koji zavređuje svu njezinu ljubav i ono što mu ta ljubav može pružiti. Stoga mu se i podala svim svojim srcem.

— Kamo ćemo? — upitao ju je Dusty.

— Kamo god hoćeš — uzdahnula je.

— Radije mi ti kaži.

— Odvedi me kući.

— A gdje je tvoja kuća?

— Preko doline. Popni se na onaj šumovit brežuljak, pa ćeš je vidjeti.

— Drži se dobro za mene da ne padneš — opomenuo ju je prije nego što je konja potjerao u galop.

— Ne brini, hoću. Ali mi se još i ne poznajemo. Ja sam Stella Howkins. A kako se ti zoveš?

— Edward Marsden — odgovorio joj je Dusty, što i nije bila laž, jer je njegovo puno ime glasil: Dustine Edward Marsden Fog.

Kad ga je prošlo uzbuđenje nenadane ljubavne pustolovine, Dusty je ponovo počeo bistro razmišljati svojom glavom.

Pred njim je na istom sedlu, zapravo u njegovu zagrljaju, jahala žena koja je, prema onome što je čuo Jules Murat, okrutno zlostavljala cijeli jedan grad zbog svojih sebičnih ciljeva. Stoga joj Dusty nije htio ni reći svoje puno ime.

— Htjela bih da ostaneš i živiš sa mnom u mojoj kući, Edward — rekla je Stella naslonjena obraz uz obraz na Dustyja.

— Što je tebi? Pa tek smo se upoznali — branio se Dusty.

— Osjećam kao da te poznajem cijeli život. Nećeš me ostaviti, zar ne, Edward?

— Slušaj, Ste...

— Ja ću te usrećiti. Znam da hoću. Imat ćeš sve što zamisliš. Volim te, Edward, ludo te volim! — utekla mu je u riječ Stella.

U tom su času ugledali Stellinga konja. Mirno je pasao travu, a uzde su mu se vukle po zemlji.

— Idem da ga uhvatim.

— Ne moraš, meni je i ovako dobro — rekla mu je Stella i poljubila ga u obraz.

— Hajde, sjaši. Moj je konj već oćuć umoran.

— Dat ću ti ja novog konja. Izabrat ću ti najboljeg iz svoga korala na ranču »Lazy H«.

Kad je oćutio kako se Stellingine ruke savijaju oko njegova vrata, Dusty je

poželio da odmah prekine s tom djevojkom. Kad se strast u njemu stišala, želio je samo to da je što prije vrati njezinoj kući i da zatim pođe za svojim poslom.

— Pusti me i pričekaj me ovdje dok ne uhvatim tvoga konja — odbrusio joj je, otrgnuo se iz njezinih ruku i skočio sa sedla.

Zapitala se što bi joj učinio da mu se suprotstavila i da ga nije poslušala. Sigurno bi je pretukao. Odjednom joj je ta pomisao bila gotovo ugodna. Napokon je našla muškarca koji će je naučiti tko je gazda u kući.

— Uzjaši! Idemo! — zapovjedio joj je kad se vratio vodeći njezina konja za uzde.

Premda nije bila vična da joj itko zapovijeda, Stella ga je poslušala. Jahała je tik uz njega i neprekidno ga gledala očima punim divljenja i ljubavi.

— Sve je ovo moje, Edward. Cijela ova zelena dolina. Ja ću...

— Bogami, lijepo i veliko imanje, ali na njemu valja zasukati rukave i dobro se oznojiti — upao joj je u riječ jer nije želio čuti završetak njezine rečenice.

— Ti ćeš se za to pobrinuti. Ovoj je zemlji potrebna snažna muška ruka — rekla mu je zažarenih očiju.

— Ali ti o meni još ništa ne znaš — prosvjedovao je Dusty.

— Cijeli je život pred nama da se dobro upoznamo. Potreban si mi, Edward. Poslije velike oluje koja me je gotovo upropastila, počela sam sve iznova. Kako bi se moj ujak George začudio da to čuje! On mi je uvijek govorio da je ženama mjesto u kuhinji. Ti ćeš mi pomoći da mu dokažem da se prevario.

Odjednom je požalio tu djevojku koja je izgledala tako bespomoćna i izgubljena.

— Pomoći ću ti koliko mogu — obećao joj je iskreno.

— Znala sam da ćeš ostati uz mene. Oh, Edward, mogla bih se rasplakati od sreće.

Dusty se osjećao vrlo neugodno. U želji da promijeni predmet razgovora, upitao je Stellu:

— A gdje je sada taj tvoj ujak George?

— Stari ujak George je umro. Zapravo ubio se pošto je propao, upropastio sve poslove mog oca.

— Ružno je završio.

— Ružno? Ništa bolje nije ni zaslužio. Svojim sam očima gledala kako nas sve upropaštava ta stara budala. Ja sam mu htjela pomoći, ali on nije mogao dopustiti zbog svojih glupih predrasuda da žena vodi njegove poslove.

— Pa ipak nisi ostala na cesti bez igdje ičega, vidim.

— Zahvaljujući mom ocu koji je ostavio nešto novaca mom mlađem bratu Harryju i meni. Ja sam svoj dio mudro uložila u ovaj ranč. Uzgoj stoke pružio mi je priliku da se obogatim. Onda se na nas sručila ona strašna oluja i sve nas upropastila. Ali ja nisam klonula duhom. Ja znam kako ću se iz toga izvući i ponovo se obogatiti, Edward, a ti ćeš mi u tome pomoći.

XII

— I kako ti to sebi zamišljaš. Znaš li ti da ti je potrebno mnogo vremena i mnogo novaca da bi uzgojila novo stado? — upitao ju je Dusty.

— Potrebno mi je mnogo novaca, ali ne i vremena — odgovorila mu je Stella i zagonetno mu se nasmiješila.

— Ako si naumila kupiti novo stado u Teksasu, izbij to sebi iz glave — opomenuo ju je Dusty da bi djevojku poštedito muka gorkog razočaranja. — Stoka je vrlo skupa u Teksasu — nastavio je Dusty — i cijena joj se penje nebu pod oblake ako je kupuješ na željezničkim utovarištima, a i nema je mnogo. Jedva se može kupiti koje manje stado.

Stella je odmjerila Dustyja proračunatim pogledom od glave do pete. Samo sada ga nije promatrala kao vatreneog ljubavnika. Upala joj je u oči njegova lijepa i skupa odjeća, premda se opazalo da je već pomalo iznošena. Sedlo ga je sigurno stajalo cijelu hrpu novaca, pomislila je Stella. A ni njegove prekrasne čizme s visokim potpeticama nisu bile jeftine. Konj na kojem je jahao nije bio neko kljuse, kakva

su obično jahali kauboji, nego njegova-
na čistokrvna životinja.

Premda je Stella bila pronijeljiva i
oštroumna žena, izmaknulo joj je ne-
što što oku žene odrasle na Diviljem
zapadu nikada ne bi smjelo izmaknu-
ti; način kako Dusty nosi svoje revol-
vere kao i to da iza sedla nema smot-
an gunj za spavanje. Stella nije opazi-
la te bitne pojedinosti. Vidjela je
samo to da Dusty nije baš neka ljude-
s-kara, kako joj se to u prvi tren učinio-
lo, ali je također znala da nekoliko
centimetara više ili manje ne čini čov-
jeka muškarčinom.

Iz njegovih je riječi razabrala da se
dobro razumije u stoku. Po govoru je
pak shvatila da je školovan čovjek,
stručnjak za stočno tržište u tim kraje-
vima. Dok ju je ta spoznaja ispunjava-
la radošću, ona je u njoj, također, po-
budila poslovno zanimanje za tog čov-
jeka koji je tako nenadano i uzbudljivo
ušao u njezin život.

— Mogu li i ja kupiti stado u Meksi-
ku?

— Možeš ga kupiti, zašto ne? Pitanje
je samo kako. Rizik je prevelik.

— Onda ništa od toga. Moram se
nekako drukčije snaći. Ja se nadam
da ću napraviti velik posao iduće godi-
ne i zaraditi na njemu mnogo novaca,
Edward.

— Stokom?

— Naravno. A kad zaradim dosta
novaca, sve ću prodati i vratiti se na
Istok. Namjeravam otkupiti očevo po-
duzeće i isplatiti sve vjerovnike. Tako
ću svima dokazati da žena može usp-
ješno poslovati kao muškarac.

— A kako misliš zaraditi toliko nova-
ca?

— Dogodine ću prodati veliko stado
na željezničkim utovarištima u Kansa-
su.

Dustyju se cijela ta zamisao učinila
nevjerojatna. Čak kad bi Stella i ima-
la dovoljno stoke, ona bi još morala
preduhitriti sve ostale rančere koji
imaju iste namjere. Najveća je zarada
pripadala onima koji bi prvi stigli na
utovarišta. Sto ljeta dalje odmice, to
cijene sve više padaju jer ponuda ra-
ste. Stella nije mogla računati na veli-
ku zaradu iduće godine čak kad bi
odagnala posljednje govedo sa svoga
ranča u Kansas.

— Kako možeš biti tako sigurna da
ćeš tamo stići među prvima dok su
još cijene visoke? — upitao ju je Du-
sty pošto joj je najprije objasnio što
misli o njezinoj zamisli.

Stelline su oči lukavo zasjale.

— Ne birini, Edward, sve sam ja
predvidjela i sračunala. Pogledaj, eno
kuće! — odgovorila mu je Stella i po-
kazala rukom kuću.

Očito nije htjela da mu u tom
trenutku otkrije sve potankosti svog
plana, pa je Dusty više ništa nije ni
pitao.

Kad je ugledala kuću, Stella je posta-
la pomalo opet ona stara Stella, sa-
brana i oprezna. Odjednom se uplašila
da možda nije odviše otkrila tom
strancu. Nikada prije toga nije svoje
srce otvorila nekom muškarcu. Njezin
brat jedva da je ista znao o njezinim
planovima, jer premda ga je štitila i
udovoljavala njegovim prohtjevima,
nije imala odviše povjerenja u njego-
vu pamet. Čak ni Wiggua, koji joj je
bio najbliži od svih njezinih momaka
prije nego što je upoznala Dustyja,
nikada nije rekla što je naumila učinji-
ti. Znao je nešto o njezinoj namjeri
da jeftino kupi veliko stado, ali to je
bilo sve. A tom strancu, koji joj je
doduše spasio život, ali o kome nije ni-
šta pouzdano znala, priznala je svoje
častohlepje i svoje tajne želje.

Premda njezino feminističko uvjere-
nje nije uspjelo ugušiti njezina nježna
čuvstva prema Dustyju, ipak ju je
spriječilo da mu odmah sve ne izbrb-
lja. Odlučila je pričekati dok se ne
uvjeri da je Edward doista dostojan
njezina povjerenja prije nego što mu
se potpuno povjeri. No unatoč njezi-
noj snažnoj feminističkoj opredijelje-
nosti Stella je ipak u srcu željela da
joj Edward uzvratí ljubavlju i da joj
bude odan.

Očutjevši Stellinu bojazan da mu se
potpuno povjeri, Dusty je odlučio da
ne bude odveć znatiželjan. Iako ga je
zanimalo da do kraja čuje kako je to
Stella zamislila da se može lako zara-
diti veliko bogatstvo u tako kratkom
roku unatoč gubicima i šteti koju je
pretrpjela za vrijeme velike oluje,
Dusty je zašutio.

Pomno je promotrio Stellinu kuću,
središte ranča »Lazy H«. Odmah je

opazio da kauboji nisu izjahali u preri-ju. Cuo je smijeh, glasove i buku iz spavaonice za služinčad, ali nigdje nije vidio nikoga da bilo što radi u dvorištu ili staji. Četiri osedlana ko-nja stajala su ispred spavaonice prive-zani za motku privežišta, ali nigdje nije vidio njihovih jahača.

— Udimo da nešto pojedemo i popije-mo. Pozvat ću konjušara da ti istimari i namiri konja — predložila mu je Stel-la kad su stigli pred kuću.

— Ne, hvala. Ja uvijek sâm timarim i hranim svog konja.

— Kako hoćeš. Udi! Osjećaj se kao kod kuće. Zeljela bih te upoznati s bratom.

Dusty nije nikada običavao jesti pri-je nego što bi namirio konja, ali se ovoga puta konj morao strpjeti. Nije znao kada će ga netko od Stellingih lju-di prepoznati i kad će morati odatle pobjeći poput vjetra. Bude li bježao s ranča »Lazy H« navrat-nanos, Dusty je znao da neće imati vremena da nao-kolo traži svog konja.

Objesivši uzde preko motke priveži-šta, Dusty uđe za Stellom u kuću. Uve-la ga je u dnevnu sobu i pokazala mu rukom najudobniji naslonjač. Prije nego što je dospjela izustiti i riječi, vrata su se širom otvorila i u sobu je banuo njezin brat.

— Tko ti je sad ovaj? — upitao ju je Howkins ogledavajući Dustyja sumnji-čavim i bezobraznim pogledom.

— Edward Marssen — predstavila ga je Stella, pa nastavila: — Edward, to je moj brat Harry.

Vidjevši da mu Harry ne prilazi i ne pruža ruku, Dusty je ostao mirno sjediti. Stavio je šešir na malen stolić uz naslonjač. Stelling brat nije na nje-ga ostavio neki naročiti dojam. K tome, na mladićevu odbojnom i tupom licu jasno su se vidjeli tragovi pijanče-vanja i mamurluka.

— Što taj traži ovdje? — tražio je Howkins objašnjenje jer njegova se-stra nikada nije svoje poslovne prijate-lje primala u dnevnoj sobi, nego u svojoj radnoj sobi.

— Spasio mi je život — odgovorila mu je Stella hladnim i strogim glasom i odmah dodala: — Ostaje ovdje i živ-jet će s nama u kući.

— Što? — izbečio se Harry Howkins.

— Pomoći će mi u obavljanju poslo-va.

— Tko? Zar on? Što je tebi? Zar taj patuljak? — gotovo je vrištao Harry, a mješavina srdžbe, ljubomore i zaprepa-štenja iznakazila mu je lice.

— Prestani, Harry. Ako se ne znaš pristojno vladati, onda idi u svoju sobu — prekorila ga je strogim glasom Stella.

Harry je znao da je pretjerao i kako se mora vladati u nazočnosti svo-je starije sestre. Zapištao je prezirno i srdito, okrenuo se i otišao do staklena ormara. Otvorio je ormar i iz njega izvadio bocu, pa sebi natočio čašu vis-kija. Potom se zablujio u Dustyja.

— Podsjećate me na nekoga — ustvr-dio je optužujućim glasom.

— Svi mi to kažu. Još malo, pa ću i sam u to povjerovati, mladiću — odgo-vorio mu je Dusty.

— Ne nazivajte me mladićem! — zaurlao je Harry i tresnuo čašom u pod.

— Harry, sad mi je dosta! — odsje-kla je Stella.

Harry se još jednom povukao. Promrsio je neku kletvu i ponovo po-segnuo za bocom.

— Ostavi tu bocu! Pozovi Cheema da dođe pomesti krhotine i pobrisati pod. Kaži Maticu da donese poslužav-nik s kavom iz kuhinje — naredila mu je Stella.

— Dobro, sestrice — procijedio je mrzovoljno Harry i žustrim korakom izišao iz sobe.

— Molim te, Edward, oprosti mu. Harry je jedno veliko zločesto dijete. Trebala bi mu snažna ruka vodilja — rekla je Stella i blago se osmjehnula Dustyju.

— I meni se čini — složio se Dusty.

Prije nego što je Dusty mogao reći i riječi više, otvorila su se vrata i u sobu je ušao Cheem. Dok je prelazio preko sobe, Cheem je ispod oka pogle-dao Dustyja. Premda nije prepoznao Stellingov posjetioca, Cheem je začas u-očio u koju vrst ljudi valja svrstati Du-styja. Pred njim je sjedio jedan od naj-bržih revolveraša kojih se Cheem plašio kao živa vruga. Cheem je mogao prigo-voriti Stelli što mora brisati pod poput neke sluškinje, ali je radije držao jezik za zubima. Poslije umorstva rendžera, u

kojem je i on imao svoje prste, znao je da mu život visi o niti i da bi na najmanji znak neposlušnosti Stella prerezala tu nit. Pogledavši na časak kroz prozor, dobro je promotrio Dustyjeva konja. Ni njega nije nikada prije vidio.

— Donesi piće za gospodina, Cheem — naredila mu je Stella.

— Odmah, gospođice — progundao je Cheem.

— Stella, moram priznati da si me učinila znatiželjnim. Kaži molim te, kako misliš da se na brzinu obogatiš — upitao ju je Dusty pošto je Stella sjela za stolić nasuprot njemu.

— Reći ću ti kad budemo nasamo.

U tom su se trenu, vrata ponovo otvorila i Matic je ušao u sobu noseći poslužavnik. Za njim je ušao i Howkins.

Prilazeći Dustyju, Matic ga je pozorno promatrao. U trenu kad je njegov pogled kliznuo s Dustyjeva lica na njegove vojničke koltove s drškom okrenutom prema naprijed, Matic ga je prepoznao, a lice mu se zgrčilo od straha. Ispustio je poslužavnik na stolić.

— To je brat Dannyja Foga! — kriknuo je i desnom rukom posegao za revolverom, ali je bio bez opasača.

Da je bio živ i da je to mogao čuti, Danny bi zacijelo bio vrlo ponosan. Poslije dugog niza godina, koje je proživio kao mlađi brat Dustyja Foga, napokon su izmijenili mjesta.

Cheem je stao prilaziti Dustyju kad je čuo Maticovo upozorenje. Čim je vidio da će maleni Teksašanin ustati, Cheem je ispustio čašu s pićem za Dustyja i bacio se na njega s leđa. Ščepao ga je objema rukama za ramena i pritisknuo natrag u naslonjač. Sve se zbilo tako brzo da se Dusty nije dospio snaći. Ponovo je sjedio u naslonjaču, ali sada nije mogao dohvatiti svoje koltove.

Stella se skamenila. Obuzela ju je slijeпа mržnja na Dustyja koji ju je tako okrutno obmanuo i kome je tako iskreno otvorila svoje srce. U tom je času shvatila zašto joj se njegovo lice od prvog časa kako ga je ugledala činilo nekako poznatim i zašto to sama sebi nije htjela priznati. Ta posljednja pomisao podsjetila ju je da su propali svi njezini lijepi snovi i planovi s

Edwardom Marsenom. Neće ga više moći zadržati uz sebe kad on jednom sazna da je njezin brat podlo i okrutno umorio njegova brata.

Bijes i ogorčenost zbog prevare i razočaranja provalili su bjesomučno iz Stelle i sručili se na Dustyja.

— Držite ga! — povikala je.

I bez te zapovijedi Matic ga je htio uhvatiti. Unatoč tome što uza se nije imao revolvera, Maticu se učinilo da će ga on i Cheem lako svladati jer su bili viši i teži od Dustyja. Matic je razmišljao kao pravi revolveraš jer je poznavao Dustyjevu vještinu i brzinu u rukovanju revolverom. Prema tome, čim taj maleni Teksašanin može dohvatiti svoje koltove, to znači da će s njim biti za čas svršeno. Trebalo je još samo razoružati Dustyja. Prišavši mu s lica, Matic se sagnuo prema naprijed i ispružio ruku da Dustyju oduzme koltove. Međutim, Matica je njegova lakoumnost skupo stajala. Naime, Dusty je bio vrhunski revolveraš, ali se ipak nije oslanjao samo na tu svoju vještinu kad se morao zubima i noktima boriti za život. Osobni sobar njegova ujaka poučio ga je rvanju i šakanju. Većina je ljudi mislila da je Tommy Okasi Kinez, a zapravo je bio iz Japana, odakle je donio vještinu karatea i džuda, tada još nepoznatih na Divljem zapadu. Tako je maleni Teksašanin naučio kako se snagom mišića može svladati mnogo veći, jači, i brojniji protivnik.

Dusty je odlučio da najprije odbije Matica. Odmjerio je udaljenost i točno proračunao vrijeme za udarac. Trgnuc je naglo nogom i petom čizme udario Matica u prepone. Udarac oštrom petom u tako osjetljivo mjesto vrlo je poguban.

Matic je vrisnuo od nepodnošljive boli. Zastao je, uhvatio se rukama za bolno mjesto, okrenuo unatrag i pao, a o njega se spotaknuo Howkins koji je upravo u taj tren htio nasrnuti na Dustyja.

Vidjevši da je Matic povrijeđen i da se Howkins kopreca po podu, Cheem pusti Dustyju jedno rame i zamahne desnom rukom da ga udari po glavi. Iznenada Dusty podigne lijevu ruku i zadrži Cheemov udarac laktom. Tad Dusty poskoči iz naslonjača, trgne

snažno rukama gore-dolje, oslobodi se Cheema, okrene kao zvrk i udari ga šakom u nos. Cheemu se zamagilo pred očima od oštre boli kakvu dotad još nije osjetio i on zatetura.

— Wigg, Greenwood! Brzo, dodite! — pozvala je Stella svoje najbrže revolve-
veraše.

Bat nogu u čizmama zatutnjio je hodnikom. Howkins se u međuvremenu podigao i odgurnuo Matica u stranu. Kad je ponovo nasrnuo na Dustyja, ovaj je pograblo šešir sa stolića i svom ga snagom nabio Howkinsu na lice, a zatim je mladića grubo odgurnuo od sebe. U tom su trenu u sobu nahrupili Wigg i Greenwood. Premda su obojica držala revolvere u rukama, zastali su od zaprepaštenja i zapiljili se u Dustyja. Dusty je iskoristio taj trenutak neodlučnosti svojih protivnika. Podigao je stolić i bacio ga preko sobe. Stolić je pogodio Wigg a ovaj udari ramenom u Greewooda.

Dusty se odmah okrenuo prema najbližem prozoru. Zaštitivši rukama lice, skočio je kao mačka kroz prozor dok se staklo s okana zvečeći raspalo u sitnim komadićima po podu sobe. Ždrijebac, preplašen bukom i galamom, okrenuo se kao da će pobjeći. Dusty skoči sa zemlje i vine se u sedlo. Uхватио je uzde i ostruge zabio konju u slabine.

Predvođeni Stellom, dvojica revolve-
raša i Howkins istrčali su iz kuće. Premda su i Wigg i Greenwood zapu-
cali za Dustyjem, on je već bio izmakao dosegu njihovih revolverskih metaka. Međutim, kad su čuli pucnjavu, svi su kauboji istrčali na dvorište.

— Za njim, brzo! Vratite ga živog ili mrtvog! — povikala je Stella.

Četvorica kauboja skočila su hitro na konje i odgalopirala za Dustyjem.

— Tko je bio taj čovjek? — upitao je Wigg Stellu dok je spremao revolver u korice.

— Ed, brat Dannyja Foga — prošap-
tala je Stella.

— Brat Dannyja Foga! — ponovio je Wigg blijed kao smrt.

— Dusti Fog! — nadopunio ga je Greenwood.

— Teško nama ako ga ona četvorica ne ustrijele. Dodite, Stella. Vođe stoko-

kradice ne smiju o njemu čuti ni gla-
sa — upozorio ju je Wigg.

Tjerajući konja u galopu, Dusty je više osjećao onu četvoricu iza sebe nego što ih je mogao vidjeti. Premda je bio u prednosti u početku trke, kauboji su mu se sve više približavali jer su jahali svježije konje. Pošto su preva-
lili kilometar i pol puta, razmak se to-
liko smanjio da su počeli za njim opet pucati. Kauboj na čelu potjere izvu-
kao je pušku i upro je u rame. Kako je pucao s konja u trku, nijedan mu metak nije pogodio cilja. Htijući da što točnije nacilja, izbacio je konja iz ravnoteže i konj se spotakao. Kad se ponovo uspravio počeo je jako šepati. Kauboj je skočio sa sedla, pregledao konju nogu i odustao od potjere. Uzeo je uzde, okrenuo konja i krenuo pješice natrag prema ranču »Lazy H«.

Ostala trojica primicala su se Dustyju sve bliže i bliže. Ovaj skrene naglo konja u kamenitu i grmovitu guduru nadajući se da će tamo naći pogodan zaklon za konačan obračun s kaubojima s ranča »Lazy H«.

Odjednom izmoredni ždrijebac izvrne gležanj na glatkom kamenu. Dusty hitro izvuče noge iz stremena i skoči sa sedla prije nego što se konj izvalio na zemlju. Još u skoku desnom je rukom izvukao kolt iz korica na lijevu boku i bacio se potrbuške u travu.

Kauboj koji je jahao najbržeg konja odmaknuo je ispred svojih prijatelja. Kad je vidio kako pada Dustyjeva konj, odmah je izvukao pušku iz navlake na sedlu. Pomislio je da je na udaljenosti od pedesetak metara dovoljno zaštićen, pa se nije žurio da zapuca.

Ležeći potrbuške, nalakćen na zemlju, držeći kolt objema rukama, Dusty je pažljivo naciľjao. Kad je zapucao, kauboj se srušio sa sedla kao gromom ošinut, pogođen ravno posred čela.

Kad su ostala dvojica vidjela da im je prijatelj pao pokošen, zaustavili su konje. Jedan je skočio s konja, kleknuo i naciľjao. Odjednom je poskočio, a puška mu je ispala iz ruku. Dusty je razrogačio oči od čuda kad je vidio kako se kauboj ruši na zemlju. A ništa manje nije bio zaprepašten i drugi kauboj s ranča »Lazy H«. Kako je bio bliže pogođenom kauboju nego Dusty,

mogao je vidjeti vršak oštre strelice među rebrima svog prijatelja. Zahvaćen smrtnim strahom, kauboj je zabravio što mu je naredila njegova gospodarica. Okrenuo je brže bolje konja, a u tom je trenu ponovo zazujala tetiva luka. Kauboj je kriknuo od boli kad mu se strelica zabila u bedro. Međutim, uspjelo mu je održati se na sedlu i odjuriti u galopu što je brže mogao.

Skoro cijelu minutu ništa se nije pomaknulo u guduri. Napokon je Dusty polagano ustao sa zemlje. Tiho šuškanje u gustu grmlju zdesna privuklo mu je pažnju. Iz zaklona je izišao visok i mršav Indijanac. Pošao je prema Dustyju.

— Hvala vam, prijatelju, što ste mi pomogli da spasim glavu. Hej, pa ja vas poznajem. Vi ste narednik Duga Noga, izviđač iz Fort Baxtera.

— Jesam se nekada zvao Duga Noga.

— Vi ste kapetan Fog. Jedan nalik na vas jahao je jučer dolinom.

— Znači, živ je i zdrav.

— Vidio sam ga iz daljine. Jahao je oprezno.

— A što vi radite ovdje? — zanimalo je Dustuja.

— Ja sam iz plemena Kiowa. Imao sam sestru u rezervatu. Upoznala je brata vlasnice ranča. Zaljubila se u njega. Otišla je s njim na jahanje i više se nije vratila. Moja braća našla su njezino tijelo. Brat vlasnice je zvijer u ljudskom liku. Zakleli smo se da ćemo osvetiti našu sestru. Vidjeli smo vas kad ste došli. Htjeli smo vam pomoći.

— Hvala — reče Dusty.

— Vi ste dobar čovjek, kapetane Fog. Nemojte se družiti s vlasnicom ranča. Kad smo našli našu sestru, naš je poglavica otišao tražiti pravdu. Ona ga je dala išibati i otjerati. Kad njezin brat bude umirao, ona to mora gledati. Mi smo se tako zakleli.

XIII

— Danny... mrtav!

Dusty je iskolačenim očima buljio u Marka Countera, Lona i Connie Ho-
oker.

Pošto se oprostio od Indijanca, zajahao je konja što je pripadao kauboju s ranča »Lazy H«, udario prečacem i uskoro izbio na cestu nedaleko od grada Moondoga. Njegovi su ga prijatelji čekali pod starim hrastom na kojem je bila pribijena daska s imenom grada.

— Naišli smo na dva momka koji su pokapali njegova konja. Oni nam nisu htjeli ništa reći, ali nam je gospođica Hooper sve objasnila — rekao mu je Mark Counter.

— Ljudi su uplašeni. Bježe čim nešto šušne. To još nisam vidio u svom životu — čudio se Lon.

— Kako su ga ubili? — upitao je Dusty tihim i tužnim glasom.

Connie mu je drhtavim glasom ispričavala kako je poginuo njegov brat. Žestok bijes razjario se u Dustyjev srou.

— I nitko od građana nije mu priskočio u pomoć? — zarežao je Dusty.

— Ne, na žalost, nije. Mirno su promatrali kako Dannyja mrcvare — odgovorila mu je Connie.

Mark je brže-bolje uhvatio Dustyja za nadlakticu kad mu se učinilo da će ovaj obuzet mržnjom na ubojice svog brata, podbosti konja i odjahati u grad.

— Smiri se, Dusty, molim te. Poslušaj djevojku do kraja.

Natčovječnim naporom Dusty se svladao da odmah ne odjaše u grad i ne iskali bijes na građanima. Kad je djevojka završila svoju priču i objasnila mu zašto su građani toliko uplašeni da se boje svoje sjene, Dusty je pogledao svoje prijatelje i rekao:

— Idemo u grad da i to vidimo.

I Mark i Lon odahnuli su s olakšanjem kad su to čuli. Poznavajući Dustyja, znali su da on više neće učiniti neku glupost zbog koje bi se poslije morao klupati.

— Što se dogodilo tvom konju? — upitao ga Lon.

— Spotaknuo se i pao. Molim te, Lon, pripazi na cestu. Uskoro će za mnom doći potjera s ranča »Lazy H«.

— Pripazit ću, ne boj se — obećao mu je Lon.

— Čim ih vidiš, javi mi. Neka samo dođu, jedva čekam da ih vidim.

— Dobro — odgovorio mu je Lon, okrenuo konja i odjahao.

— Mark, ti i ja projahat ćemo gradom da nas svi vide. Vi, gospodice Hooper, ostanite uz nas da vam se što-god neugodno ne dogodi.

Preplašenih lica, građani su promatrali dvojicu Teksašanina i djevojku dok su jahali glavnom ulicom. Prozori su se zatvarali, a trgovci su zaključavali vrata dućana.

Dusty i Mark su se pravili da ništa ne vide. Ujahali su ravno u konjušnicu. Uz jedan pregradak u staji stajao je osedlan konj, ali vlasnika nigdje nije bilo. Dok su rasedlavali konje, Connie je čula tihe korake na sjeniku iznad njihovih glava. Kad je otvorila usta da ih na to upozori, Dusty strese glavom i dade joj znak da šuti.

— Ja odoh u hotel, Mark, a ti, čim se najedeš, pođi na jug po ostale momke i dovedi ih u grad — rekao je vrlo jasno i glasno Dusty.

— Dobro — složio se Mark.

Kad su izašli iz staje, Connie je upitno pogledala u Teksašane.

— Netko je bio gore na sjeniku. Ono je bio Tuttleov konj. Sve je čuo što ste rekli. Sad će odmah odjahati da kaže Stelli Howkins što je čuo — upozorila ih je Connie.

— To sam baš i htio — priznao joj je Dusty.

— Sad znaju gdje će vas naći — objasnio je Mark začuđenoj djevojci.

— Odvedite nas u Dannyjevu sobu, molim vas — rekao je Dusty kad su stigli u hotel.

Dannyjeva je soba bila u takvu neredu kao da je kroz nju prohujao orkanski vjetar.

— Sve su prevrnuli. Čak su slamariću rasparali. Htjeli su naći izvještaj koji je Danny, vaš brat, napisao za vas. Ali ga nisu našli — rekla im je Connie.

— Zato i nisu ništa našli — objasnio joj je Dusty.

Dusty je znao vrlo dobro kako je Danny rasuđivao. Tâ bio mu je brat. Skočio je kroz prozor na balkon i odmah ugledao Dannyjevu bilježnicu pod prozorom susjedne sobe. Pošto se vratio i skočio preko prozora natrag u Dannyjevu sobu, sjeo je na krevet i počeo čitati Dannyjev izvještaj.

— Mark, odmah otiđi do željeznarije i donesi sav dinamit koji tamo nađeš. Taj je dinamit naručila Stella Howkins za ranč »Lazy H.« I donesi nam lopatu i pijuk — naredio mu je Dusty.

Ostavši sama s Dustyjem, Connie je pokunjeno sjela pokraj njega na krevet.

— Vaš je brat bio vrlo hrabar čovjek. Umro je jer je htio obodriti građane Moondoga da ne klonu potpuno duhom. Da su mu barem malčice pomogli....

— Održat ću ja njima prodiku zbog toga, ne bojte se. Je li Pedro još u gradu?

— Pobjegao je kad ga je Kimble upozorio da vi dolazite.

— Šteta. Čini mi se da je bankar posljednji napustio grad.

— Stella će uskoro poslati svoje kauboje na vas. Znam ja nju dobro — upozorila ga je Connie.

— A mi ćemo im prirediti dobrodošlicu — obećao joj je Dusty.

Predvečer toga dana u grad je dojahao Greenwood na čelu dvadesetak kauboja s ranča »Lazy H.« Premda je s njima jahao i mladi Harry Howkins, četom je zapovijedao Greenwood. Stella nije htjela da njezin brat pođe s njima, ali Harry, odveć ponosan na svoje zasluge za umorstvo rendžera, izišao je potajno iz kuće dok je Stella razgovarala s vođama stokokradica. Matic i Cheem morali su pak doći preko volje s Greenwoodom, jer je tako odredila Stella Howkins.

Na putu prema gradu Greenwoodova je četa srela preplašenog i zadihanog bankara Tuttlea koji im je rekao sve što je čuo u konjušnici dok je bio skriven na sjeniku. Greenwood je ipak odlučio da najprije s četom projaše kroz grad i svima pokaže da se nikoga ne boji, a potom će se zaustaviti ispred hotela, izazvati Dustyja i ščepati ga kad izađe na ulicu.

— Kapetane Fog, gospodica Stella Howkins vas poziva da je posjetite na njezinu ranču! — povikao je Greenwood iz svega grla kad su se njegovi ljudi zaustavili ispred hotela.

Svi su zanijemili i zinuli od čuda kad su se otvorila vrata hotela i na njima se pojavio Dusty Fog. Green-

woodovi kauboji odmah su opazili kako Dusty nosi svoje koltove i znali su, dođe li do pucnjave, da će nekoliko njih pasti prije nego što ustrijele malenog Teksašanina.

— Lon, pali! — naredio je Dusty svom prijatelju u mrtvoj tišini ulice.

U tom je trenutku prasnula puška, a za njom još jedna zaglušna eksplozija koju je izazvalo zrno iz puške što je udarilo u svježe zatrpanu rupu na glavnoj ulici nedaleko od mjesta gdje su stajali okupljeni kauboji s ranča »Lazy H.« Konji su se od straha stali propinjati i ritati, pa je kaubojima koji su u međuvremenu izvukli puške ili revolvare iz korica popadalo oružje iz ruke dok su hvatali uzde i smirivali konje.

— Dinamijske mine zakopane su svuda oko vas, a u njih su uperene dvije puške. Ako mi ne vjerujete, uvjerite se — rekao im je Dusty i zlobno se nacerio.

Svi su se skamenili i uprli oči u zemlju gdje je bilo dvadesetak svježe zatrpanih rupa.

— Što hoćete od nas? — upitao ga je Greenwood.

— Odbacite opasače. Ja ću brojiti do tri — odgovorio mu je Dusty.

Opasači su počeli pljuštati kao kiša još prije nego što je Dusty uopće počeo brojiti. Čak se i Harry Howkins pokorio Dustyjevoj zapovijedi, vidjevši da mu nema drugog izlaza.

Strah je obuzeo mladog Howkinsa kad je vidio svoje ljude razoružane. Požalio je što nije poslušao Stellu i ostao kod kuće na ranču »Lazy H.«. Htio je svojoj sestri pokazati da je dovoljno odrastao da može sam za sebe donositi odluke.

— Sada sjašite i udaljite se od svojih konja — naredio im je Dusty kad su svi odbacili opasače.

Pošto su se svi kauboji povukli do ruba ulice, ostavivši puške u navlakama na sedlu, Dusty ih je upitao:

— Tko je ubio mog brata?

— Kakvog brata? — odvratio mu je Greenwood želeći da dobije na vremenu.

Znajući da mu Stella Howkins nikada neće oprostiti dogodili se što njezinu bratu, Greenwood je posegao za dvocjevnim derringerom koji mu je

visio u malenim koricama ispod pazuha lijeve ruke.

U trenutku kad je Greenwood podigao derringer u Dustyja, Dustyjeve su se ruke trgle i u tren oka plamen je suknuo iz njegovih koltova. Prostrijen kroz glavu i vrat, Greenwood se skljkao unatrag među kauboje.

Smrtni strah obuzeo je ljude s ranča »Lazy H.«. Bojali su se da bi svakog trena mogle zapucati puške u zakopani dinamit pod njihovim nogama. Nekoliko je ruku zgrabilo Howkinsa, Matica i Cheema, pa ih izguralo u prvi red.

— Oni su ga ubili, kapetane Fog — povikalo je nekoliko glasova.

— Mi ostali nemamo s time nikakve veze — izderao se netko iz gomile.

Stenjući od straha, lica blijeda kao od voska, Howkins se bjesomučno otimao i pokušavao sakriti među kaubojima svoje sestre, ali su ga oni, bojeći se za svoje živote, žrtvovali i gurnuli pod trijem hotela.

— On ga je ubio. On je ustrijelio i njegova konja kad ga konj nije htio slušati — zacvililo je Matic.

— Mi nismo znali što je bio naumio — zakukao je Cheem. Bez žurbe, ne slušajući uopće što mu Matic i Cheem dovikuju, Dusty je otkopčao i pružio opasač s koltovima Connie koja je stajala iza njega na trijemu.

— Tako, dakle, vi ste ti tobožnji junaci koji su do smrti pretukli mog brata Dannyja. Što sad čekate, junačine? Pokušajte i mene pretučti. Niste li zato i došli ovamo?

Udario je najprije Howkinsa šakom desne ruke u trbuh. Howkins se savio i pao na koljena. Okrenuvši se naglo, Dusty je lijevom šakom dohvatio Maticu u nos, pa se kauboj zavrtio i zateturao. Kad je Chem vidio što se događa, Odlučio je da se brani. Skočio je na Dustyja s leđa. Dusty udari laktom unatrag i pogodi Cheema u prsa upravo u času kad je Cheem ispružio ruke da ga pograbi za vrat. Cheem posrne unatrag, a Dusty se brže-bolje okrene i dohvati ga nogom u želudac, pa se obrne u tren oka i udari Howkinsa šakom u obraz. Kako se još nitko nikada nije usudio udariti mladog Howkinsa, poniženje i bol razjarili su u njemu naprasitu, zlu i osvetoljubivu

narav, pa ga je uhvatila bljesnuta i zdojna hrabrost štakora utjerana u nevůli. Uz očajno divljački krik, čiju punih suza, Howkins se kao bljesna zvijer bacio na Dustyja. Pošto su i ostala dvojica ponovo uhvatila ravnotežu, sva trojica nasrnula su istodobno na malenog Teksašanina.

Počela je najokrutnija i najdivljija tučnjava koju je Moondog ikada vidio. Unatoč strahu od Steline osvete, građani su izmislili iz svojih skrovišta i počeli se okupljati oko hotela. Držeći se što više po strani, ljudi su zaprepašteno gledali kako se jedan čovjek tuče protiv trojice viših i težih protivnika.

Čak su i Mark Counter i Lou promatrali tučnjavu sa zebnjom oko srca, premda su već bili navikli da gledaju kako se Dusty koristi onim što ga je naučio Tommy Okasi. Nikada još nisu vidjeli Dustyja toliko raspaljena kao u trenutku kada je zadao prvi udarac Howkinsu.

Udarajući oko sebe rukama i nogama, kao da je imao još jedan par očiju na potiljku glave, Dusty je lomio otpor Matica, Cheema i Howkinsa.

Malodušni od početka i preplašeni, trojica Dustyjevih protivnika više se nisu mogli oduprijeti njegovu bijesu. Doduše, i po Dustyju su pljuštali teški udarci, ali on kao da ih nije osjećao.

U jednom trenu Matic i Cheem uhvatili su Dustyja za ruke. Snažnim zamahom ruku Dusty je odbacio Maticu, naglo se zavrteo i udario Cheema koljenom među noge. Cheem je vrisnuo od boli, skvrčio se i izvalio na zemlju.

Dusty je zatim potrčao za Maticom, uhvatio ga i stao ga udarati nogama i rukama, lomeći mu rebra, dok se kauboj nije onesvijestio pod trijemom hotela.

A onda se okomilo na Howkinsa koji je pokušao pobjeći s poprišta dok su Matic i Cheem držali Dustyja za ruke, umjesto da pomogne svojim prijateljima.

Uhvatilo je napokon u svoje šake čovjeka koji je mučki ubio njegova brata Dannyja. Pograbilo je Howkinsa lijevom rukom za vrat, a desnom ga je

udarao sve dok mu lice nije posve iznakažilo. Putom ga je tresnuo o zid hotela.

Kad ga je ponovo podigao i pogledao, odjednom se uplašio onoga što je uradio. S gađenjem je odgurao Howkinsa od sebe. Howkins je pao preko privežišta za konje ispred hotela, a zatim se skijokao na zemlju.

Svi su napeto u grobnoj tišini čekali što će Dusty učiniti. Dusty je stajao ispred hotela i njihao se od iscrpljenosti. Košulja mu je bila rasparana, tijelo puno modrica, a lice zakrvavljeno.

— Nosite ih na ranč »Lazy H« da ih više ne vidim. Kažite Stelli Howkins da joj vraćam njezinog brata živog, ali da ću ga idući put ubiti ako ga sretnem — rekao je Dusty umornim, ali razgovjetnim glasom.

Poslušno, bez riječi, kauboji su kupili svoje pretučene prijatelje i mrtvog Greenwooda, prebacili ih preko njihovih konja i polaganom odjahali iz grada.

Građani se nisu usudili pomaknuti sve dok kauboji s ranča »Lazy H« nisu otišli i dok Mark i Lon nisu izišli iz zaklona.

— Ne mičite se! — zaurao je Dusty na građane kad su se počeli razilaziti. Ukočili su se od straha i razrogačenih očiju zapiljili u malenog Teksašanina koji im se učinio većim i snažnijim od diva.

— Moj je brat došao u ovaj grad da vam pomogne. Danny je žrtvovao svoj mladi život zbog vas i radi vas, a vi mi niste htjeli pomoći u njegovim najtežim časovima, nego ste mirno gledali kako ga ubijaju. Stoga se od danas ovaj grad više neće zvati Moondog, nego Yellowdog ili Grad kukavica — rekao im je Dusty pa nastavio upitljivši prstom u Harveyja, konobara u salunu »Plavi bik«, za koga mu je Connie rekla da se bavi slikarstvom i pismoslikarstvom: — Harvey će još danas na svim javnim mjestima ispisati novo ime grada.

Nitko nije izustilo ni riječi prosvjeda. Svi su poniknuli glave do srama jer su znali da Dusty Fog govori nepobitnu istinu.

XIV

Tiho kao sjena šuljao se Lon kroz noć prema rasvijetljenim prozorima u prizemlju kuće Stelle Howkins na ranču »Lazy H«. Svog konja, krupnog bijelog pastuha, bez sedla i uzda, ostavio je u mraku da ga čeka ili da mu dotrči na zvižduk.

Pošto su razoružani i posramljeni kauboji s ranča »Lazy H« otišli iz grada, Dusty je poslao Lona da ih slijedi. Lon je izjahao za njima opremljen kao ratnik Komanča, jer je zadatak bio vrlo opasan, samo što je umjesto koplja sa sobom ponio vinčesterku.

Kad je stigao u blizinu Stelline kuće, kako nigdje nije vidio stražare, privukao se pod prozore čim je zanoćalo.

Iako su preko prozora visjeli zastori, Lon je kroz njih mogao razabrati što se događa u sobi. Osmorica muškaraca sjedila su za dugim stolom, a pred njima je stajala žena. Lon je prepoznao jednoga od njih, poznatog meksičkog razbojnika koji se uglavnom bavio krađom stoke. Cuo je Stellu kako im govori:

— Za vas, gospodo, nije problem kako ukrasti stoku... — počela je Stella i kad se žamor stišao, nastavila je: — Ja ne želim uzalud trošiti riječi. Vi kradite i dalje stoku i dokle god ne dirate u stado ranča »Lazy H« ja nemam ništa protiv toga. I kako rekoh, za vas, gospodo, nije problem kako ukrasti stoku, nego kako je prodati, a da vam se pri tom glava ne uhvati u omču na vješalima.

— Jest, gospodo, vi zborite pravo — dobacio joj je jedan od njih.

Još nikada u svom životu Stella se nije morala toliko svladavati kao te večeri dok je razgovarala s vođama stokokradica koje je na ranč pozvao pokojni Greenwood. Kad je Stella vidjela u kakvu se stanju vratio njezin brat iz Moondoga, gotovo je poludjela od nemoćna bijesa i slijepe mržnje. U prvi tren htjela je da sve svoje ljude odmah pošalje natrag u Moondog i da se osveti Dustyju Fogu. Međutim, kad se pribrala, predomislila se. Takav bi pothvat upropastio sve njezine planove. Nije smjela propustiti priliku da

se obogati zbog nepromišljene gluposti njezina lakomislena brata. Stoga je naredila Wiggu da sazove zbor svih vođa stokokradica.

Slušajući je kako govori, Lon se počeo diviti oštroumnosti te žene i savršeno smišljenom planu kako bi stokokradice mogle nekažnjeno opskrbljivati ranč »Lazy H« stokom. Krivotvoreni kupoprodajni ugovori i tovarni listovi šttili su ih pred zakonom, ako baš ne bude te nesreće da ih zakon uhvati u samoj krađi, a Stella je poslije mogla ukradenu stoku prodati na slobodnom tržištu. Zacijelo svi su bili pod dubokim dojmom njezinih riječi i pristali su da s njom i dalje trguju.

— Čuli smo da ste imali nekakvih neprilika danas poslije podne — dobacio joj je jedan vođa stokokradica.

— Lični obračun koji se na moju sreću dobro završio. Jedan moj nadzor-nik me je potkradao. Primjerno je kažnjen i sada je s tim svršeno — odvratila mu je Stella mirnim glasom.

Svi su prisutni znali da im Stella laže, ali se nitko nije usudio da joj protuslovi. Wigg je za svaki slučaj spustio ruku na držak revolvera, ali svi su ostali mirno sjediti. Nitko nije želio upropastiti unosan posao i razljutiti Stellu.

Pošto su se dogovorili još o nekim pojedinostima, ljudi su se počeli razilaziti. Wigg je napokon ostao sam sa Stellom.

— Ljudi su se preplašili Dustyja Foga, Stella — rekao je Wigg kad je posljednji stokokradica izišao iz sobe.

— Moramo Moondog tako kazniti da to nikada ne zaboravi — odgovorila mu je Stella, dopuštajući mu da je naziva imenom.

Poslije njezine nesretne ljubavne pustolovine i gorkog iskustva s Dustyjem zaželjela se utjehe i ljubavi, a Wigg joj je učinio najpogodnijim izabranikom.

— Ne samo zbog toga što je Ed... Dusty Fog pretukao mog brata do smrti nego i stoga da im više nikada ne padne na pamet da mi se suprotstave. Moramo grad osloboditi od rendžera po svaku cijenu da bi stokokradice imale gdje pijančevati i trošiti novac.

— Ti si vrlo mudra žena, Stella. Potroše li stokokradice novac u Moondo-

gu, dobit ćemo ih natrag. Vidiš, ja se toga nikada ne bih dosjetio. Stoga svakako moramo ubiti rendžere.

— Znam, Wigg. A sad mi, molim te, dovedi Pedra — rekla mu je Stella.

Strpljiv kao pravi Indijanac, Lon je čekao pod prozorom dok Wigg nije doveo Pedra u sobu. Krupni Meksikanac bio je vrlo znatiželjan što će mu reći Stella Howkins, jer ga je prvi put u njegovu životu gospodarica pozvala k sebi u gostinjsku sobu.

— Ti imaš ključeve hotela, Pedro, zar ne? — upitala ga je Stella bez uvida.

— Si, senjorita. Nema te sobe u hotelu u koju Pedro ne može ući.

— Ako je tako, Pedro, onda se vrati u hotel, uđi u Ed... Dustyjevu sobu, prereži mu grlo i donesi mi njegove uši kao dokaz da je mrtav.

— Si, senjorita, Pedro će ući u njegovu sobu.

Wigg se trgnuo, a Pedrovo se lice zgrčilo od užasa kad su čuli kojom je gnjevnom mržnjom Stella izgovorila te grozne riječi. Svladavajući se svim silama, Stella je nastojala da ponovo progovori svojim uobičajenim i mirnim glasom. Znala je da se zaboravila i da ju je njezin vlastiti glas odao. Pred svojim je slugama pokazala svu mržnju ponižene i prevarene žene, pa je željela da nekako popravi taj dojam.

— Ja ću građanima Moondoga pokazati tko je Stella Howkins i dokazati našim ljudima da se ne moraju bojati Dustyja Foga.

— Ali Dusty Fog... — počeo je Pedro.

— Taj će zacijelo tvrdo spavati poslije današnje tučnjave. Prišuljaj mu se tiho i nitko neće posumnjati da si ušao u njegovu sobu — nadovezao je Wigg.

— A ja ću ti platiti tisuću dolara za njegove uši — dodala je Stella.

Pohlepa za novcem zaiskrila je u Pedrovim očima. Bio je spreman da i svoj život stavi na kocku za tisuću dolara. Pouzdavajući se u svoju sposobnost da se šulja tiho kao mačka, poznavajući sve sobe u hotelu, Pedro je bio siguran da će mu uspjeti da se nečujno ušulja u hotel i uspješno obaviti zadatak koji mu je dala Stella.

Pedro je uz to imao još jedan razlog zbog kojega se želio ušuljati u hotel. Kad je čula da u grad dolaze Mark Counter i Lon, Connie se htjela s njima sastati, ali tako da je Pedro ne vidi, pa ga je zato zaključala u njegovu sobu dok je pijan spavao zavaljen preko kreveta. Kad je provalio vrata, Connie više nije bila u hotelu. Kako je Pedro odmah poslije toga morao navrat-nanos odjahati iz grada, nadao se da će mu se te noći pružiti prilika da joj se osveti.

— Ne bojte se, senjorita. Pedro vas neće razočarati.

— Dusty će najvjerojatnije spavati u Dannyjevoj sobi, a ja ću ti platiti još pet stotina dolara za svakog njegovog prijatelja koga ubiješ — obećala mu je Stella.

— Ne bojte se, senjorita. Pedro će noćas zaraditi mnogo novaca — ponovio joj je Pedro prije nego što je otišao.

Stella i Wigg stajali su i šutjeli neko vrijeme, a onda je Stella rekla:

— Ako ubije barem Dustyja Foga, to će osokoliti naše ljude.

— A ja ću sutra odjahati u grad i ponovo ga pokoriti — dodao je Wigg.

— Znala sam da me nećeš razočarati — rekla je Stella i bacila mu se u naručaj, pa dodala šaptom: — Ugasi svjetiljku, molim te.

Lon nije više vidio što se događa u sobi, pa se povukao od prozora jer je imao prečeg posla od prisluškivanja ljubavničkog šaputanja.

Kako je Pedro bio vrlo oprezan čovjek i stručnjak za umorstva hladnim oružjem, nije pošao cestom u grad. Bojao se da Dustyjevi ljudi ne uhode Stellu Howkins, premda je mislio da se oni neće usuditi prikrasti do same kuće. Čim je odmaknuo koji kilometar od kuće, pošao je prečacem kroz usku guduru, bez straha da bi ga itko tamo mogao u to doba noći zaskočiti.

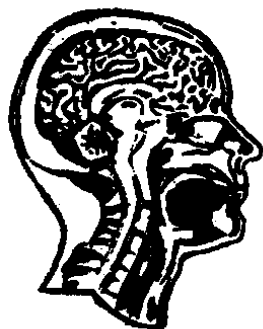
Odjednom je začuo iza sebe tihe korake. Posegnuo je za revolverom i okrenuo se. Sjena je iskočila iz mraka kao divlja mačka i bacila se ravno na Pedra. Još nije pravo ni dospio izvući revolver iz korica kad li se na njega srušio Lon. Od snažnog udarca Pedro je u padu ispustio revolver. Kad je pao na zemlju, konj mu se dao u bi-

**O svemu
što
uzbuđuje**

fokus

jeg, odnoseći sa sobom i njegovu pušku. Izvukao je nož i skočio na noge.

Zamahnuvši rukom, Pedro je opazio svjetlucačav predmet i u Lonovoj ruci. Lon odskoči i spremi se za napadaj, podigavši se na vrške nožnih prstiju.

Pedro ponovo presiječe zrak i u posljednji čas izmakne oštrici Lonova noža. Premda su Meksikanci bili poznati kao ljudi kojima je nož omiljeno oružje, Komanči su bili bolji i brži od njih u borbama noževima, naročito noću.

Uza sve to, Lonu nikako nije uspijevalo da Pedru zada smrtonosan ubod. Dva puta zaredom Pedru je uspjelo da u posljednji čas izmakne oštrici Lonova noža. Skakutali su jedan oko drugoga u krugu, a oštrice njihovih noževa svjetlucale su u tamnoj noći.

Napokon je natjerao Pedra u nevollju i ovome nije preostalo ništa drugo nego da golom rukom uhvati za oštricu Lonova noža i zadrži je dok Lonu ne probode srce. Ali se spotakao i izgubio ravnotežu. Podigao je ruku da se zaštiti od Lonova noža, ali to mu nije mnogo pomoglo. Lon mu je zari-
nuo nož u vrat.

Nekoliko trenutaka je Lon nepomično stajao i buljio u Pedrovo tijelo. Onda je podigao mrtvog Pedra i zviždukom pozvao svog pastuha.

Kako je Stella Howkins imala lagan san, odjednom se probudila i nekoliko je trenutaka ležala nepomično, pokušavajući pogledom probiti tamu oko sebe. Nije davala ni najmanjeg znaka da je budna. Ležala je i razmišljala što ju je to moglo probuditi.

Buka u spavaonici za služinčad i kauboje odavno je već utihnula i sve je utonulo u mir i tamu. No ipak se osjećala nelagodno, kao da je netko u njezinoj blizini, a ona ga ne vidi. Wigg je otišao prije više od sat vremena i sigurno je već spokojno hrkao u svom krevetu. Njezin se brat nikada ne bi usudio ući u njezinu sobu bez kucanja. Tuttle, Kimble i Drager spavali su u dnu hodnika i nikad se ne bi odvažili da nenajavljeni uđu u njezinu spavaću sobu.

Međutim, neugodan osjećaj da nije sama u sobi sve ju je više plašio. Tiho i polagano sjela je na kre-

vet. Pružila je ruku i dohvatila šibice na noćnom ormariću. Upalila je svijeću i ogledala se po sobi. Premda su sablasne sjene igrale po zidovima i posoblju, sve je bilo na svom mjestu. Njezina je odjeća bila prebačena preko naslona stolice gdje ju je i položila prije nego što je legla. Noćni je lahor polaganio njihao zastore na prozorima. Uvijek je otvarala prozor prije nego što bi pošla na spavanje. Ustala je i pošla do prozora. Nikoga nije vidjela oko kuće. A onda, kad se okrenula prema krevetu, njezin se pogled zaustavio na jastuku tik do njezina.

U prvi čas nije prepoznala dva ružičasta predmeta koji su ležali na snježnobijelom jastuku. Zatim je glasno i stravično kriknula.

Hitro je skrenula pogled s para ljudskih ušiju na jastuku. Posrćući naslijepo, potrčala je preko sobe prema vratima. Čim je počela otvarati vrata, osjetila je da je netko na njih naslonjen. U očajnom strahu pokušala je ponovo zatvoriti vrata, ali su se vrata širom otvorila pod težinom koja ih je pritiskala. Počela je histerično vrištati. U sobu je palo Pedrovo tijelo, točno pod njene noge.

Kako se Lon nećujno ušuljao u kuću i Stellinu spavaću sobu na katu, tako se tiho išuljao i iz sobe čim je položio Pedrove uši na jastuk pokraj Steline glave. Najprije je mislio ostaviti Pedrovo tijelo ispred spavaonice za služinčad gdje su spavali Stelini kauboји, ali se poslije predomislio. Nije se želio osvetiti Stelli Howkins, nego joj samo pokazati kakvim se ona nečovječnostima služi u borbi protiv svojih neprijatelja i građana Moondoga koji joj ništa našao nisu učinili.

Stellu je probudio šum kad je Lon položio Pedra na vrata njezine spavaće sobe.

Stellin stravičan vrisak, kad je ugledala Pedrove uši na svom uzglavlju, zatekao je Lona na hodniku u prizemlju. Prije nego što je iskočio na dvorište kroz otvoren kuhinjski prozor, čuo je još jedan sablasni vrisak koji mu je naježio kožu i znao je da je Stella otvorila vrata svoje spavaće sobe.

Brzo je pretrčao preko dvorišta prema koralima.

Svjetiljke su se zapalile u spavaonici za služinčad i u velikoj kući. Ne obazirući se na kauboje koji su trčali preko dvorišta, Lon je otvorio velika vrata prvog korala i malo zatim drugog. Preplašeni konji trčali su u krugu po koralu. Lon je skupio ruke u školjku na ustima i počeo zavijati kao puma. U paničnom strahu konji su istrčali iz korala i razbježali se po mrkoj krajini.

Doduše, možda je još koji konj ostao u staji, ali kauboji ranča »Lazy H« imat će sutradan ujutro pune ruke posla dok ponovo skupe pobjegle konje.

Pošto se vratio k svom pastuhu koji ga je strpljivo čekao na mjestu gdje ga je i ostavio, Lon je odjahao s ranča »Lazy H«. Držao je da Stella Howkins neće moći prije podneva poslati svoje plaćenike u kazneni pohod na Moondog, jer će im trebati cijelo priepodne da najprije pohvataju dovoljno konja za sve ljude. I nije se prevario.

Oko podneva idućeg dana, blijeda lica i upalih očiju, Stella je promatrala kako se njezini plaćenici spremaju da odjašu na Moondog.

— Jesi li sigurna da te neće biti strah da ostaneš sama u kući? — upitao ju je Wigg jer je morao povesti sa sobom sve kauboje.

— Ne, neće. Ubij Ed ... Dustyja Foga i sve njegove prijatelje. Uništi cijeli grad, ako treba, neka svi upamte dan kad su se digli protiv Stelle Howkins — naredila je Wiggu prije njegova odlaska.

Pogledao je začuđeno Stellu. Vidjevši izraz divljačke mržnje na njezinu licu, Wigg se namrštio. Nikada je još nije vidio toliko razjarenu, premda je znao razlog njezina bijesa i mržnje. Ranč »Lazy H« držao je Moondog u pokornosti da bi se Stella Howkins mogla na lak način obogatiti. Stoga je grad valjalo naučiti pameti da to više nikad nitko ne zaboravi.

— Ja ću ih pokoriti, ne brini. No stokokradice su se uplašile i otišle — rekao joj je Wigg.

— Što su rekli, hoće li još raditi za mene — zanimalo je Stellu.

— Rekli su da hoće. Otišli su čim je zora svanula. Sreća što smo njihove

konje držali u staji. Obecali su mi da će se vratiti čim budu imali nešto za nas.

— Razlog više da pokorimo grad — dodala je Stella.

Wigg ju je zagrlio i poljubio prije odlaska, ali ona se držala hladno i odbojno. Okrenuo se uvrijeđeno i pošao prema svom konju. Nije se ni osvrnuo za sobom. Odjahao je iz dvorišta, a kauboji su pošli bezvoljno za njim.

Kad se vratila u praznu kuću, Stella je napokon shvatila koliko je sama i nezaštićena. Uz nju su na ranču ostale još samo služavke, njezin premlaćeni brat i doktor Drager. Čak su Tuttle i Kimble odjahali s kaubojima u grad. Pa ipak, znala je da ih je morala sve poslati s Wiggom. Njezini su plaćenici predobro poznavali Dustyja Foga, Marka Countera i Lona i ne bi se usudili poći na njih da ih nije bilo barem deset na jednoga.

Premda je željela vidjeti kako se njezin brat oporavlja, ipak nije smogla snage da pođe na kat u njegovu sobu. Vratila se u dnevnu sobu, ali se nikako nije mogla smiriti. Neprestance ju je mučilo sjećanje na unakaženo Pedrovo tijelo. Proganjala ju je zla slutnja da je netko prisluškivao njezin razgovor s vođama stokokradica i poslije s Pedrom.

Nakon sat vremena, koji je Stella provela šetajući nervozno gore-dolje po sobi uznemirena mračnim mislima, teški bat koraka začuo se iz hodnika, pa povici i strka. Na vrata je banuo doktor Drager. Smrtni strah iskrivio mu je lice, a oči je izbežio u Stellu. Kroz košulju na prsima stršila je indijanska strelica. I dok je doktor Drager padao na pod, Stella je iza njega ugledala tamna, ozbiljna lica Indijanaca. Otvorila je usta da pozove pomoć, ali nikoga više nije bilo da joj pomogne.

— Vaš je brat ubio moju sestru. Vi ste dali izbičevati starca koji je kod vas tražio pravdu. Sada ćete vidjeti osvetu Kiowa — rekao je najviši od trojice Indijanaca koji su nahrupili u njezinu sobu.

Dusty Fog stajao je zajedno sa svojim prijateljima na trijemu hotela i namrštena čela gledao u prestrašenu gomilu građana koja se okupila na ulici ispred hotela. Suzdržana srdžba stezala je Dustyjevo lice dok je spremao odgovor na njihov zahtjev da on i njegovi prijatelji odmah i zauvijek napuste grad.

— Sada je već prekasno i nemojte misliti da će vam Stella Howkins oprostiti i smilovati vam se kad kažete da ste nas vi istjerali iz grada. Kad dođu njezini plaćenici, oni će doći da vas kazne i da vam za sva vremena izbiju iz glave svaku želju da ikada opet tražite bilo čiju pomoć — rekao je odlučno Dusty građanima Moondoga.

— Kad biste sada odmah otišli, možda ... — počeo je neki postariji čovjek.

— Onda će oni nekažnjeno iskaliti sav svoj bijes na vama. Sad ili nikad morate se suprotstaviti Stelli Howkins — odgovorio mu je Mark Counter.

— A što će biti s Connie Hooper koja je pozvala rendžere u pomoć kad mi odemo? — upitao ih je Dusty.

— Povedite je sa sobom — odgovorili su mu građani.

— I to je vaša zahvalnost za sve što je Connie za vas učinila? Connie je pokazala više hrabrosti od svih vas zajedno. Možete se stidjeti! — povikao je Dusty Fog na građane.

— Pa što da radimo, kapetane Fog?

— Borite se!

— Mi smo miroljubivi ljudi. Nitko od nas... — počeo je neki oronuli starčelja.

— Onda se tornjajte s ulice i pustite nas da se mi za vas borimo. I poslušajte jedan savjet koji dajem svima! Odvedite svoje obitelji u crkvu. Zaključajte se i ne izlazite dok vam ne javimo da možemo pucati bez straha da ćemo ustrijeliti nekoga od vas — rekao im je Dusty.

— Nitko od vas nije zavrijedio da me zbog njega ustrijele, stoga ću pucati bez upozorenja na svakoga koga vidim na ulici — upozorio ih je Lon.

— Dobro, poslušat ćemo vas — obećao im je vlasnik željeznarije u ime svih građana.

— I bolje vam je, ako vam je život mrio — odbrusio im je Dusty, okrenuo se na peti i vratio u hotel i ne pogledavši ih više.

Čim je Dusty ušao u hotel, građani su se razišli. Uskoro je duga povorka građana išla prema crkvi, premda su neki ostali u gradu.

— Connie, podite s njima u crkvu — savjetovao je Dusty djevojku koja je stajala iza vrata blijeda kao smrt.

Stresla je niježno glavom dok je nervozno gnječila prste.

— Ja ostajem ovdje. Ovdje je moj dom. Nitko me iz njega neće živu istjerati.

— Možete poginuti — opomenuo ju je Mark Counter.

— Oni će me ionako ubiti kad me uhvate — odgovorila mu je djevojka.

— Dobro, Connie. Kad dođu, sakrijte se iza šanka u baru. Ja ću ostati ovdje u hotelu da vas branim. A vas dvojica?

— Ja ću te štititi izvana s lijeve strane, iza ugla kovačnice odakle se dobro vidi začelje hotela — rekao mu je Mark.

— Ja ću ih presresti dođu li s druge strane i zadržati ih što dulje budem mogao — izjavio je Lon.

Dusty je cijelo prijedopodne proveo u razmišljanju o borbi koja ih čeka. Razmišljao je što bi on učinio da je na Wiggovu mjestu. Na temelju tih razmišljanja zamislio je i plan obrane. Nisu se smjeli nadati da će im itko priskočiti u pomoć. Telegrafist, Stelling čovjek, pobjegao je iz grada pošto je prije toga razbio telegrafske uređaje. Tako su tri Teksasana znala da se sami moraju obračunati sa Stellingim plaćenicima. Dusty je odlučio braniti hotel, a Mark i Lon će pokušati da rasprše njihove snage i unište im krila.

— Mi imamo samo jednu jedinu prednost. Ti su kauboji najobičniji plaćenici i razbježat će se čim vide da je vrag došao po svoje — rekao im je Dusty.

— Vi to kažete ne bih li se ja manje plašila — javila se Connie.

— Ni govora. Ja to kažem ne bih li sam sebe malo utješio — odvrati joj Dusty uz klaseo osmijeh.

— Hoće li nam itko od građana pomoći? — upita ga Lon.

— Ne znam. Čovjeku ponekad dođe nasilje do grla, pa više ne može podnijeti da ga zlostavljaju. Onda obično udara po svom tlačitelju — odvrati mu Dusty.

— Hoće li se to danas dogoditi? — zanimalo je Connie.

— Kad bih znao, ja bih vam rekao. A sad hajdemo nešto zagristi dok još imamo vremena da na miru jedemo. Poslije jela vas ćete dvojica izići iz hotela i zauzeti položaje. — I tebe ostaviti nasamo s lijepom djevojkom koja još k tome znade i dobro kuhati — dobacio mu je Mark u šali.

— Zar vi, Mark, mislite uvijek samo na djevojke? — prigovorila mu je ozbiljno Connie.

— Da, otkad sam spoznao da su nešto drukčije građene od momaka. Ja, na primjer ...

U tom je trenutku u hotel upao Harvey i Mark nikada više nije imao prilike da dovrši svoju misao.

— Došao sam jer ne želim da me zaključaju u crkvu — rekao im je Harvey.

— I ostat ćete ovdje s nama? — upitao ga je Dusty.

— Moje je mjesto uz Connie.

Kad je to čula, Connie mu se bacila oko vrata i počela ga ljubiti.

— Vidi ti nje! A ona meni prigovara što volim djevojke — progundao je Mark Counter.

— Idemo da im ne smetamo. Pođimo pogledati hotel s dvorišne strane da nas ne zaskoče s leđa — rekao je Dusty svojim prijateljima.

— — —

Dustyju je još jednom pomogla njegova umješnost da razmišlja kao njegovi protivnici.

Wigg je zaustavio svoju četu čim je stigao nadomak gradu. Tuttle je dobio deset ljudi da štiti desno krilo glavni- ne i neopazuje se privuče začelju hotela. Kimble je dobio također deset ljudi da štiti lijevo krilo i presiječe protivniku izlaz iz grada. Ostale će kauboj- je povesti Wigg sredinom glavne ulice. Pucat će po kućama i napraviti opći metež kako bi prekrili dolazak deseti- na s krila, a zatim će se utvrditi u

kućama sučelice hotelu. Wigg je htio opkoliti Teksašane i iznenaditi ih. Sinoć dok je tješio Stellu dosjetio se da je jedino Connie Hooper mogla poslati rendžerima poziv za pomoć. Ona će se stoga sigurno nalaziti zajedno s Dusty- jem i njegovim prijateljima u hotelu.

— — —

Premda bi i Kimble i Tuttle najradije bili podbrusili pete i odmaglili iz Mcondoga, Stella ih je prisilila da ostanu. Znali su: ne pokore li se njezinoj naredbi, ionako ih čeka smrt.

Držeći pušku preko sedla, Tuttle je poveo svoju desetinu puteljkom koji je polazio iza hotela, pazeći dobro da ih nitko ne opazi. Kad su stigli do ograde dvorišta, Tuttle je dao znak kaubojima da sjaše i pođu prema hotelu.

— — —

Mark se uvelike iznenadio kad je u kovačnici zatekao Weavera uz ognjište i mijeh. Kovačnica je bila dobro zaklonjena, a iz nje se kroz velika vrata vidjela cijela dvorišna strana hotelske zgrade. Stoga je Mark odlučio da se u nju skloni.

— Jeste li ostali ovdje da se borite? — upitao ga je Mark.

— Ne, nisam. Moram dovršiti svoj posao.

— Ja ću odavde braniti prilaz hotelu s dvorišne strane — objasnio mu je Mark zašto je došao, pa je stao iza jednog debelog stupa koji je držao nadstrešnicu kovačnice.

— Kako vas volja — odgovorio je Weaver i slegnuo ramenima.

— Mojim se protivnicima to neće veoma svidjeti. Morate mi se pridružiti ili me izbaciti.

Pogledavši u lijepo i kičeno odijelo u koje je Mark bio odjeven, Weaver samo strese glavom.

— U tome i jest razlika između mene i vas. Ja sam toliko jak da mogu čovjeka ubiti jednim udarcem.

— Pa to i vidim. Nisam valjda slijep — odgovori mu Mark s natruhom srdžbe u glasu.

— Ne znate vi što mene muči.

U tom trenutku, prije nego što mu je Mark mogao bilo što odgovoriti, začuli su topot konjskih kopita ispred kovačnice.

— A znate li vi sami što vas muči? — upitao ga je posprdno Mark.

Šutjeli su neko vrijeme načuljenih ušiju. Onda su začuli korake s druge strane zida. Mark tiho prokune kad je shvatio da će se kauboji šuljati uza zid i da mu neće doći na nišan.

— Pretrčite do Bainesove kuće. Provalite u nju. Iz nje ćemo napasti hotel — čuo je Mark Tuttleov glas.

Mark pritrči do nakovnja. Pograbio je teški željezni nakovanj objema rukama i podigao ga u zrak. Weaver ga je promatrao razjapivši usta i oči od čuda. Odjednom mu je sinulo da je čovjek koga je on držao mekušcem i gizdelinom jači od njega i odlučan borac.

Napevši sve mišice, Mark je bacio teški nakovanj u zid iza kojega je čuo korake napadača. Zateturao je od teškog napora. Nakovanj je udario u tanki zid i razvalio ga. Udarac je pogodio trojicu kauboja s ranča »Lazy H.« Jedan je pao i zajaukao od boli kad ga je pogodio teški nakovanj, a ostala su dvojica zateturala izgubivši ravnotežu.

Tuttle, koji ih je predvodio, naglo se okrenuo i brzo snašao. Mark je tada shvatio da je pogriješio i da će svoju pogrešku skupo platiti. Tuttle je ostao nepovrijeđen.

U trenutku kad je Tuttle podigao pušku na Marka, Weaver je bacio u njega kovački bat. Teški je bat pogodio Tuttlea ravno u glavu.

Mark u tom času nije imao vremena da zahvali Weaveru što mu je spasio život. Jedan kauboj s ranča »Lazy H.« oporavio se od udarca i podigao pušku. Markova je ruka poletjela kao munja i izvukla vojnički kolt iz korica. Plamen je suknio iz cijevi kolta i kauboj se izvrnuo mrtav na zemlju, pogoden u čelo. Treći je kauboj ustao i dao se u bijeg.

— Ja još nikada nisam podigao ruku na čovjeka — rekao mu je Weaver promuklim glasom, gledajući u Tuttleovo ispruženo tijelo.

— Ali ste, bogami, dobro počeli — odvratio mu je Mark kad je vidio mrtvoga bankara Tuttlea.

— Dođe vrijeme kad se čovjek mora braniti ako želi sačuvati ljudsko dostojanstvo — odgovori mu kovač Weaver,

pa se sagne i uzme pušku mrtvog Tuttlea.

— Kažite mi što da sada radim?

— Nađite dobar zaklon i pucajte u svakog kauboja s ranča »Lazy H.« koga vidite. Utjerajte im strah u kosti.

— Kao što su oni nama — dodao je Weaver.

— — —

Kako nije mogao naći tako dobro mjesto za obranu kao Mark, Lon se morao povlačiti pred nasrtajem Kimbleovih ljudi. Skačući iz zaklona u zaklon, povukao se do konjušnice. Korali su bili prazni, a vrata zaključana. Bescaby je otjerao konje na pašnjake da mu razulareni kauboji s ranča »Lazy H.« ne ustrijele njegova najbolja grla.

Okrenuvši se sučelice neprijatelju, Lon je pucao na kauboje što je brže mogao. Jedan je kauboj pao pogoden, drugi je pokleknuo pogoden u rame, a ostali su se navrat-nanos prebacili u zaklon. Kako nije mogao naći dobar zaklon na ulici, Lon se okrenuo, potrčao i bacio kroz prozor u staju konjušnice. Otkotrljao se po podu, skočio na noge i odmah uperio pušku u čovjeka koji je izvirio iz jednog pregratka u staji.

— Kog vruga vi tu tražite? — zarežao je kroz zube Lon.

— Kobila mi se oždrijebila. Nisam je smio ostaviti samu — promucuo je prestrašeni Bescaby.

Lon se ogledao oko sebe. Osim što su ovda-onda zapucali u konjušarnicu, činilo se da kauboji nemaju namjere da u nju provale. Čučnuvši pod prozor, Lon je zapucao kroz razbito okno i pogodio jednog Kimbleova čovjeka koji je pretrčavao ulicu. S tog mjesta Lon je svojom pucnjavom razdvojio Kimbleove ljude od glavnine koju je predvodio Wigg.

— Bescaby, ako si u štali, uhvati tog Indijanca i predaj nam ga, ako ne želiš da ti potpalimo konjušnicu! — povičao je Kimble.

Premda se Bescabyjevo lice grčilo od straha, ipak je stisnuo prste u šake.

— Moramo nešto učiniti — rekao je zdvojno.

U svom zaklonu Kimble je čuo pucanj i jauk. Lonova je pušla ispalila metak u zrak i potom naglo klonula. Nacerivši se zlobno, Kimble je pokazao rukom na konjušnicu i naredio svojim ljudima da navale prije nego što se Lon oporavi.

S revolverima u rukama trojica su kauboja potrčala preko ulice. Bescaby je širom otvorio vrata konjušnice. Iza njega na podu ležao je Lon.

— Sreća tvoja da si ga ubio — rekao je kauboj koji je prvi utrčao u konjušnicu.

Neočekivano i iznenada Lon je podigao konjanički kolt i zapucao. Prvi kauboj koji je uletio pao je pogođen u srce i izvalio se na svoje prijatelje koji su ga slijedili. U tom je trenu Bescaby ponovo naglo i brzo zatvorio vrata konjušnice i skočio s leđa na kauboje. Kako se nitko nije nadao da će ih Bescaby napasti, kauboji su začas ostali razoružani. Lon je skočio na noge i u uperio u njih revolver.

Kimble se ponovo bacio u zaklon. Shvatio je da ga je Bescaby prevario. Razmislivši dobro što mu je još preostalo da se spasi. Kimble se sjetio crkve. Poznavajući kukavičku narav građana, bio je siguran da su se sklonili u crkvu.

— Opkolite crkvu. Istjerajte iz nje sve ljude i postrojite ih — naredio je Kimble svojim ljudima.

Nekoliko je kauboja potrčalo prema crkvi. Kimble je ugledao nečiji lik na prozoru crkve. Podigao je pušku i zapucao. Začuo je jauk djeteta. U tom času vrata crkve širom su se otvorila. Prva je iz crkve izašla starica raščupane kose, sablasna izgleda. Oči su joj bile crne duplje, a lice blijedo i koščato kao u smrti. Za njom su nahrupili ostali građani.

Kad je Kimble podigao pušku da ustrijeli staricu koja je izgledala kao smrt što nasrće na njega, iz konjušnice je zapucala puška i Kimble se srušio mrtav. Lon je osvetio smrt djeteta koje je neoprezno provirilo kroz prozor crkve.

Ostavši bez vođe, ostali su plaćenici s ranča »Lazy H« zajahali konje i razbježali se.

— — —

Petorica mrtvih ljudi, koje je Dusty Fog ustrijelio, ostalo je ležati ispred hotela. Dusty se sam borio, jer Harvey nije mogao smoci snage da puca u čovjeka. Iza šanka Connie je stajala ukočena i nepomična i od straha pokrila rukama usta. Razumjela je Harveya i nije ga zbog toga osuđivala.

Udaranje po rebrenicama upozorilo je Dustyja da kauboji nastoje provaliti u hotel kroz prozor blagovaonice. Nije se smio pomaknuti iz svog zaklona, jer bi se odmah izložio mecima s druge strane ulice, a morao je ponovo napuniti pušku i suprotstaviti se novom napadaču.

Prekasno je opazio sjenu iza prozora na prvom katu kuće preko puta ulice. Nagonski se počeo povlačiti. Kako mu je puška bila prazna, posegnuo je za koltom na lijevom boku. Plamen je suknuo iz puške. Zrno je raznijelo staklo na prozoru i krhotine su udarile Dustyju u lice. Zapekle su ga oči. Posrnuo je unatrag, a kolt mu je ispao iz prstiju desne ruke, dok je dlanom zaklonio oči.

Wigg priskoči pod hotelski prozor čim je čuo pucanj iz puške. Njegovi su se ljudi bojali ubojitih koltova lica s Rio Honda i odbili su da nasrnu na hotel, pa je Wigg vidio da sam mora ubiti malenog Teksašanina.

Provirivši kroz razbijeni prozor i ne obazirući se uopće na Connie i Harveyja koji su stajali iza šanka hotelskog bara, Wigg je opazio Dustyja kako posrće unatrag s rukom na očima. Kako je iz hotela pucala samo Dustyjeva vinčesterka i koltovi, Wigg je znao da je Harvey odbio da sudjeluje u borbi premda je bio naoružan sačmaricom.

Kroz napola zaslijepljene oči Dusty je ugledao Wiggu na prozoru, ali ga nije odmah prepoznao. Zapucao je iz kolta u lijevoj ruci i bacio se uza zid, ali je znao da je promašio. Oganj je planuo iz ruke mutnog lika i metak je zazviždao uz Dustyjevu glavu. Dusty je slutio da njegov protivnik idući put više neće promašiti.

Connie je vrišnula kad je ugledala Wiggu i njezin vrisak kao da je trgnuo Harveya iz obamrlosti. Sinulo mu je da između njih dvoje i ubojice s ranča »Lazy H« stoji samo jedan ve-

NOVI HIT! HITCHCOCK

bira za vas

Na 144 stranice najbolje kriminalističke pripovijetke poznatih svjetskih autora u izboru majstora trilera, glasovitog filmskog redatelja Alfreda Hitchcocka! Novo, napeto, zabavno, uzbudljivo! Za mlade i stare ljubitelje krimi-literature!

Potražite kod svog prodavača novina svakog 25. u mjesecu –

**HITCHCOCK
BIRA ZA VAS**

liki čovjek s Rio Honda. Dusty Fog je mogao napustiti grad tog jutra i ostaviti ih na milost i nemilost razularenim nasilnicima, ali je ostao da ih brani. On i njegovi prijatelji ostali su da spriječe plaćenike Stelle Howkins da po miloj volji harače po gradu. Harvey još nikada nije pucao iz sačmarice, ali je ona ipak zagrmjela u njegovim rukama i zrna sačme prorešetala su Wiggu prsa upravo u trenu kad je ovaj podigao revolver da ponovo naci-lja u Dustyja.

Zatutnjio je bat koraka. Kauboji s ranča »Lazy H« pretrčavali su ulicu. Obrišavši suzne oči i svjestan toga da su mu u koltu ostala još samo dva metka, Dusty se oprezno nagnuo prema prozoru. Kauboji su odjednom zastali pokolebani i zagledali se niz ulicu. Zlosutan žamor čuo se s ulice. Kad je provirio kroz prozor, Dusty je ugledao povorku građana kako skreće u glavnu ulicu i dolazi prema hotelu. Ljutiti prosvjedi i povici građana bili su sve glasniji i smjeliji. Plaćenici su odmah razumjeli što znače smrknuta lica gomile koja im se, premda goloruka, postojano i zlosutno primicala.

Predvodnik plaćenih ubojica prvi je odbacio pušku, okrenuo se i potrčao prema konju. Jedan za drugim kauboji su bacali oružje i bježali s poprišta bitke. Možda bi ih Wigg i zadržao da je bio živ, ali je ležao mrtav. Ostavši bez vođe, obeshrabljeni Dustyjevom obrambenom pucnjavom, plaćenici Stelle Howkins skakali su na konje i bježali.

Tada je Dusty uhvatio mali predah i okrenuo se prema Harveyju.

— Hvala, Harveyju — rekao je.

— Osjećam se kao da su mi ruke ogrezle u krvi — potužio se Harvey.

— Ne boj se, dragi, ja ću ostati uvijek uz tebe i pomoći ti da to zaboraviš — tješila ga je Connie.

— Hoćeš li doista? — ugodno se iznenadno Harvey.

Dusty je ostavio zaljubljeni par i skočio kroz prozor na ulicu, zagledao se u gomilu građana koja je stajala ispred hotela baš kao i ujutro prije napadaja. Svi su šutjeli dok iz gomile nije istupio isti onaj čovjek koji je tog dana ujutro predložio Dustyju i

njegovim prijateljima da zajedno s Connie otiđu iz grada.

— Oprostite nam, kapetane Fog, molimo vas. Mi nikada nećemo moći vama i vašem pokojnom bratu vratiti ono što ste nam dali.

— Vratili smo vam ljudsko dostojanstvo. Mislim da bi Danny bio sretan da to čuje.

— Da nije bilo njega, mi bismo još danas bili bezvoljno i uplašeno stado potlačenih. On nam je pokazao da i jedan sâm čovjek može ustati protiv strahovlade plaćenih revolveraša Stelle Howkins. Da smo mi...

— Ostavite to. Ja ću sada odjahati na ranč »Lazy H« i dovesti Stellu Howkins u grad. Vi ostanite ovdje i počistite grad. Mislim da Harvey može gradu ponovo dati njegovo staro ime.

Ljudi su počeli glasno žamoriti dok su se nešto dogovarali. Napokon se javio vlasnik željeznarije.

— Mislimo da ime na treba mijenjati. Novo će nas ime podsjećati na vrijeme kad smo doista bili kukavice i dat će nam hrabrosti da se odsjeda suprotstavimo svakom nasilju.

XVI

Podvečer istog dana Dusty Fog, Mark Counter, Lon, Bescaby, Weaver, Harvey i Connie Hooper odjahali su na ranč »Lazy H«. U kući nisu našli ni žive duše. Kauboji su se razbježali na sve četiri strane pošto su poslije povratka iz grada pokupili svoje stvari i opljačkali sve što im je došlo pod ruku.

— Ubile su ga Kiowe — rekao im je Lon koji je kleknuo uz mrtvog Dragera i prepoznao sitne šare na strelici.

Pretražili su cijelu kuću, ali Stelli nigdje nisu našli ni traga.

— Uхватili su Stellu. Ubit će i nju — zaključio je Mark Counter.

Jedino je Dusty znao da je Stella živa i nije odustajao od potrage. Sjećao se dobro svog razgovora s Indijancima iz plemena Kiowa koji mu je spasio život u guduri.

U spavaonici za kauboje ležali su Matic i Cheem koje je Dusty toliko isprebijao u jučerašnjoj tučnjavi da se

Sve su majstorske usluge danas vrlo skupe, a u vašoj kući, u vašem vikendu, na vašem automobilu ili čamcu uvijek treba nešto popraviti, dotjerati i obnoviti. Ako želite uštediti novac i olakšati posao, onda nabavite

SAM

SVOJ MAJSTOR

list, u kojem ćete naći tisuću potrebnih savjeta i uputa za niz zanata, koji su vam potrebni za održavanje kuće i vikenda, za nadogradnju i poboljšanje vaših životnih uvjeta uopće.

Za hobiste naše stalne rubrike:

Filatelist, numizmatičar, ribič, lovac, kinolog, oružar, vrtlar, tajne zanata.

još nisu mogli micati. Prijatelji su ih ostavili na cjedilu. Matic im je kazao da je služinčad također pobjegla i da ne znaju gdje bi mogla biti Stella Howkins.

— Čuli smo je kako vrišti. Derala se kao da je kolju. Bogami, još nikoga nikada nisam čuo da tako bolno zapomaže — izjavio je Cheem.

— Idemo oдавде — pozvao je Dusty ostale.

— Ostavit ćemo djevojku uz njih — dodao je tihiim glasom Lon.

Dusty je pristao da Connie ostane njegovati ranjene kauboje, a Harveyja su ostavili da je čuva. Ostali su otišli u potragu za Stellom Howkins.

Našli su je u malenu lugu ni kilometar od kuće. Sjedila je naslonjena leđima na drvo. Bila je živa i naoko nepovrijeđena. Očito je Kiowe nisu ni prstom taknule. Međutim, lice joj je bilo blijedo i ukočeno, pogled izbezumljen, a oči staklene i nepomične od strahote koju je bila vidjela. Buljila je netremice pred sebe i nikoga nije prepoznala.

— Sto su joj učinili? — upitao je Weaver.

— Ništa — odgovorio mu je Dusty.

— Ali pogledajte je, čovječe!

— Morala je gledati kako su ubili njezina brata — odgovorio mu je Lon.

Svi su se zagledali u Lona, ali je njegovo lice bilo bezizražajno.

— Misliš li... — počeo je Dusty.

— Ja sam mislio da će biti toliko razborita da nikada neće ostati sama u kući — objasnio im je Lon.

Ustao je i pošao do obližnjeg šipražja.

— Donijet ću lopatu i zakopati ga, Dusty, a ti odvedi djevojku u grad.

Premda su je mrzili, građani su se sažalili nad Stellom Howkins kad su je vidjeli. Weaver je odjahao u Carrington po liječnika.

Građani su tri duga i naporna dana popravljali kuće i gospodarske zgrade u gradu. Dusty Fog je gotovo sve to vrijeme prosjedio uz Stellu Howkins. Nije ga mogla prepoznati, a tek tu i tamo između napadaja duboke potištenosti i suluda straha, progovorila bi po koju suvislu riječ. Na kraju je Dusty ipak uspio izvući iz njezinih usta istinu o njoj i njezinim planovima. Kad

je došao liječnik, nije joj mogao pomoći, jer je znao malo ili gotovo ništa o duševnim bolestima.

Život Stelle Howkins bio je zapravo tužan i tegoban. Rođena u bogatoj trgovačkoj obitelji, ona je od oca naslijedila smisao za trgovinu i poslovanje, ali kako je bila žena, mjesto joj je bilo u kući uz štednjak. Poslije smrti oca Stella je vidjela kako ih upropaštava njezin ujak, nesposobnjaković i rob predrasuda. S onim što joj je ostalo ođselila se na Zapad gdje joj se posrećilo da kupi lijepo imanje. Stočarstvo je u to vrijeme bilo vrlo unosan posao i mnogo se ljudi obogatilo uzgojem i prodajom stoke. Tako se i Stella nadala da će se ponovo i brzo obogatiti i dokazati da i žena može biti dobar trgovac. Sve je išlo dobro dok se na taj kraj nije sručila orkanska oluja i uništila joj gotovo cijelo stado.

Prema mišljenju Dustyja Foga, ta je vremenska nepogoda bila glavnim uzrokom zašto je Stella Howkins zagrezla u zločin i nasilje. Što zbog udarca koji je proživjela za vrijeme oluje, što zbog spoznaje da je propao njezin prvi poslovni pothvat, Stella je pretrpjela dubok duševan potres i preobražaj. Postala je lakoma i častohlepna. Koristeći se svojom urođenom inteligencijom u lukavstvom, počela je prkositi sudbini. Dovala je plaćenike na ranč i zagospodarila Moondogom. Vjerojatno su je neki građani željni lake zarade na to u početku i poticali, a ona je kao dobar poznavalac ljudske prirode to iskoristila da sebi namakne što više novaca za ostvarenje svojih ciljeva i da stokokradicama osigura mirno mjesto gdje se mogu skloniti od zakona i bez straha odmoriti i zabaviti.

Priznala mu je napokon i to kako je bila smislila skupiti veliko stado i obogatiti se njegovom prodajom. Njezini su kauboји trebali da krstare cijelom krajinom i eksplozijama dinamita plaše i rastjeruju stada koja su išla na sjever. Raspršivanjem i uništavanjem stada potražnja bi se povećala i cijene stoci skočile do neba iduće godine. Isto tako namjeravala je zadržati ostale rančere dok svoje stado ne otjera na sjever i proda ga za skupe novce i

tako se obogati, jer bi u tom slučaju njezino stado prvo stiglo do željezničkih utovarišta u Kansasu.

Onda je iznenada svemu došao kraj. Stella Howkins se više nikada neće moći oporaviti od nesreće koja ju je snašla. Premda je Danny zbog nje ostavio svoje kosti na ranču »Lazy H«, Dusty je nije mogao zbog toga zamrziti. S dopuštanjem svog ujaka ostao je još tri mjeseca na ranču »Lazy H«, skupljajući stoku i tražeći kupca. Novcem koji je dobio prodajom ranča platio je građanima Yellowdoga odštetu, ali još je dovoljno ostalo i za Stellu. Dusty je uredio da se Stella vrati na Istok i da živi zbrinuta do kraja života.

Cheem i Matic izvedeni su pred sud zbog umorstva Dannyja i dobili zasluženu kaznu koja čeka sve ubojice. Prije smrti Matic im je pokazao mjesto gdje su bila zakopana tri rendžera i njihovi su posmrtni ostaci prenijeti u grad na groblje.

Kad su bili završeni svi poslovi oko prodaje ranča i kad je Stella u prat-

nji Connie i Harveya otputovala na Istok, Dusty je primio brzojav iz Rio Honda.

— Bratić Red tjera naše stado na sjever. Ujak želi da mu se pridružimo i da mu pomognemo — rekao je Dusty svojim prijateljima.

— Jedva čekam da odem odavde — potužio se Lon.

— Pitaj Reda smijem li i ja poći s vama. Ovdje mi je odveć dosadno. To nije nikakav grad, to je obična selendira — rekao je Mark Counter.

— Ako se slažete, polazimo sutra ujutro — predložio im je Dusty Fog.

Idućeg jutra u zoru Mark Counter i Lon sjedili su na konjima i čekali Dustyja koji je otišao na grob svog brata Dannyja. Poslije nekoliko trenutaka Dusty se okrenuo i prišao svojim prijateljima. Zajahavši, poveo ih je prema sjeveru. Iza njih je ostao grad gdje su se djeca bezbrižno igrala, ljudi veselo smijali i bez straha razgovarali na ulici i u salunu, grad koji više nije bio leglo straha i sumnjičavosti, Grad kukavica.

K R A J

DERRICK SPENCER

MALI DIV

Buckshot Roberts tužno je i jadno izgledao. Bio je malen, zdepast i izrazito ružan. Sve bi se to moglo još nekako i podnijeti, da Buckshot nije bio šerifov pomoćnik. U svome je životu doživio mnoge nedaće, što se vidjelo na njemu. Jer, svaka je nesreća ostavila na nj poneki trag ili biljeg. Tako mu je lice bilo izbrazdano tragovima metaka, koji su ga samo okružili. Lijeva mu je ruka bespomoćno visila niz tijelo, jer su je jednom svu izrešetali sačmom. Taj čovjek nije imao čak ni pedeset pet kilograma. Ipak, toga je čovječuljka nešto resilo: bila je to izvanredna hrabrost i izvanredno poštovanje pravde.

Iako je šerif u Blazer Millu imao najbolje mišljenje o svome pomoćniku, Buckshot je jednog dana odlučio da ode dalje i da se smiri u nekome mirnom kraju. Prodao je svoju zemlju i odlučio da ode što prije. Čekao je još samo da mu u mjesni poštanski ured stigne ček za prodanu zemlju.

Uzalud je čekao poštansku kočiju. Da je možda nije napala neka banda o kojoj se mnogo pričalo u posljednje vrijeme? Bio joj je vođa neki bivši rančer Dick Bruer, kojemu su se predstavnici reda i zakona zamjerili u nekom sukobu na njegovu ranču. U njegovoj se bandi nalazio i poznati mladi revolveraš Billy Kidd. Nije to bila neka sitna i beznačajna banda. Sve su to bili dobri strijelci i vrlo okrutni razbijači. Bilo ih je čak četrnaest.

Toga je dana, bilo je to 4. tranja 1878, Buckshot bio sam u Blazer Millu. Ako sad naiđe banda, što će sâm protiv četrnaestorice? Nije imao nikakvih izgleda da izvuče živu glavu. Napokon, više i tako nije bio šerifov pomoćnik, pa čemu da stavlja život na kocku? Bio taj život kakva bilo, ipak je to njegov život, njegov jedini život.

Odlučio je naposljetku da više ne čeka. Poštar će već za njim poslati njegov ček. Osedlao je svoju mulu i pošao na put upravo u času kad je saznao da se Bruer i njegova banda nalaze u blizini i da bi svakoga trenutka mogli upasti u njegovo mjestance.

— Sretan ti put, Buckshot — reče mu mjesni poštar na odlasku. — Poslat ću pismo za tobom u Las Cruces.

— Dobro, dobro — mrmljao je Buckshot.

— Vidiš koliko je tu naokolo djece? — nastavio je poštar. — Da ovdje počnu pucati ti zlikovci, možda bi stradalo i koje dijete.

— Da, da! Djecu moramo poštediti od takvih nesreća — odgovorio je Buckshot uz kiseli smiješak. — Zato će biti najbolje da se što prije izgubim.

Odmah nakon tih riječi čovječuljak se nespreno uzverao u sedlo, mahnuo rukom i krenuo.

Možda je jahao tek sat ili dva kadli s uzvisine u dolini ugleda poštansku kočiju. Za njom je vijorio veliki oblak prašine kao neki veliki, divovski rep.

Svaki čovjek ima pravo primiti svoju poštu, bez obzira strepi li pred napadom razbojnika ili ne, govorio je sâm sebi.

Nije dugo razmišljao. Zašto da se barem na trenutak ne vrati u mjesto i primi svoj ček? Možda oni zlikovci neće upravo u tome kratkom vremenu »posjetiti« Blazer Mill. Dakako, vratio se najvećom brzinom stare mule. Kad je stigao nadomak pošti, vidio je da je poštanska kočija već otišla dalje.

Sve je bilo mirno i tiho, tako mirno da mu se ta tišina nipošto nije svidjela. Osjećao bi se još neugodniji da je znao da se u pošti nalazi cijela Bruerova banda. Razbojnici su svoje konje ostavili iza visokog plota neke obližnje kuće, tako da bivši pomoćnik nije znao što mu se sprema.

Buckshot je mirno dojahao do poštanske zgrade. Djeca su ga bučno slijedila vičući, ali se Buckshot nije na njih obazirao. Mirno je sjahao i htio se već popeti nekoliko stuba do ulaza u poštu. U tom je trenutku kroz vrata izišao Franck Cole, jedan od Bruerovih revolveraša.

Obojica su se istoga trenutka trgla i ukočila.

— Buckshot je ovdje! — viknuo je Franck onima unutra.

Buckshot je znao da je s njim svršeno: niti će dobiti svoj novac, niti će otputovati u neko mirno mjesto da se odmori pod stare dane. Hoće li uopće ostati živ nakon toga susreta?

— Najbolje da se odmah predaš — reče Franck. — Sad smo mi postali šerifi i izdali smo nalog za hapšenje ovdašnjega šerifa i njegovih pomoćnika. A ti si jedan od njih! Dakle, hoćeš li se odmah predati?

— Ne trabunjaj gluposti! Baš ste mi nalik na šerifa! Gubi se ti i tvoj nalog za hapšenje!

Buckshot se brzo okrenuo da iz navlake na sedlu izvuče pušku, ali je na svoj užas, desetak metara iza sebe, ugledao četvu djece koja su s velikim zanimanjem motrila što se događa.

— Gubite se odavde! Gubite se brzo! — viknuo je djeci, koja su ipak počela bježati na sve strane.

Brzo se sad okrenuo s puškom u ruci, ali na vratima su već stajali i drugi. Charlie Bowder držao je u ruci revolver uperen u Buckshotov trbuh.

— Ruke uvis! — zarežao je gnjevno.

— Oh, baš ih ne želim dignuti, klianepane!

U tom su trenutku već svi bili napolju. Bili ih je četrnaest, ali Buckshot nije imao vremena da ih broji.

Bowderov je revolver prasnulo. Buckshot je podigao pušku. Pridržavajući gornji dio sakatom lijevom rukom, kundak je upro sebi u bok. Opalio je. Metak je pogodio Bowdera u bedro, ali je Bowderov metak pogodio Buckhota u trbuh.

Buckshot je zateturio natraške i nastavio pucati onako s boka, jer mu bespomoćna ruka nije dopuštala da podigne pušku. No i ovako je njegova pucnjava bila strašna. Jedan je metak pogodio nekoga Middletona u prsa, drugi je Coleu odnio prst, a treći Kiddu »skinuo« šešir s glave.

Očevici tvrde da je Buckshot u tim trenucima izgledao strašno. Svi su se banditi razbjegli, a čovječuljak se brzo ogledao gdje da pronađe pogodan zaklon za svoje majušno tijelo. Posrćući je pošao u prazni poštanski ured i stao iza vrata.

Iznenada se na vratima pojavi Billy Kidd, ispruži revolver i opali jedan metak Buckshotu u trbuh. I Buckshot je učinio to isto ali je puška samo sključnula. Kidd se zlurado nacerio: njegov je račun bio točan! Izbrojio je hice koje je stari ispalio i znao je da je Buckshotova puška prazna. Ali nije se dugo tako cerio. Patuljkovo se lice promijenilo u nešto strašno. Na licu mu se lako čitao velik bijes i želja za osvetom.

Iako je Kidd prema toj ljudskoj sjeni bio pravi pravcati div koji može prelomiti tu slamku, on se sledio i izgubio i posljednju kapljicu krvi s lica. Umjesto da padne na pod poklošen, Buckshot je pošao prema Kiddu a ovaj je bez oklijevanja pobjegao koliko su ga noge mogle nositi. Pobjegao je već drugi put u istom danu, što mu se ni prije ni poslije nikad nije dogodilo.

Čovječuljak je znao da mu je došao kraj, ali je odlučio da razbojnike kazni i dokaže da je pravda jača od

nastilja, pa makar bila u rukama čovjeka koji ima samo jednu zdravu ruku. Pronašao je poštarevu tešku pušku »springfield«, izvukao neku slamaricu i legao preko nje okrenut prema vratima. Znao je da krvari ali se na to uopće nije nimalo obazirao. Ležeći onako okrenut prema otvorenim vratima, osjećao je da mu se vid na trenutke zamagljuje od velike boli. Samo da ne klone prije vremena, prije nego što pokosi još kojega od tih zlikovaca!

Bruer je iza ugla skupljao svoje ljude.

— Možemo ga zaobići i napasti s lijeve strane. Tā tko se među nama još boji tog čovječuljka?

S njim je pošao samo jedan. Zavukli su se iza gomile balvana, oko dvije stotine metara dalje od vrata. Polako su provirili i digli glave. Počeli su ubrzano pucati. U jednom trenutku Bruer je previše digao glavu i jedan ga je metak pogodio točno u čelo. Skljokao se bez glasa.

— Pogodio sam vam Bruera! Nema više Bruera, bijedna kopiladi! — vikao je Buckshot iz pošte.

Pucnjava se ipak nastavila. Dvojica su se prikrala poštanskoj zgradi a branilac ih nije vidio. Vukli su se pripijeni uz zid. U jednom je trenutku Buckshot ipak provirio iz kuće i ugledao ih. Okrenuo je brzo pušku i pogodio jednoga za drugim. Jedan je pao mrtav kao pokošen dok je drugi, hramajući, pobjegao.

Razbojнике je napokon napustila svaka hrabrost. Pred njima više nije bio čovjek nego podivljali demon, koji je odlučio da uništi njihove živote po svaku cijenu. Brzo su ukrcali ranjenike na neka kola i brzo otišli poraženi. Od četrnaestorice napadača dvojica su bila mrtva a četvorica ranjena.

Liječnik je stigao još istoga dana, ali Buckshotu više nije bilo spasa. Umro je smiren i ponosan, jer je kao šerifov pomoćnik vratio zakon i u taj kutak nekad Divljeg zapada.

Govorilo se još dugo da je Buckshot Roberts bio vrlo malen čovjek, težak samo 54 kilograma, a i od te težine jedan je dio otpadao na metke. Drugi dio toga malog tijela bilo je veliko, hrabro i pošteno srce.

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
199. H. S. Sharon: NE VJERUJ NITKOVI!
200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOJ
201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
204. Louis L'Amour: MATAGORDA
205. Kyle Hollingshead: DUG
206. Louis L'Amour: OBRAČUN U DOLINI
207. Clay Hunter: NEUKROTIVI
208. H. S. Sharon: GUTAČ VATRE
209. Louis L'Amour: KANJON OSAMLJENIH
210. Kyle Hollingshead: PLJAČKA U FRANKLINU
211. H. S. Sharon: PRLJAVA DRUŽBA
212. G. F. Unger: SVI PROTIV NJEGA
213. Louis L'Amour: NA SJEVER DO ŽELJEZNICE
214. Thorne Douglas: Ranč »BRAVO«
215. H. S. Sharon: OPASAN POKLON
216. Louis L'Amour: MRACNOM STAZOM
217. H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE
218. William Vance: ODMETNICI
219. Frank Glaser: SIN PAKLA
220. G. F. Unger: DVOJE IZ BRAZOSA
221. J. T. Edson: VELIKI LOV
222. G. F. Unger: TRKA ZA BLAGOM
223. William E. Wance: LOVAC
224. G. F. Unger: BIO SAM REVOLVERAS
225. Louis L'Amour: VELIKI PODVIG
226. J. T. Edson: MLADIĆ S RIJEKE HONDO
227. John Kilgore: KRENIMO DRUGIM PUTEM
228. G. F. Unger: ZAKON ČASTI
229. John Dryden: PRAVDA STIŽE
230. G. F. Unger: U TEKSASU ČEKA SMRT
231. Louis L'Amour: INDIJANSKI PRIJEVOJ
232. G. F. Unger: OBMANUTI ŠERIF
233. J. T. Eddon: GRAD BEZ ZAKONA
234. G. F. Unger: MESAKING
235. Dorothy Heaton: SLIJEDIT ĆU TE
236. G. F. Unger: NA ZAPAD
237. Louis L'Amour: KID RODELO
238. G. F. Unger: POVRATAK CINCAIDA
239. Louis L'Amour: LANDO
240. G. F. Unger: GALOP U NOĆI
241. Scott F. Scott: ZLATNI MUSTANG
242. J. T. Edson: CALAMITY JANE STIŽE
243. John Climoor: ZLATNA GROZNICA
244. Louis L'Amour: NEISPRAVNI REVOLVER
245. J. T. Edson: GRAD KUKAVICA

U PRIPREMI:

246. F. G. Unger: POBUNA U PRERIJI

frizirani
pearl harbor

NOVO

U FOKUSOVOJ
BIBLIOTECI

čovjek zvan
neustrašivi

jahao sam
za KKK

ALEKSA VOJINOVIĆ
atentati

Nova knjiga edicije Dosje:
crno, po popularnoj cijeni
ostali noviteti.

Svim čitaocima vestern romana »Laso« uz 10 posto popusta!

NARUDŽBENICA

Zagreb, Lj. Gerovac 1. Revije »Fokus«

Ovim nepozivo naručujem pouzećem:

1. G. T. Rowe	
JAHAO SAM ZA KKK	30 din
2. A. Vojinović	
ATENTATI	30 din
3. W. Stevenson	
ČOVJEK ZVAN NEUSTRAŠIVI	120 din
4. F. Schuler	
FRIZIRANI PEARL HARBOR	120 din

Troškove poštarine snosi kupac

Fokusova biblioteka

Ime i prezime

Broj pošte — mjesto

Ulica

10 posto popusta na cijenu naručene knjige!